

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 53

Dimecres, 4 de juny de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 38

S U M A R I

Projecte de llei

pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, del 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2008 (tram. 200-00039/08) p. 3

Proposició de llei

de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (debat de totalitat) (tram. 202-00032/08) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera (tram. 300-00131/08) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00132/08) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00130/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la no-aplicació de la tercera hora de castellà a les escoles (tram. 317-00161/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'equilibri territorial (tram. 317-00164/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els canvis de criteri del Govern en la gestió de la crisi de l'aigua i la situació de sequera (tram. 317-00162/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model d'immersió lingüística i les aules d'acollida (tram. 317-00163/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el planejament de les àrees residencials estratègiques (tram. 317-00166/08) p. 45

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el rebuig a l'avantprojecte de la llei d'educació i sobre l'ajornament de l'aplicació de la tercera hora de castellà a les escoles (tram. 317-00167/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre l'acord entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Ministeri de Cultura sobre el retorn dels «papers de Salamanca» (tram. 310-00215/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a afrontar l'encariment del preu del petroli (tram. 310-00217/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00218/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector pesquer (tram. 310-00213/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'un centre d'interpretació de les pintures rupestres prehistòriques del Cogul (Garrigues) (tram. 310-00214/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre els equipaments judicials a Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental) (tram. 310-00216/08) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs (tram. 300-00133/08) p. 54

Proposta

de resolució sobre la modificació de diverses mesures del Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al 2007-2013 amb relació al conreu de l'avellana (tram. 250-01039/08) p. 59

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 302-00106/08) p. 64

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural (tram. 302-00107/08) p. 70

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'innovació i recerca (tram. 302-00108/08) p. 76

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00109/08) p. 83

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 38

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, del 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2008 (tram. 200-00039/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC 265, 4).

2. Proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (tram. 202-00032/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 221, 4).

3. Interpellació al Govern sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera (tram. 300-00131/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00132/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Interpellació al Govern sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00130/08). Grup Mixt. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs (tram. 300-00133/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 302-00106/08). Jordi Montanya i Mías, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural (tram. 302-00107/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'innovació i recerca (tram. 302-00108/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00109/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez - Sampere Rodrigo ha delegat el vot, per motiu de baixa per maternitat, per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 38, en el portaveu del seu Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Projecte de llei

pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, del 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2008 (tram. 200-00039/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única del Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, del 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per al 2008.

D'acord amb l'article 126 del Reglament i amb el que es va acordar a la Junta de Portaveus el 27 de maig, es proposa al Ple de la cambra que aquest projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no hi ha cap objecció, podem considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, així ho fem, i comencem la tramitació en lectura única, que començarem amb el debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i després tot el projecte se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2, presenta l'iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és per mi un honor presentar en nom del Govern el Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, de 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2008. Aquesta és una modificació, concretament, de dos articles de la Llei de pressupostos. El Projecte de llei ha estat aprovat pel Govern amb data 29 d'abril de l'any 2008. I, de fet, els dos articles que proposa el Govern modificar tenen una explicació, jo penso, molt clara i no haurien d'oferir més dificultat.

El primer article del Projecte de llei, l'article 1, estableix el següent. S'afegeix un nou apartat, amb el número 8, a l'article 33 de la Llei de pressupostos de l'any 2008, amb el redactat següent: «Per calcular els límits establerts als apartats anteriors» —estem parlant de l'endeutament— «no s'han d'incloure les operacions finançades amb préstecs i bestretes reemborsables provinents d'altres administracions públiques.»

Cal recordar que l'article 33 de la Llei de pressupostos estableix el límit d'endeutament en terminis de reemborsament superiors a un any, és a dir, operacions d'endeutament, no de tresoreria. Tal com està actualment definit, aquest límit abasta totes les operacions d'endeutament de la Generalitat, tant si són amb relació amb els particulars –deute públic– i amb les entitats financeres –crèdits i préstecs– com si es produeixen en relació amb d'altres administracions públiques; de manera que també s'inclou dins del límit d'endeutament el possible endeutament en què s'hagi pogut incórrer amb altres administracions públiques, en el marc de convenis de col·laboració per al finançament d'actuacions i projectes d'interès conjunt i compartit.

Els darrers anys, l'Administració general de l'Estat ha desenvolupat diversos instruments de bestreta reemborsable per al foment de determinades polítiques, sobretot en matèries de recerca i de telecomunicacions: les d'ajuda a parcs científics, per exemple, el *plan* Avanza, eh?, que tenen una certa importància. Aquestes ajudes consisteixen en la concessió de bestretes o préstecs a llarg termini, en molts casos sense interès o amb interessos molt i molt reduïts, és a dir que tenen un component important d'ajut. Són crèdits, s'han de reemborsar, però evidentment són crèdits especialment favorables en les seves condicions. En alguns casos són plenament comparables a formes de subvenció.

Tanmateix, el fet que aquestes operacions computin dins del límit d'endeutament de la Generalitat que hem aprovat en la Llei de pressupostos, evidentment, suposa un desincentiu, perquè, en la mesura en què aquest límit és emplenat per aquestes operacions, no hi ha marge per poder-se endeutar per altres finalitats.

A més, cal tenir en compte que aquestes operacions no afecten els complimentos d'objectius d'estabilitat pressupostària establerts pel conjunt d'administracions públiques en termes de SEC 95, és a dir, del conjunt del sector públic espanyol, perquè, en la mesura en què són bestretes o crèdits concedits per una administració a una altra administració, es consoliden; per tant, desapareixen de la xifra consolidada, queda neutralitzat.

Ateses aquestes circumstàncies, considerem oportú, convenient per a les finances de la Generalitat, poder utilitzar aquest tipus de finançament sense que això vagi en detriment de la resta de polítiques que podem utilitzar. I per això l'article 1 d'aquesta llei que ara tramitem modifica l'article 33 de la Llei de pressupostos, en el sentit de deixar-ne fora, de considerar que queden exclosos del còmput del límit d'endeutament aquest tipus d'operacions. De manera que aquest és l'article 1 del Projecte de llei que avui sotmetem al Ple del Parlament per a la seva aprovació, de manera que puguem convertir-lo ja en llei que modifica la Llei de pressupostos.

El segon article, l'article 2, modifica l'apartat primer de la disposició addicional dotzena de la Llei, també, de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2008, i deixa redactat aquest apartat primer de la següent manera. Diria: «Per a l'exercici del 2008, el valor de l'indicador de la renda de suficiència de Catalunya, establerta en l'article 15.2 de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, resta fixat

en 7.734,16 euros en còmput anual, que es correspon a 552,44 euros si el còmput és mensual.» És a dir, es tracta d'augmentar el còmput de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, de l'IRSC.

En voldria donar els antecedents. El 3 de maig del 2006, i amb la voluntat de garantir uns ingressos econòmics complementaris per a les persones beneficiàries de pensions baixes, el Govern i les organitzacions sindicals van acordar la creació de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, l'IRSC –estem parlant del 2006. Així mateix, aquest acord va preveure la creació d'una comissió de seguiment, en el marc de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que té com a principal funció, aquesta comissió de seguiment, valorar el funcionament de l'acord, determinar-ne l'impacte i proposar-ne l'actualització anual.

L'indicador de renda de suficiència és un indicador propi de Catalunya que té efectes sobre l'import de les prestacions establerts en la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, l'import garantit als usuaris dels serveis subjectes a copagament de l'Institut Català de Serveis Socials, i és un índex de referència de renda per a l'accés a determinats serveis, prestacions o ajuts establerts per la normativa de la Generalitat. Aquest indicador substitueix l'IPREM, que és l'indicador a nivell estatal, com a valor de referència de nivells de renda a Catalunya.

L'IRSC, aquest indicador de renda de suficiència de l'any base, es calcula, es va calcular l'any 2006 tenint en compte la diferent realitat socioeconòmica de Catalunya amb relació a Espanya, concretament tenint en compte quins eren els nivells de preus –el nivell, no l'augment, no l'IPC, diguem-ne, sinó els nivells de preus– dels productes, dels serveis i dels productes que havien de rebre especialment les persones beneficiàries d'aquesta ajuda, eh?, d'aquest indicador, en el sentit que el nivell de preus a Catalunya és més alt, i a més es va buscar concretament quin era l'indicador específic per a aquests nivells de renda, de manera que es va haver d'adaptar a la situació de Catalunya.

Això va conduir al fet que la definició, la determinació de l'IRSC a Catalunya en el moment en què es va fixar, l'any 2006..., fos més elevat que l'IPREM a nivell estatal; concretament un 6,4 per cent més alt. L'acord de determinació del valor de l'IRSC per a l'exercici 2008 es va signar el 20 de novembre del 2007 pels membres d'aquella comissió de seguiment a la qual abans m'he referit, constituïda pel Govern i els representants de les organitzacions sindicals. I va establir, aquest acord, en el seu punt 1, que el valor de l'indicador per a l'any 2008 seria de..., és –és el que va aprovar la Llei de pressupostos– de 544,48 euros mensuals i de 7.622,72 euros anuals, xifres que són les que es recullen precisament a la disposició addicional dotzena de la Llei de pressupostos de la Generalitat. Aquestes xifres representen un increment de la quantia de l'indicador del 2,4 per cent respecte a l'any anterior. De manera que tenim que el 20 de novembre es signa un acord amb els sindicats –d'acord, per tant, amb els sindicats–, hi ha ple acord, i es fixa quin haurà de ser l'augment de l'IPREM, de

l'IRSC per a l'any 2008, amb un augment del 2,4 per cent respecte al de l'any anterior.

El punt 2 d'aquest acord indica que en el cas que l'Administració general de l'Estat modifiqui el seu IPREM, també fixat a la Llei de pressupostos, l'increment addicional que realitzi l'Estat en el seu IPREM es traslladarà automàticament a Catalunya. De manera que tenim un acord del 20 de novembre, fet en plena sintonia amb les organitzacions sindicals, que suposa un augment del 2,4 per cent i una clàusula d'adaptació, en funció del que faci l'Estat en el seu moment. Aquesta és la realitat.

També haig d'assenyalar –em sembla que és bo saber-ho– que aquest augment del 2,4 per cent que es fa a Catalunya és superior al que fa l'Estat a la Llei de pressupostos, que és del 2 per cent. De manera que tenim un augment del 2,4, superior al del 2, que és la situació de Catalunya, sobre un IRSC que és superior a l'IPREM, amb aquell 6,6, perquè també és veritat que la realitat catalana és més..., hi ha una carestia de la vida més alta que a Espanya, de manera que aquesta és la realitat; més augment sobre una realitat ja més alta, i, a més, una clàusula d'adaptació en cas que l'Estat també l'adapti. Aquesta és la realitat, això és el que tenim, i a més fet de mutu acord, naturalment, amb els sindicats.

Què ha succeït? Ha succeït que l'Estat va procedir, efectivament, a aquesta modificació. I ho va fer pel Reial decret llei 1 del 2008, de 18 de gener. I amb aquesta modificació va incrementar l'IPREM en 1,5 punts: de 2 a 3,5.

I ara, per tal de donar compliment a l'acord que es va fer el 20 de novembre, el que proposem a aquesta cambra és fer allò que es va decidir el 20 de novembre, que és que si es produïen aquestes circumstàncies s'adaptaria el nostre IRSC, naturalment amb efectes per a tot l'any, modificant l'IRSC amb el mateix augment que hagués produït l'Estat en el seu IPREM. Com que l'Estat va augmentar el seu IPREM en 1,5 punts, nosaltres hem d'augmentar l'IRSC en 1,5 punts, sobre 2,4; per tant, vol dir que en lloc d'augmentar 2,4 augmentarà 2,4 més 1,5, que són 3,9 per cent.

Aquesta és la proposta que porta el projecte de llei; és l'acord que conté el projecte de llei i que avui sotmetem a aquesta cambra. Això voldrà dir que el nou indicador passarà a ser aquells 552,4 que deia abans, és a dir, en lloc dels 544,48, i en termes anuals, 7.734,16 euros en lloc dels 7.622 que incloïa, que contenia la Llei de pressupostos. L'impacte global en termes pressupostaris és assumible, és un impacte de 419.000,14 euros, de manera que això no ha de suposar més entrebancs a l'hora d'executar el pressupost.

Aquests són els dos articles, senyor president, que conté aquest projecte de llei i aquestes són les dues modificacions de la Llei de pressupostos ja aprovada per aquesta cambra que avui sotmetem a la cambra perquè, si ho creu convenient, procedeixi a la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició ara els grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, el conseller d'Economia i Finances ens planteja aquest projecte de llei per lectura única, i, com es veu, barregem dos temes ben diferents, dos temes que no tenen res a veure amb una modificació de la Llei de pressupostos.

Un article, l'article 1, que té a veure amb l'endeutament del Govern de la Generalitat a llarg termini. Què fa el Govern amb aquesta modificació? Doncs, incrementa els límits d'endeutament en permetre no incloure com endeutament a llarg termini les operacions finançades amb préstecs o bestretes reemborsables provinents d'altres administracions públiques. Per tant, a partir d'ara es podrà endeutar més perquè aquests no compten. La xifres d'endeutament que presentaran des del Govern als ciutadans i ciutadanes de Catalunya no seran del tot certes; però això sí, milloraran la percepció que donin a la gent. És una operació de maquillatge; el que fa el Govern amb aquest article és una operació de maquillatge per endeutar-se més però dissimular-ho. Vostès volen endeutar-se més però dissimular-ho, no dir-ho.

Per tant, el Govern opta per una via –pensem que ja fa cinc anys que gestiona el pressupost– i es dota d'un instrument per rebaixar futures xifres d'endeutament. Això ja ho deia fa poques setmanes el diputat Jordi Turull, de Convergència i Unió, precisament citant aquests temes.

Fixem-nos què ha passat ara amb l'any 2007, que d'amagatotis, doncs, se'ns ha presentat un divendres a corre-cuita les xifres de la liquidació de l'any 2007.

S'havia previst un dèficit no financer, en termes del SEC 95, de 254,2 milions d'euros, i el dèficit real de 2007 puja a 862 milions, és a dir, 3,4 vegades per sobre del previst, un increment del 240 per cent. L'endeutament puja fins a 22.128 milions d'euros l'any 2007, quan el 2003 era de 17.377 milions d'euros. Per tant, vostès ara el que fan és aquesta operació de maquillatge per poder seguir-se endeutant més i amagar-ho.

A tot això pot afegir-s'hi l'actuació també poc transparent en la forma de tramitar aquesta modificació. En primer lloc, ens la colen en un projecte de llei dirigit a augmentar l'índex de renda de suficiència, amb el qual estem totalment d'acord. I, en segon lloc, podríem posar en dubte el procediment que el Govern ha elegit per tirar endavant aquesta modificació, ja que, al nostre entendre, podria arribar a ser contrari a allò que estableix l'Estatut de Catalunya en el seu article 212 pel fet d'eliminar la possibilitat que el Parlament pugui esmenar una modificació dels pressupostos. Això ho preveu l'Estatut i ara, de la manera que ho fem, ens ho saltem.

Per tant, conseller, està barrejant dues coses: amb l'article 2, nosaltres hi estem bastant d'acord, i hi podríem estar més si la xifra fos una altra, però hi estem d'acord;

però en canvi ens posa un article 1, barrejat, lectura única, ràpid, i així maquillarem l'endeutament de la Generalitat. És clar, no podrem votar que no a aquest article, perquè la lectura única diu que només hi ha una única votació, però per part nostra, evidentment, amb aquest article no hi estem d'acord.

L'article 2 ens diu que, per a l'exercici 2008, de la forma que vostè ha explicat, amb els acords que hi ha amb els sindicats, amb la Comissió de Seguiment de l'Indicador de Renda de Suficiència –que va ser creat per la Llei de prestacions socials, per cert–, doncs, es passa de 544,48 euros el mes a 552,44. S'aplica un 3,9, però recordem que aquí, si estem parlant del llindar de la pobresa i de persones afectades per això, seria més lògic que s'apliqués un 4,3, que és el que es van augmentar els preus a Catalunya, i seria la nostra proposta. No ho podrem arribar a discutir, això. Nosaltres amb aquest apartat, com dic, hi estem d'acord, la diferència és relativament petita, però també seria més lògic això. No cal anar a dir què ens diuen de Madrid que augmenta l'IPREM i nosaltres hi posem quatre dècimes més, sinó que diem, perquè vostè ho ha dit..., diu: «Això va amb els preus, amb el que la gent necessita per anar a comprar...» Doncs, si pensem en això, pensem en realitat quin és el cost de la vida. I ho veiem aquests dies, amb les notícies, com estan augmentat els preus. Per tant, seria més lògic ser una mica més generosos en aquest tema i no tan restrictius.

També dir que el Govern ha actuat amb reacció, perquè vostès van presentar aquesta iniciativa el 6 de maig. Ja vaig explicar-li-ho l'altre dia: en els acords del 29 d'abril no constava aquest acord. Però bé, és igual, ja ho tenim. Vostès han actuat per reacció, no per convicció, no per pensar que calia estar pendents de les rendes més baixes, de les persones que cobren pensions més baixes i d'aquests complements tan necessaris per a aquestes persones. Vostè diu: «Ho presentem per urgència, lectura única...» Escolti, ha dit vostè les dades. Això, del Govern de l'Estat, ve del 19 de gener, del 18, 19 de gener; estem als primers dies de juny: els ha costat una mica reaccionar en aquest tema! I estem parlant de les persones que tenen ingressos més baixos a Catalunya.

Per tant, urgència urgència el Govern no n'ha tingut, ni el president Montilla ni els consellers i conselleres d'aquest Govern; han estat indiferents malgrat l'augment dels preus. Molta política social..., que, precisament, la consellera d'Acció Social i Ciutadania avui no hi és, i això l'afecta, a ella, i després ja ho direm, en la memòria econòmica, però l'afecta perquè és qui haurà de gestionar això, i no hi és. Per què? Perquè estem parlant dels pobres.

Doncs, per tant, aquesta insensibilitat (*remor de veus*) que es veu, del Govern, que no hi ha Pla pobresa zero, que no hi ha polítiques socials dedicades a les persones, que la pobresa, segons l'Idescat..., l'Institut d'Estadística de Catalunya, que depèn del seu departament, senyor conseller, diu que la pobresa a Catalunya de l'any 2005 al 2006 ha augmentat del 17,2 per cent al 19 per cent, hi ha hagut aquest salt; la pobresa augmenta amb el tripartit, és cert, i per això es posen nerviosos.

Per tant, nosaltres el que volem és polítiques al servei de les persones, dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I vostès quan els diuen les veritats, com que són temes que sempre n'han fet bandera..., però la bandera la tenen molt amagada, doncs, per això es posen tan i tan nerviosos.

Vostès no estan complint els acords que hi va haver a la comissió. Com he dit, a qui beneficia aquest increment de l'índex de renda de suficiència? A persones vídues, a pensionistes no contributius, a persones que necessiten ajuda per al manteniment de les necessitats bàsiques, etcètera. No són persones riques ni poderoses, però són persones que necessiten el suport de l'Administració més que ningú. I necessiten una administració sensible i atenta a aquestes situacions. I si el mes de gener hi ha un canvi, el Govern no pot esperar a fer-lo; el Govern de Catalunya, el Govern d'esquerreres, que fan tanta propaganda de la política social, vostès reaccionen el mes de juny i reaccionen, com he dit, no per convicció.

Recordar que el mes de març UGT i Comissions Obreres van reclamar l'actuació del Govern en aquest tema, i el Govern va mirar cap a una altra banda, i només van reaccionar quan van veure l'ordre del dia del 7 de maig passat, que hi havia el projecte..., la proposició de llei, millor dit, de Convergència i Unió per augmentar aquest índex de renda de suficiència.

Però vostè, conseller, feia menció de la memòria econòmica; no ha dit exactament el que diu la memòria econòmica; la memòria textualment diu: «L'impacte econòmic d'aquesta modificació no és significatiu.» Aleshores, per què té urgència Comissions Obreres, per què té urgència la UGT, si no és significatiu aquest canvi?

Segons la Llei de pressupostos vigent hi ha 195.300 beneficiaris de la Llei de prestacions. Si fem números, no són les xifres que vostè ha dit; si fem números, són 18.748.800 euros el que afecta aquesta modificació, perquè afecta els 195.000 beneficiaris d'aquesta Llei de prestacions. El que passa, que vostès aixequen la camisa a la consellera d'Acció Social i Ciutadania, que es trobarà sense els recursos per fer front a això. A Esquerra Republicana ja li van prendre el pèl amb la Llei de dependència, i ara amb la llei..., amb aquesta modificació, també. I miren cap a una altra banda; miren tant cap a una altra banda que ni vénen aquí, ni vénen, i després no tindrà els recursos per fer-hi front.

Però malgrat, diguéssim, l'actuació irresponsable del Govern quan nosaltres vam presentar la nostra proposició de llei, que vostès no van voler votar-la, perquè els sap greu que Convergència i Unió els passi per davant en l'atenció a les persones, en l'atenció a la política social, els sap greu però és la realitat, doncs, nosaltres serem responsables i votarem que sí. Però només per una acció de responsabilitat pensant en aquestes persones que tenen dificultats per seguir. I nosaltres hi som i hi serem i ens hi trobaran, en els temes de la política social, perquè són la nostra prioritat, no per fer-ne bandera, sinó per fer-ne servei a la gent.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president, gràcies. Senyores i senyors diputats, esperaré que arribi el senyor Cleries al seu escó, però mentrestant li explicaré que la consellera d'Acció Social i Ciutadania no hi és, però veig que el president del seu grup parlamentari tampoc, amb la qual cosa, pel mateix principi, vostè m'està dient que al senyor Artur Mas no li interessa aquest tipus de... (*Remor de veus.*) És un diputat, no és un conseller, no té una agenda de conseller i per tant hauria d'estar aquí (*forta remor de veus*) preocupant-se...

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, si us plau! Senyor diputat, continuï la intervenció. I, senyors diputats, deixin intervenir el senyor diputat.

El Sr. Comín Oliveres

Si l'avisen encara tindrà temps de seguir el final del debat; no pateixin.

Escolti, senyor Cleries, a veure, anem pel primer punt: endeutament maquillat, o no sé com ho ha fet anar, vostè, i ens ha dit que, si hagués pogut, votaria en contra d'aquest punt. Escolti, és absurd, m'explico?, perquè ha explicat molt bé el conseller –no hi tornaré a entrar, perquè ens avorrirem– que aquest tipus d'instrument de bestreta reemborsable que serveix per al foment de determinades polítiques, polítiques com la recerca, el desenvolupament i la innovació, polítiques de millora de telecomunicacions, etcètera, té unes condicions que en molts casos el fan perfectament assimilable a una subvenció. Per tant, escolti, aquí ningú està maquillant cap mena de deute. I, a més a més, no fer el canvi que fem avui seria en perjudici de les bones polítiques, perquè suposaria un desincentiu per fer servir aquestes bestretes que dona l'Administració general de l'Estat. Per tant, la nostra obligació és incentivar l'ús d'aquestes bestretes reemborsables. I això és el que estem fent avui.

I en tercer lloc –també li ho ha dit el conseller, però li ho repeteixo, perquè veig que no ho ha acabat d'entendre–, no computa en termes d'endeutament de les administracions públiques d'acord amb la metodologia SEC 95 perquè és un endeutament entre administracions. Per tant, no fem demagògia..., li ho dic amb tot el respecte i amb tota l'amistat que sap que ens tenim, però no fem demagògia, senyor Cleries.

Anem al tema que ens interessa. Escolti, a veure, repetint, l'altre dia li ho vaig intentar explicar: com pot vostè dir-me que estem actuant per reacció quan el 20 de novembre –el 20 de novembre– el Govern de la Generalitat, en el marc de l'acord estratègic, va adquirir un acord, un compromís amb els agents socials, i especialment amb els sindicats, pel qual els increments que fes el Govern central amb relació a l'IPREM també s'aplicarien en el cas de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya?

Per tant, escolti, no és tan difícil d'entendre; jo li ho torno a explicar. Amb aquesta llei no estem prenent cap decisió, no hi ha cap decisió política; la decisió es va prendre el 20 de novembre –20 de novembre. Estem simplement complint un acord. La decisió es va prendre quan es va agafar aquest acord amb els sindicats. Estem complint un compromís, simplement; d'alguna manera, és una tramitació d'un compromís previ, el que estem fent avui.

No cal que entrem en el contingut, perquè ha quedat prou clar. El que farem és sumar l'increment del 2,4, que ja era superior a l'increment de l'IPREM que havia establert el Govern central, i hi afegirem l'1,5 que el Govern central va decretar el 18 de gener, si no m'equivoco de data, eh?

I vostè diu: «Jo crec que s'hauria de fer d'acord amb la inflació interanual.» Escolti, és que nosaltres –també li ho vaig dir l'altre dia– complim els nostres acords, i l'acord amb els sindicats..., ni tan sols a la disposició addicional de la Llei de prestacions no diu que s'actualitzarà l'indicador de renda de suficiència de Catalunya d'acord amb la inflació interanual. No, diu que s'actualitzarà d'acord amb el que prevegin els agents socials en el marc de l'acord estratègic, i els agents socials van marcar un 2,4 més l'IPREM, més els increments addicionals de l'IPREM, i ja està. I el que estem fent és complir això.

Escolti, jo, de veritat, vostè tot el discurs que ens fa sobre el compromís i la convicció i l'honestetat i la prioritat del compromís d'aquest Govern amb la gent més necessitada... a mi em sap una mica de greu, perquè m'obliga a contestar-li, diguem-ne, no? Preferiria que aquesta llei passés com un tràmit, que és el que és; estem complint un acord que es va prendre el 20 de novembre, i ja està. Però vostè vol fer una mica d'òpera. Bé, doncs, llavors, farem tots una mica d'òpera.

Miri, jo no sé si vostè..., interpreto les seves paraules. Hi ha dues hipòtesis d'interpretació: podria ser que vostè intentés demostrar-nos que ho estem fent molt malament –a veure si tornen vostès, oi?–, o podria ser que vostè ens intenti convèncer que ho fem una mica millor, que fem més, que fem aquests quatre euros més que vostès demanaven l'altre dia.

Escolti, si és el primer cas, jo ho he d'explicar, perquè la gent ho ha de saber: nosaltres, en aquest tema, en el que són els complements de pensions de les pensions més baixes, ho estem fent abismalment millor que vostès, senyor Cleries, ho sento molt. I li ho dic amb tota la confiança, amb tot el respecte, però amb tota la contundència.

Miri, a l'últim Ple, jo vaig dir una sèrie de coses i vostès es van posar a fer escarafalls, se'm van escandalitzar, i tan corprès em vaig quedar que vaig repassar paraula per paraula la meua intervenció, he anat a mirar tots els debats que es van fer a la legislatura 99-2003 sobre aquestes qüestions, m'he mirat totes les mesures que vostès van fer..., escolti! I li explico les diferències, les hi vaig explicar l'altre dia i les hi torno a explicar, entre el nostre model i el de vostès: vostès, complements, el que se'n diu «complements», per a les vídues; però ni

les PNC ni els SOVI. Sap què van fer amb les PNC? Dos mesos abans de les eleccions del 99 van fer una actualització –dos mesos abans de les eleccions– de la inflació. I, a més a més, vostès, de drets subjectius, res de res. No es feia per llei; són uns complements graciabls. I, a més a més, senyor Cleries, la lògica, que és troncal en el model de complements de pensions, d'establir un llindar, un indicador de suficiència de rendes, vostès això tampoc ni ho feien, ni ho volien, ni en parlaven.

Amb la qual cosa jo no li puc explicar més clar: hi ha quatre diferències, «busque las cuatro diferencias»... Doncs, miri, jo ja li ho he explicat: hem trobat les quatre diferències bàsiques que demostren que entre la nostra política, de complement de pensions més baixes, i la política de vostès, senyor Cleries, de veritat li ho dic, amb tot el respecte i tota l'amistat, però és que s'ha de poder dir amb la mateixa contundència: un abisme!

Escolti, si vostè el que vol és convèncer-nos, seduir-nos, dir: «Escolti, és veritat. Nosaltres aquest model l'hem descobert ara, és el de vostès...» (*remor de veus*) –quan vostès governaven no el teníem, aquest model; és el que té aquesta majoria, aquest model més sòlid, eh?, aquest model més just, aquest model amb més garanties jurídiques–, «és el de vostès, però ara els demanem que vagin més enllà.» Escolti, per demanar-nos això, que em semblaria molt bé, quatre euros més. Fantàstic, ho discutirem. Ja veurem, amb els agents socials, en el marc de l'acord, què es pot fer en el futur. Però si vostè va per aquí, escolti, llavors el que necessita és parlar a aquesta majoria amb una certa, amb una mínima autoritat moral. I per parlar-li a aquesta majoria amb una mínima autoritat moral vostè el que ha de fer és reconèixer la diferència entre el que feien vostès i el que fem nosaltres.

Escolti, si vostè quan fa una crítica de les nostres polítiques parteix del pressupòsit que aquí ho estem fent fatal i que vostès ho feien molt millor, ho sento, els fets ho desmenteixen, en aquest Parlament hem vingut a dir la veritat, senyor diputat, honorables exconsellers, hem vingut a dir la veritat i hem de dir la veritat: no és així. Dit això, vostès tenen tota la legitimitat per demanar-nos més, però no ho facin des d'un pressupòsit fals, senyor Cleries, si us plau.

Escolti, en els debats de la legislatura 99-2003, el diputat de Convergència encara feia servir, per tombar les proposicions de llei que feia Esquerra Republicana en aquesta matèria, l'argument que complementar les PNC era perillós, perquè podia generar una tendència a la no-cotització. I quan després es va fer una nova proposició de llei on s'inclouen també les pensions contributives per evitar aquest desincentiu contra la cotització, les pensions contributives més baixes inferiors al salari mínim interprofessional, escolti, la ponència..., sí, sí, el tràmit de totalitat es va passar, però la ponència i va decaure per finiment de la legislatura. Amb la qual cosa queda clar, oi?, quin era el seu interès en aquestes qüestions?

Per tant, de veritat, senyor Cleries, jo, amb sinceritat, amb amistat..., jo sé que les seves intencions en el fons del fons són bones, però amb les coses, senyor Cleries

(*rialles i remor de veus*), amb les coses de la gent més pobre –li ho dic molt seriosament–, amb les coses dels ciutadans amb rendes més baixes, amb les coses de la població més vulnerable, no es juga. Però li ho dic molt seriosament, senyor Cleries, no s'hi juga; amb aquestes coses no es pot jugar, no es pot fer retòrica... Són una de les nostres prioritats, ho són i ho seguiran sent mentre governem. I ho estem demostrant; amb fets, senyor Cleries, no amb discursos, ho estem demostrant amb fets, amb un canvi de model d'aquesta política de millora de les rendes de les pensions més baixes.

I, miri, senyor Cleries, vostè sempre es refereix als beneficiaris d'aquestes mesures, etcètera. Doncs, de veritat, vagi, parli amb els beneficiaris, que prou bé que noten les diferències entre el que feien vostès quan governaven i el que fem nosaltres.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari... (*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*) El senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

Sí, president, era per contradiccions i al·lusions del diputat que m'ha...

El vicepresident segon

Té la paraula.

El Sr. Cleries i González

No, només dir-li que si algú juga és qui retarda l'aplicació –si algú juga és qui retarda l'aplicació. I dir això també és demagògia, senyor Comín. La consellera d'Acció Social i Ciutadania és qui gestiona aquestes ajudes i, per tant, hauria de ser aquí, perquè afecta directament el seu departament. (*Remor de veus.*) I això..., per tant, no retregui que altres diputats i diputades no hi siguin; el president de la Generalitat tampoc hi és, i no m'imagino que no estigui interessat pel tema, però qui gestiona això sí. (*Persisteix la remor de veus.*)

I recordi que si s'han fet aquests canvis legislatius és per una qüestió: perquè hi ha un finançament que va aconseguir Convergència i Unió i perquè aquest Parlament va aprovar una llei de prestacions que dúiem en els programes electorals, però perquè hi havia el finançament. Perquè sense finançament no es poden fer coses.

I, quan nosaltres dèiem que Catalunya no tenia finançament, hi havia uns grups parlamentaris que miraven cap a una altra banda. Avui miren diferent perquè estan al Govern. Quina llàstima que ho hagin descobert tan tard.

Moltes gràcies.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Senyor Comín... Bé, trenta segons.

El Sr. Comín Oliveres

Dues coses molt breus, senyor Cleries. La primera, sobre el retard, diguem-ne, eh? Vostè sap molt bé que això té efectes retroactius a partir de l'1 de gener; per tant, el que hauran cobrat al final els beneficiaris d'aquests complements és exactament el mateix si s'hagués aprovat... (*veus de fons*) –d'acord–, si s'hagués aprovat –acabo– la llei el mes de març –potser hauríem pogut anar més de pressa, no li dic que no, d'acord– o si s'aprova ara. Però el compromís polític ja hi era.

I la segona cosa: jo crec que, ara que sabem que vostès s'han convertit al nostre model, que vostès estan d'acord amb un indicador de suficiència, que vostès estan d'acord que sigui un dret subjectiu, que vostès estan d'acord que també es complementin les PNC, escolti, doncs, en comptes de fer d'això un motiu de confrontació partidista, de confrontació política, anem junts. (*Remor de veus.*) En aquest tema, que és un tema de sensibilitat bàsica i un tema d'estat, anem junts, ajudin-nos i fem pinya per potenciar al màxim aquestes polítiques.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, avui estem amb aquest projecte de llei que ens presenta el Govern, de modificació de determinats aspectes que pertocuen la Llei de pressupostos. En concret, com bé ens ha anunciat l'honorable conseller, estem parlant de dos aspectes molt concrets, diferents, però que tots dos es troben dins de la Llei de pressupostos. I quan es modifica una llei, encara que siguin dos aspectes totalment diferents, s'ha de modificar en el mateix paquet, per entendre'ns.

Un primer aspecte, un primer punt es refereix a aplicar un nou apartat a l'article 33. Com bé s'ha dit abans, l'article 33 de la Llei de pressupostos el que fa és establir els límits de l'endeutament amb uns terminis de reemborsament superiors a un any per a l'exercici pressupostari 2008. Tal com està definit en aquests moments, aquest límit abasta totes les operacions d'endeutament de la Generalitat; així, hi ha aquelles operacions d'endeutament amb particulars, és a dir, en deute públic, amb entitats financeres, crèdits i préstecs, i també aquelles que es produeixen amb altres administracions públiques. De fet, la modificació el que estableix és que, per calcular els límits establerts, no s'hauran d'incloure les operacions finançades amb préstecs i bestretes reemborsables provinents d'altres administracions públiques.

I en aquest sentit crec que la reflexió..., més enllà, doncs, dels arguments que ha fet servir el senyor Cleries, el que ens hem de preguntar és si això les normes SEC 95 ho accepten o no; és tan senzill com això. És a dir, abans d'entrar en valoracions, si això és maquillatge, deixa de ser maquillatge o altre tipus de valoracions totalment subjectives, siguem una mica rigorosos, seriosos i, per

tant, objectius: mirem si les normes SEC 95 ho permeten o no ho permeten fer. I les normes SEC 95 ho permeten fer. I, per tant, si ho permeten fer, per què no s'ha d'aplicar? –per què no s'ha d'aplicar?

Per tant, des del nostre grup parlamentari no tenim cap inconvenient a fer aquesta modificació, perquè, entre altres coses, les normes SEC 95 ho permeten; cosa que, si repassen l'informe, l'auditoria de l'any 2004, l'informe econòmic i financer sobre tal com vostès van deixar les finances de la Generalitat, aquest criteri de seguir les normes SEC 95 no el tenien tan clar –no el tenien tan clar. I d'aquí van sorgir molts problemes a l'hora de calcular l'endeutament i el dèficit.

Per tant, s'apliquen les normes SEC 95, això ho permeten les normes SEC 95, i per això es fa aquesta modificació d'aquest primer aspecte relatiu a la Llei de pressupostos.

El segon aspecte que modifica. Efectivament, vam tenir oportunitat, no fa ni un mes, de poder debatre aquí, arran d'una proposició de llei, un aspecte pràcticament paral·lel molt semblant, que era el valor de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya. I aquell ja dia ja vam tenir oportunitat de debatre-ho, i jo tornaré sobre els mateixos arguments. És a partir de l'any 2006 que existeix la voluntat de tenir un nou indicador, perquè fins aquell moment l'indicador que se seguia era l'IPREM, l'indicador d'àmbit estatal, i de tots és conegut la diferència en el cost de la vida entre Catalunya i la resta de l'Estat, i això ho patien totes aquestes famílies que estan rebent tot aquest tipus d'ajuts o, en definitiva, de pensions. I aquesta és l'arrel del tema. És a dir, fins aquell moment no s'havia fet cap reflexió des del punt de vista de tenir un indicador propi de Catalunya, tenint en compte el diferencial de cost de la vida entre Catalunya i Espanya.

Doncs bé, es té en compte a partir de l'any 2006 –es té en compte a partir de l'any 2006–, no abans. Per tant, no ens ho preguntin a nosaltres. S'ho han de preguntar vostès mateixos, diputats i diputades de Convergència i Unió. S'ho han de preguntar vostès mateixos, per què fins al 2006 això no es va aplicar.

I no es va aplicar d'una manera unilateral per part del Govern, sinó en consens, en consens amb els principals agents socials i econòmics del nostre país també, és a dir, fent polítiques, però també consensuades –però també consensuades. I és gràcies a aquest consens que, any rere any, aquest –ara ja sí– indicador de renda propi de Catalunya, a partir del 2006, que el tenim, és quan s'ha d'anar regularitzant.

En aquest sentit es va establir que incrementava respecte a l'any anterior un 2,4 per cent, però que si l'IPREM, que és l'indicador estatal, tenia un increment suplementari –que això es va produir el mes de gener– nosaltres ens aplicaríem el mateix increment. I així es va fer.

Vostè parla de retard. Doncs sí, s'ha fet amb retard –s'ha fet amb retard. S'han de reconèixer, també, les coses. Jo les estic reconeixent: poder no s'ha fet prou a temps. Però també estarà d'acord amb mi que el mes de gener, de febrer, de març, d'abril, de maig, no es perden; no es perden aquests mesos, no es perden.

Senyor Cleries, si haguéssim seguit la seva política, encara estaríem amb l'IPREM, i en aquests moments aquest indicador seria de 516 euros o més. En aquests moments, gràcies a tenir un indicador propi, aquest indicador és de 552 al mes; 552 ara, 516 hauria estat si haguessin vostès continuat al Govern. És o no és una millora, això? No és una millora? És o no és una millora, això?

I permeti'm dir-li una cosa. Som aquí al Parlament per criticar, per debatre, arguments contra arguments; però, senyor Cleries, jo crec que abans, en la seva intervenció i, de fet, moltes vegades, doncs, que tenim l'oportunitat d'escoltar-lo, es passa de la ratlla. Podem admetre debat, podem admetre crítica, però el que no es pot admetre en aquesta cambra és la manca de respecte, la falta de respecte. I crec que avui, quan ha dit que la consellera d'Acció Social i Ciutadania no era present aquí perquè, com parlàvem dels pobres, no li interessava, això és una manca de respecte. (*Remor de veus.*) I li dic «això és una manca de respecte», que qui els parla mai s'hauria atrevit a dir això, per exemple, de l'honorable diputada Irene Rigau, com a exconsellera de Benestar i Família, mai (*persisteix la remor de veus*), per molt que hagués estat en contra o hagués argumentat o hagués criticat les seves polítiques. Però això és una manca de respecte, i li demano solemnement des d'aquesta tribuna que retiri, si més no, aquesta expressió, que no pertany al debat, que no pertany a la crítica, sinó que pertany a la manca de respecte.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, avui ens toca debatre aquesta proposta, aquest projecte de llei concretament, per modificar dos aspectes molt concrets del pressupost, la Llei 16/2007, que varem aprovar, que regula, doncs, els comptes del 2008.

Jo vull començar aquesta intervenció fent una reflexió prèvia amb relació a un fet que ja s'ha esmentat també per algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i és el fet que, òbviament, en aquest projecte de llei vostès posen dos articles, dos punts, que no tenen res a veure l'un amb l'altre, que afronten coses diferents. És evident que hi ha una cosa que els lliga, no?, i és que tots dos afecten determinats preceptes de la Llei de pressupostos de la Generalitat, però es refereixen a temes totalment diferents, i al meu entendre, doncs, haurien pogut permetre perfectament dos debats diferents, també, no? Perquè podríem parlar d'un tema tan important, com s'ha vist fins ara, que fa referència a l'indicador de la renda de subsistència català, no?, i a com es regula, com s'incrementa, etcètera, el perquè de tot això, que m'agradarà referir-m'hi una mica també, cosa que encara no s'ha fet fins ara, però les causes del perquè passa tot el que està passant, no? I l'altre...,

podríem haver fet també un petit debat, o gran debat, amb relació a l'endeutament, el dèficit, a com afrontar-tem..., etcètera.

Són dos temes diferents que a més a més vostès ens plantegen, el Govern es planteja amb un sistema, amb un mètode, que és el de lectura única, per procediment d'urgència, lectura única, que no ens permet ni tan sols poder-los votar separatament. I, per tant, ens obliga, a la resta de grups parlamentaris ens obliga..., o bé votem a tots dos que sí, o a tots dos que no, o ens abstenim a tots dos, la qual cosa em sembla que no..., de fet no és del tot correcta, no? Almenys jo li expresso aquesta reflexió prèvia, aquesta consideració prèvia, que em sembla que vostè coincidirà amb mi que és del tot raonable; no estic dient res que no es pugui considerar raonable, no?

Bé, vaig una mica a comentar aquests dos punts, aquests dos articles, i començaré pel segon, que em sembla que és més fàcil d'entendre per tothom, no?, i ja se n'ha parlat a bastament. Estem parlant d'un indicador, «l'indicador català», com ja es coneix, l'indicador de renda de subsistència de Catalunya, de modificar-lo, i podríem entendre perfectament que el Govern ho fa, quasi, quasi, doncs, per donar compliment a una sèrie d'acords, i per tant està fent el que té l'obligació de fer, no? De fet, podríem dir que no està ni tan sols prenent una iniciativa legislativa com a govern, sinó que el que està fent –i em sembla bé que ho faci, no?– és complir les seves obligacions.

El Govern està obligat a actualitzar anualment l'indicador de renda de subsistència de Catalunya. Això ja s'estableix en la Llei 13/2006, que regula les prestacions socials de caràcter econòmic; per tant, és una obligació que té el Govern, i ja ho fa cada any quan presenta el seu pressupost, i ho varem fer al desembre, quan varem debatre el pressupost del 2008.

Aquest indicador, com tothom sap, és un indicador propi de Catalunya –és cert–, que té efectes sobre diferents qüestions: l'import garantit dels usuaris subjectes a copagament, en el cas de l'ICASS; prestacions socials de caràcter econòmic, com he comentat abans, provinents de la Llei 13/2006, i també, doncs, com a referència per a l'accés a determinats serveis i prestacions i ajuts que presta la Generalitat de Catalunya. Molt bé.

I aquest indicador, a més a més, té un valor que es fixa en la Llei de pressupostos i que, a més a més, com s'ha explicat abans, hi ha un acord de la comissió que fa el seguiment d'aquest indicador, ja del novembre, que ens deia o que establia que en el moment en què l'indicador estatal, l'IPREM, l'indicador públic de rendes d'estimació múltiple es modifiqués, doncs, automàticament es traslladés aquella modificació a l'indicador català. Res a dir, fins aquí. És a dir que el Govern espanyol el mes de gener fa un increment de l'1,5 per cent, que, aplicat sobre el seu increment, que era del 2, el deixa en un 3,5, l'indicador estatal, i nosaltres, aplicant això aquí, òbviament, doncs, aplicant aquest 1,5 per cent i el 2,4 que ja havíem establert, que havia aprovat el pressupost de la Generalitat, el deixarà en un 3,9.

Una qüestió també prèvia en aquest sentit, no? Recordar que aquest acord del Govern de l'Administració central és del gener i que aquí n'estem parlant, d'això, al mes de juny. Estic convençut que, evidentment, aquesta translació d'aquesta increment, per petit que sigui... És cert que només parlem de passar de 544,48 a 552,44, en el cas de les rendes mensuals, i en l'any estem parlant de passar de 7.622 a 7.734. Però aquest increment, que segur que a les persones a qui els afecta és important, aquest increment, òbviament, ha de tenir un efecte per a tot el 2008, ha de tenir l'efecte retroactiu corresponent. I, per tant, entenc que si hi han persones que en funció d'aquests llinars haguessin presentat sol·licituds..., ho desconec en aquest cas, no?, però si el Govern les hagués denegat, estic convençut que el Govern en aquest sentit, per tant, haurà de posar en marxa tots els mecanismes necessaris per tal de revisar les decisions que hagués pres en base als indicadors que no hem actualitzat fins avui, en el que cas que s'aprovi, no?, o a partir del moment en què es posi en vigor, que serà demà o l'endemà de la seva aprovació.

Però jo també voldria fer una altra consideració. És a dir, tot això, com dic, no és altra cosa que el compliment dels acords, el Govern fa allò que és la seva obligació... Ara, tot això té una causa, i a mi no m'agradaria passar-hi de puntetes sense deixar-ne també constància, perquè sap que és un tema que al nostre grup parlamentari li preocupa, no?, que és l'increment descontrolat de la inflació. És a dir, si aquest increment descontrolat de la inflació no fos una realitat, si no hi hagués una política econòmica en aquests moments, per part dels governs que tenen responsabilitats en aquesta matèria, que frenés aquest increment dels preus, doncs, segurament no ens estaríem trobant davant d'aquesta necessitat. És evident que s'ha de fer el que estem fent; però tot això no podem pas oblidar que té una causa, té un origen, i l'origen és aquesta política econòmica erràtica que està portant, que està provocant aquests increments d'inflació, aquesta situació econòmica que, una vegada més, ahir vàrem tornar a conèixer que provoca, a més a més, una situació d'increment de l'atur, que afecta novament, cada vegada i cada dia, més persones, més catalans i catalanes, com a conseqüència, ho repeteixo, d'aquesta política econòmica, que no afronta, realment, els problemes en el seu origen, en la seva causa.

Per tant, jo diria, en resum, aquest punt: estem complint els acords, però això realment tindrà poca rellevància amb relació a les persones que els afecta, i aquests continuaran patint, malgrat aquest increment, la ineficiència d'uns governs que no acaben d'afrontar seriosament, o amb rigor o amb eficiència, millor dit, aquesta situació d'inflació i d'atur que ens afecta i que ens colpeja cada vegada més.

Per tant, aprofito aquesta avinentesa per demanar al Govern que es concentri en l'origen d'aquests problemes, que són els que provoquen després l'obligació de prendre mesures com aquesta, òbviament del tot necessàries, però que a vegades..., o no seria bo, millor dit, que ens fessin perdre de vista quina és l'autèntica raó, l'origen pel qual avui estem parlant d'això, que no és altre que la pèssima situació econòmica que patim, i que té responsables amb noms i cognoms.

I, per referir-me al primer punt, el que proposa aquesta llei, en el sentit d'excloure, com el senyor conseller ens ha explicat, del còmput, del límit establert en l'article 33 de la Llei de pressupostos determinades operacions de préstecs i bestretes reemborsables, entre Generalitat i altres administracions públiques, per tal de donar resposta a les noves necessitats de finançament, bé, és evident, tots coneixem l'article 33, el que diu, ja s'ha explicat, estableix aquests límits de l'endeutament a llarg termini, més d'un any, per a l'exercici 2008, i, en general, tot el que són línies d'actuació de crèdit públic.

Ara, és clar, jo aquí torno una mica a la reflexió que feia inicialment, no? És a dir, això, és cert que des d'un punt de vista tècnic i pressupostari i en termes de norma SEC això es pot fer, és perfectament correcte; la pregunta a fer-nos seria: per què no ho vàrem preveure ja en el moment que vàrem presentar la Llei de pressupostos aquí?, perquè això ho vàrem debatre fa pocs dies i, per tant, això ja s'hauria pogut plantejar en aquell moment. És a dir que segurament en aquell moment no vàrem ser capaços o el Govern no va ser capaç de preveure quina era la situació que ens venia a sobre, malgrat que alguns grups parlamentaris, entre altres el nostre –i el diputat que els parla va ser qui va defensar la seva posició amb relació al pressupost de la Generalitat–, ja van advertir que el Govern s'equivocava en la planificació i en la previsió que feia de com evolucionarien les xifres macroeconòmiques en el país aquest any 2008. I aquí en tenim la conseqüència. El Govern és conscient que té noves necessitats de finançament, n'és conscient, i ara busca una fórmula tècnica que des del punt de vista jurídic és correcta, que des del punt de vista inclús de la tècnica comptable pressupostària és correcta, però que en el fons no deixa de –permeti'm l'expressió entre cometes, no?– «amagar» una realitat, que és el dèficit que hem descobert, que l'any 2007 ja ha estat per sobre del que preveïem –estem en un dèficit de més de 300 milions d'euros per sobre del que havíem previst– i que aquest any 2008, si les coses van com tots veiem que van, acabarà encara pitjor, i, per tant, la Generalitat òbviament que tindrà noves necessitats.

Clar, si no féssim això, què passaria? Que cada vegada que el Govern s'hagués d'endeutar o hagués d'incrementar el seu endeutament, hauria de recórrer a un projecte de llei de crèdit extraordinari o a un suplement de crèdit, i no ho vol fer. Vol tenir més marge de maniobra, vol tenir les mans lliures per poder actuar incrementant l'endeutament sense que això sigui il·legal, i d'aquesta manera entenc que podrà fer-ho. Ara, permeti'm també que li digui que nosaltres no hi estem d'acord.

És a dir, precisament, si alguna cosa hem defensat des de sempre és que el Govern de la Generalitat el que ha de fer és incidir sobre la despesa pública, retallar despeses sumptuàries i excessives que en aquests moments encara el Govern de la Generalitat té, i que en tenim exemples a la premsa cada dia, i no al contrari, que és el que ens plantegen aquí avui, que és dotar-se d'instruments que li donin més marge de maniobra i més capacitat d'incrementar el seu endeutament.

Vostès saben que la nostra posició és contrària a això, i per tant, si la tramitació d'aquest projecte de llei ens ho

hagués permès, nosaltres ens hauríem oposat a aquest punt; per una qüestió política, no per una qüestió tècnica, eh? Però, bé, no ho farem, perquè també entenem que des del punt de vista jurídic i tècnic, doncs, el que estan fent vostès no és una illegalitat, malgrat que políticament nosaltres no compartim en absolut aquesta disbaixa del Govern, que, en lloc de corregir l'increment de la despesa, el que fa senzillament és dotar-se de més instruments per poder-se endeutar més i, per tant, empitjorar encara més les finances de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que m'ha sorprès el to... vehement—diguem-ne «vehement», que és una paraula que no fa cap mal— d'alguna de les intervencions—no pas de la darrera, eh?, que quedi ben clar—, perquè no estic gens segur que el text literal que avui se'ns proposa, almenys en el seu primer apartat, justifiqui, pugui justificar alguna de les expressions que s'han posat des d'aquesta tribuna. Al contrari, m'ha semblat que el que es pretenia fer és allò que col·loquialment se'n diu «fer passar bou per bèstia grossa».

Perquè algú que hagués sentit el que s'ha dit des d'aquí dalt podria pensar que estem canviant les normes de control de l'endeutament; que aquell endeutament que ens permet tota la normativa que fa referència a l'estabilitat pressupostària saltava pels aires. Ei, que no dic jo que potser algun dia haurem de pensar a modificar les normes d'endeutament—per què no?—, per poder respondre a determinats cicles econòmics. Però, en tot cas, com deia aquell, això avui no toca, això avui no és el que estem fent.

I el que estem fent és una cosa d'un calat infinitament menor, i el que estem fent és, sense modificar, en cap cas, les normatives que afecten la capacitat d'endeutament dels ens públics i de la Generalitat, més en concret a Catalunya pel que fa referència a estabilitat pressupostària..., que, hi torno a insistir, un dia o altre n'haurem de parlar. Però, en tot cas, el que estem fent és que, unes molt determinades operacions que van vinculades a unes línies de foment que ens estan permetent tirar endavant... I pot ser imprevisió, i també podria ser que aquestes línies estan funcionant tan bé que van agafant prou gruix perquè les tinguem en compta. Com a mínim, deixi'm el benefici del dubte.

Però, en tot cas, l'única cosa que diem, d'acord amb la normativa que regula l'endeutament, és que això, que a la Llei de pressupostos que vam aprovar el mes de desembre estava previst que computés, no té sentit..., més que que no tingui sentit és negatiu que computi, perquè ens impedeix complir els fins pels quals hem establert aquest seguiment de línies. I estem fent això. I amb això s'hi

pot estar d'acord, i és lícit—nosaltres hi estem—, s'hi pot estar en desacord, i és lícit, però no justifica determinades actituds o determinats tons.

I pel que fa al segon aspecte que ens proposa el projecte de llei que avui se'ns presenta, doncs, és que és veritat, ho ha dit vostè molt bé: estem complint uns compromisos, no estem fent res més. El diputat Comín ha fet un joc divertit de *las cuatro diferencias*; jo m'he apuntat la cinquena i la sisena, eh?

La cinquena seria que quan governava Convergència no hi havia indicador català, funcionàvem amb un indicador espanyol. Va ser quan es va fer el canvi de la utilització del salari mínim a l'índex espanyol que vam crear—ja estàvem en els temps dels governs posteriors al 2004— l'índex català. És una cinquena diferència.

I la sisena diferència seria que en aquella època no existia un acord en el qual els agents socials fossin els que marcaven els increments que aquest índex havia de tenir.

Per tant, és cert, estem complint un compromís; el nostre compromís va ser que aquest índex s'actualitzaria d'acord amb el que s'acordaria en el marc de l'acord per a la competitivitat—punts suspensius—, i això és el que estem fent avui. I el que no val ara és dir: «Ah!, és que jo hauria fet més.» Bé, doncs, escolti, el felicito, quan en tingui l'oportunitat faci-ho. Però en tot cas en aquest moment s'està fent una cosa que ha representat un gran avanç, que és: u, jugar amb la nostra pròpia capacitat per tal de determinar un índex ajustat a Catalunya, i, segon, fer-ho de manera consensuada amb els agents socials. I jo penso que això és absolutament positiu.

Nosaltres volíem que fos explícit, i així ho ha sigut, i n'estem satisfets; de la lectura ja se'n despenia, però sempre és allò que un intenta fer lectures malèvols per si de cas. Doncs, en aquest cas ha quedat molt clar, a més a més, després del debat d'avui, que aquest índex evidentment que s'actualitza amb efectes 1 de gener d'aquest any.

Per tant, perquè estem d'acord amb el punt primer i perquè estem d'acord amb el punt segon, no els sorprendré si els dic que el nostre grup hi donarà suport. Però, més enllà de donar-hi suport, de debò: el convenciment que res en aquest debat del text literal d'aquests dos punts justifica la confrontació. Coincideixo amb les veus que m'ha precedit i que han dit: «Escolti, això és un tema en el qual podríem perfectament anar junts», excepte que la confrontació es faci per consigna, perquè toca, perquè es digui el que es digui s'ha de fer veure que s'està molt enfadat i que tot el que es proposa és un desastre.

Doncs, no és veritat. Aquesta és una proposta racional i com a tal proposta racional nosaltres li donarem el nostre suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, se presenta un proyecto de ley por lectura única, como aquí se había dicho, por el que se modifican dos preceptos, uno relacionado con el endeudamiento a largo plazo de la Generalitat y otro relacionado con el indicador de renta de suficiencia de Cataluña.

Se ha reiterado aquí que estamos abordando dos temas muy diferentes lo cual..., en definitiva este proyecto de ley, pues, plantea dos situaciones aparentemente de necesidad.

Nuestro grupo dará apoyo al proyecto de ley. Y lo dará porque en principio las dos medidas aparentemente tienen su qué y tienen su razón de ser; otra cosa es cuando y por qué y en qué momento se presentan.

De la exposición que ha hecho el *conseller* aquí la verdad es que nos ha aclarado algo que desconocíamos, nuestro grupo parlamentario. Cuando leía la modificación decía qué hay detrás de esta modificación. Se ha dado unas apariencias razonables; es decir, se ha dicho que es debido fundamentalmente a los préstamos y anticipos que realiza la Administración general del Estado para el fomento de determinados sectores. Pero también nos hubiera gustado, *conseller*, que hubiera añadido en qué cantidad es posible, la previsión de estas cantidades. Sería bueno que se hubiera aportado en la medida en que, digamos, nos hubiera tranquilizado; no es lo mismo estar hablando de cantidades reducidas o de cantidades muy significativas, porque en definitiva, si se pagan intereses, algún tipo de endeudamiento se produce.

Ese es un dato que, a lo mejor, sería conveniente que hubiera dado y que ha generado en nuestro grupo una cierta desazón, no le anticipo..., teniendo una postura favorable, porque técnica, jurídicamente, pues, a lo mejor realmente tiene su razón de ser, sin embargo sí que es verdad que de alguna manera puede dar lugar a un endeudamiento por parte de la Generalitat, no sé si como operación de maquillaje o por las razones que sea, pero que sí sería conveniente cuantificarlo. De ahí que exista un riesgo cierto, un riesgo cierto de endeudamiento, y eso no puede ser desconocido a la hora de plantear esta modificación.

En todo caso sí que le preguntaríamos, y la verdad, que también es otra de las preguntas, ¿por qué ahora y no antes? Es decir, ¿por qué cuando la Ley de presupuestos se debate, en su momento, no se contempla una cosa que es un razonamiento que tiene, técnicamente, contablemente —aquí se ha hecho referencia a ello—, su razón de ser? También de ahí que nos pueda entrar una cierta desazón a la vista de por qué ahora.

En todo caso ya insistimos..., aun cuando con todas las cautelas que planteamos de la posibilidad de un endeudamiento real que plantea esta medida..., y la razón de ser, el porqué del momento..., nuestro grupo dará apoyo a la misma.

El segundo aspecto, substancial, nuclear a nuestro juicio: se está hablando, efectivamente, aquí se ha hecho referencia a los sectores más desfavorecidos de la socie-

dad, los más pobres, que es a los que trata de dar apoyo la medida prevista, es decir, la subida, el incremento del indicador de renta de suficiencia de Cataluña. Es una medida razonable.

Sí que he agradecer hoy que se haya producido un reconocimiento, un reconocimiento que no se produjo en el anterior debate, que es que se ha presentado con retraso. En el anterior debate con ocasión de la proposición de ley de Convergència i Unió este reconocimiento no se hizo; hemos dado un paso. Es decir, cuando se hace las cosas mal se reconoce, se ha dicho hoy aquí. Es bueno que sea así. De hecho, era tan obvio que, a la vista de la memoria que se ha presentado, el índice de documentos que se ha presentado, no deja de ser sorprendente que el 18 de enero se apruebe el real decreto ley, que nos vincula, y hoy hemos sabido o estos días hemos sabido que no es hasta el 18 de abril cuando el Gobierno se pone manos a la obra.

Es verdad, con cierta urgencia, porque he de reconocerles que lo hicieron rápido; todos los informes —memoria justificatoria, memoria económica, informe interdepartamental, informe de la asesoría jurídica— se redactaron el 18 de abril, es decir, el mismo día; es decir que realmente el proceso de aceleración fue inmediato, pero realmente con cierto retraso. Evidentemente, no se puede negar que algo tuvo que ver la proposición de ley de Convergència i Unió, en la medida en que entró en la cámara el día anterior al que se iba a debatir la proposición de ley.

En todo caso lo razonable es que se incremente y a lo mejor lo poco razonable es que no se incremente más. Estaríamos de acuerdo en que se están aplicando acuerdos con sindicatos, se está aplicando el modelo del incremento del IPREM, pero puesto que... tenim el nostre, l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, el nostre, podríem haver aprofitat l'ocasió, l'avinentesa, eh?, i haver-ho incrementat una miqueta més, perquè la inflació és una altra. I precisament aquesta és una de les mesures que s'ha d'adaptar, que s'ha tenir en compte, perquè aquestes mesures de la competència nostra són bones. Sí, nosotros somos un grupo que a veces —a veces— criticamos el uso de las competencias. He de decirles que en este caso no lo cambiaremos, no lo criticaremos, nos parece adecuado realmente que se proceda a un incremento mayor que el del resto de España; si la inflación es mayor, increméntese mayormente. De ahí que hubiéramos visto el 4,3 como una medida adecuada.

Por eso, porque nos parece insuficiente pero adecuada la medida, con retraso, apoyaremos la proposición de ley.

Pero quiero hacer una última consideración. Aquí hoy otra vez se ha visto un enfrentamiento de si yo lo hice antes o lo hice después, y lo fundamental, lo trascendente es que la memoria económica reconoce que esta medida que se va a adoptar carece, prácticamente..., la modificación que supone el incremento no es significativo, se dice también.

Pero ¿sabe por qué no es significativo? Porque es que estamos hablando de nueve mil personas, ese es el pro-

blema, que los beneficiarios de la Ley de prestaciones sociales, de prestaciones económicas de..., son nueve mil personas, y en Cataluña hay mucha más gente que tendría derecho a recibir esta prestación, muchísima más gente. Y el problema..., y de ahí que a lo mejor sí que es cierto que sería conveniente que hoy estuviera la *consellera* de Acció Social i Ciutadania para poder decirle que es conveniente que publicite las prestaciones económicas, que las publicite para que muchas gentes que desconocen que existen tengan acceso a ellas, y para que cuando se produzca una modificación del indicador de renta de suficiencia de Cataluña y se incremente el 3,9 o el 4,3, o el que corresponda –sería bueno que se adaptara realmente a la inflación–, pudiéramos decir que hay muchas gentes, muchas personas que tienen más derecho a ello porque tienen conocimiento de ello, o, sencillamente, que son tan pocos porque la economía catalana funciona tan bien que ya no tenemos pobres.

Muchas gracias.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació, doncs, aquest projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Iceta..., senyor Iceta? (Pausa.)

Ha estat aprovat per 132 vots a favor el Projecte de llei pel qual es modifiquen determinats preceptes de la Llei 16/2007, de 21 de desembre, de pressupostos de la Generalitat.

Proposició de llei

de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores (debat de totalitat) (tram. 202-00032/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la Proposició de llei de creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la conciliació de la vida laboral, la familiar i la personal dels treballadors i treballadores de Catalunya és sens dubte un dels aspectes que preocupen, a dia d'avui, més al conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Tots sabem que en les últimes dècades ha estat massiva la incorporació –o generalitzada, com vostès vulguin– de les dones al món del treball. Aquest ha estat un fet positiu, molt positiu.

Així, doncs, ens trobem que majoritàriament en les famílies els dos membres de la parella tenen una vida professional plena, una vida professional plena que s'ha

de fer compatible amb la realització personal, cadascú en el seu àmbit, amb la voluntat de tirar endavant una família i, per tant, també en moltes ocasions de ser pares i mares.

Tot plegat és difícil de compaginar i això té lògicament les seves conseqüències; conseqüències, per exemple, en l'àmbit, doncs, a l'hora de tenir els fills, en què ens trobem que hi ha un retard real a l'hora de tenir fills en l'edat de tenir fills, perquè és evident que és una dificultat, i també en el nombre de fills que tenen les famílies, no? Vostès saben que l'índex de Catalunya és de l'1,2, és només de l'1,2, i que, en canvi, quan s'entrevista, es pregunta a la gent «quants fill desitjaries tenir», aquest està per sobre del 2 per cent. Per tant, hi han àmbits externs a la voluntat pròpia que fan que es tinguin menys fills dels que un voldria.

Per tant, cal –i creiem que són del tot necessaris– que s'instrumentalitzin canvis, canvis que a dia d'avui han estat insuficients, en el que és la redistribució equilibrada de les responsabilitats familiars. Vostès saben que a dia d'avui els homes ocupen una quarta part del temps que ocupen les dones en les responsabilitats familiars. Calen també canvis en el que són els horaris escolars, alternatives també fora d'aquests horaris escolars. Calen també serveis complementaris a les famílies, ajudes, serveis, etcètera.

Davant, doncs, de la incorporació, hi insisteixo, massiva de la dona en el món laboral, que és positiu, l'ocupació laboral important dels dos membres adults fa que es requereixi una evolució més ràpida d'aquests elements que poden ajudar a aquesta compaginació de la vida familiar, laboral i personal.

A dia d'avui existeix un desequilibri –això és una realitat–, un desequilibri que dona dificultat a la compatibilització de la feina, la família i també l'àmbit personal. I això fa que hi hagi també una insatisfacció a l'hora de valorar-se un mateix en l'àmbit laboral, en el compromís amb la família i també amb un mateix. I, per tant, creiem que aquest és un tema que, hi insistim, és dels que preocupa més la gent i cal donar-li resposta.

Perquè, a més a més, ens agradi o no ens agradi –a mi personalment no m'agrada gens–, per cultura, per tal com tenim muntada la societat, la conciliació a dia d'avui lamentablement cau majoritàriament a les espatlles de les dones. I això és una realitat. Així, quan es fa..., els resultats de l'Idescat ens diuen que les dones estan preocupades en un 45,8 per cent dels casos per la dificultat de compaginar la feina, les tasques domèstiques i la família. No és, ni de lluny, el mateix índex de preocupació en els homes, perquè, hi insisteixo, lamentablement a dia d'avui moltes d'aquestes coses no hem estat capaços encara entre tots de canviar-ho. Ens trobem, doncs, davant d'un tema que afecta la majoria dels ciutadans del país, que els preocupa i que cal mirar d'oferir solucions.

Nosaltres creiem que el Govern tripartit, el d'abans però també el d'ara, no ha prioritzat d'una forma clara i valenta aquest tema, un tema que és cabdal, que és bàsic per donar respostes, hi insistim, a les necessitats dels treballadors. Hi ha un repte social, hi ha una demanda

real, la ciutadania reclama al Govern de Catalunya les actuacions necessàries, fent-ne partícips lògicament els agents econòmics i socials del país per tal que s'impulsi un pacte social per les famílies. Això a dia d'avui ja no pot esperar.

Vostès em poden dir: «Home, senyora Borràs, però si en aquest Parlament es va aprovar una resolució...», una resolució aprovada en el Parlament precisament, l'any 2005, a l'octubre, en què es deia literalment que «el Parlament de Catalunya, davant la importància que està adquirint en la nostra societat la possibilitat de conciliar la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, insta el Govern a impulsar un pacte social per les famílies que impliqui una nova cultura del temps i el treball amb l'objectiu de racionalitzar els horaris i facilitar la conciliació de la vida laboral, familiar i personal».

És cert, això és va aprovar. També és cert que venia a remolc d'una iniciativa de Convergència i Unió que, per no variar, lògicament, no podia ser aprovada; venia de la mà de Convergència i Unió, a l'abril del 2005, una proposició no de llei que el que demanava precisament era això, un pacte social per les famílies que impliqués una nova cultura del temps i el treball amb l'objectiu de racionalitzar i facilitar els horaris a tothom.

Per tant, hi ha la resolució, hi ha feina feta, no els ho negaré, en aquest àmbit, en l'àmbit del Govern; han fet jornades, n'han treballat, però a dia d'avui no hi ha una resposta clara, no hi ha una resposta que doni solució als plantejaments que tenim sobre la taula.

I els fets ho demostren, no? Vostès, aquest és un àmbit que no l'han pres, doncs, amb tota la força que es requereix, tenint en compte que afecta el gran gruix de la població de Catalunya, i vostès, no només això, sinó que, si m'ho permeten, inclús s'han permès el luxe de menysprear totes aquelles iniciatives que per part del Grup de Convergència i Unió hem mirat de tirar endavant; vint iniciatives concretament en l'anterior mandat, vint iniciatives que simplement pel fet d'allò que vénen de Convergència i Unió no varen ser aprovades. Després, posteriorment, per tant, perdent el temps, algunes d'elles varen ser, a proposta del Govern, mirades de tirar endavant amb un segell nou.

En aquest sentit, per exemple, es van haver d'esperar els homes d'aquest país a poder tenir, doncs, també permisos de paternitat, perquè, és clar, si venia de la mà de Convergència i Unió més valia que vingues per una altra via. O, per exemple, s'han fet coses, i no els ho negaré, com és el cas de la Llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques a Catalunya, un fet que saben que nosaltres reclamàvem. Però també saben que a través de proposicions no de llei, de propostes de resolució, nosaltres els hem dit que aquesta llei precisament l'estan aplicant amb restriccions en el si del Govern i, per tant, no amb una mirada àmplia i amb una voluntat de tirar endavant totes aquestes propostes.

Per tant, nosaltres avui proposem de nou, perquè ho havíem fet ja, la creació de l'observatori català de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les

persones treballadores, un òrgan que ha d'assessorar la Generalitat, que ha de ser un observatori que ha de tenir un seguit d'objectius. Primer, mirar de donar respostes a les necessitats, tot analitzant quina és la situació real; proposar polítiques noves; buscar consens entre els agents econòmics i socials; donar també informació per tal de garantir que els drets i deures dels ciutadans, doncs, puguin ser no solament respectats, sinó coneguts i, per tant, exercits. L'observatori, doncs, hauria de ser una font d'informació, una font d'assessorament, de qualitat, i una eina de suport lògicament per a la presa de decisions del Govern.

Nosaltres creiem que l'observatori hauria d'estar adscrit al Departament de Treball. I per què? Doncs perquè bàsicament qui configura l'àmbit horari és lògicament la feina i és el que dona capacitat estructuradora a la resta dels àmbits personals. L'àmbit laboral marca la pauta a la resta dels altres àmbits, que s'hi han adequat en alguns casos i en d'altres no, i d'aquí, la dificultat. El sistema productiu ha estat el principal factor de canvi social i la resta, doncs, hi insisteixo, en alguns casos s'hi ha adaptat i en d'altres no.

Aquí, doncs, nosaltres creiem que aquest òrgan ha de ser col·legiat i que han d'haver-hi representants de diferents departaments, perquè, a part del món del treball, lògicament hi han altres àmbits que hi afecten molt, com és l'àmbit d'Educació –aquest és un tema clau i que ens hi agradarà entretenir una mica–, l'àmbit d'Acció Social, l'àmbit de Governació, l'Institut Català de les Dones, la Secretaria de Joventut, però lògicament també la societat, els sectors econòmics i els sectors socials, però també aquelles institucions dedicades a aquest àmbit.

L'objectiu, doncs, és molt clar: observar, veure cap a on evolucionen els diferents paràmetres que afecten la conciliació; també observar i veure aquelles decisions preses com afecten, si milloren verdaderament la capacitat de conciliació, i, per tant, vol dir la capacitat de poder fer possible una vida personal, familiar i laboral millor.

I també unes funcions molt clares, no? Ha de fer estudis per conèixer les necessitats i condicions generals de la vida de les persones treballadores, i no només internament, també ha de generar que elements externs puguin treballar en aquest àmbit, hi insistim, per assessorar, per donar suport als departaments de la Generalitat i entitats locals que ho requereixen, en relació amb les actuacions dirigides a la conciliació.

Cal, doncs, promoure l'adopció de mesures necessàries per aconseguir el màxim grau de divulgació de les mesures adaptades a la conciliació.

Saben que aquesta és una bona proposta i que evidentment generaria conseqüències profundes; no immediates, segur, però sí conseqüències profundes al llarg del temps. És una bona iniciativa, que nosaltres demanem que la tinguin en consideració i que facin l'esforç de prescindir que ve la de mà de Convergència i Unió, perquè això és el que lamentablement en moltes ocasions a vostès els fa, només això, votar en contra de les iniciatives. Els deia que a l'anterior mandat varen rebutjar

vint iniciatives de Convergència i Unió que anaven en aquesta línia. Algunes d'elles vostès van mirar d'impulsar-les més tard, amb molt retard, algunes d'elles. I, en aquest sentit, doncs, els deia coses que van haver d'acabar en el calaix per més endavant, no?

Nosaltres volem que hi hagi un ritme superior, que es donin respostes a les necessitats, que compleixin amb allò que vostès afirmen en el seu propi Pla de govern i que, per tant, escolti'm, allò que l'any 2005 es proposaven, que era fer, doncs, un pla estratègic, ho duguin a terme d'una vegada. Estan fent coses, no direm que no; han fet unes jornades el mes de novembre, però d'unes jornades tampoc en traurem res definitiu. Calen mesures concretes que abordin tot allò que fa falta en aquest àmbit.

I aquí, hi insistim, caldrà treballar en l'àmbit laboral, en l'àmbit escolar. Vostès han tingut la possibilitat, en l'àmbit escolar, de poder ajudar a la conciliació de la vida laboral i familiar, com ha sigut a partir de la sisena hora, una sisena hora que lamentablement no ha servit en la majoria dels casos per conciliar aquesta vida familiar i laboral, perquè ha tingut unes altres consideracions i aquesta no ha sigut una prioritat a l'hora d'establir, doncs, quin ha de ser l'àmbit de la sisena hora.

O en l'àmbit de les escoles bressol. Vostès han vist també la poca capacitat que aquest Govern ha tingut de tirar endavant escoles bressol, un fet clau a l'hora de poder conciliar la vida familiar i laboral.

O, si m'ho permeten, un altre cas molt concret, no?: el proper curs escolar els nostres fills començaran l'escola el 15 de setembre. Si això és conciliar la vida familiar i la vida laboral, doncs, anem fins. Ja m'explicaran com s'ho fan vostès. Nosaltres, almenys jo, d'una forma bastant complicada.

Per tant, escoltin, hi han àmbits en els quals s'ha de ser valent, s'han de fer propostes, a vegades propostes que costen d'implementar, però propostes que, evidentment, han de poder tirar-se endavant per tal que les coses siguin possibles.

Nosaltres els demanem que tinguin en consideració, hi insistim, aquesta iniciativa, no pensant que aquesta iniciativa és una iniciativa que presenta Convergència i Unió, sinó que és una iniciativa que beneficiarà el conjunt dels catalans i de les catalanes, i que, per tant, sens dubte, seran ells qui ens ho agrairan a tots plegats.

No es posin, si us plau, una bena als ulls, donin llum verda a una proposta que donarà resposta a les necessitats que la ciutadania d'avui ens reclama. A vegades, potser calen menys grans afirmacions i polítiques concretes que ajudin la gent.

Gràcies.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per defensar aquesta esmena a la totalitat explicaré breument quines són les mesures que el Govern porta a terme, i veuran clarament que superen la seva proposta sobre la creació d'un observatori. Perquè, mentre proposen això, la creació d'un observatori per estudiar, hem de dir que el Govern ja ha passat a l'acció. I ho explicaré i veuran quina és l'evidència. Però abans vull fer algunes reflexions prèvies, no?

Sembla que, com més modernitat en les nostres societats, en societats més avançades, tenim més dificultat per conciliar la vida laboral, la familiar, la personal i la cívica, que la vida cívica també hauria de ser una reivindicació, aquella que permet la participació en els afers col·lectius i de ciutadania..., aquesta més modernitat de les nostres societats avançades que ens dificulten aquesta conciliació... I jo ara mateix, quan s'anunciava que el 15 de setembre comencen les escoles, amb alguns diputats i diputades estàvem parlant què fem aquest estiu amb els nanos, no?

Bé, alguns canvis, no?, alguns canvis són els que provoquen aquesta dificultat. Un és que tenim més mobilitat; és cert que no treballem ni estudiem ni vivim en la mateixa ciutat, sinó que ens movem més per realitzar els diferents interessos o les diferents tasques que realitzem en la nostra vida quotidiana, no?

Les noves exigències a la feina, o fins i tot a l'hora de portar aquesta adaptació als nous canvis de la nostra societat, també ens comporten aquesta dificultat de conciliació. O la diversitat de les famílies, nous nuclis familiars, que també dificulten aquesta conciliació, quan a vegades és difícil compartir entre una parella, per exemple, el temps dedicat a la família.

I la incorporació de la dona al treball, que sembla que sovint, massa sovint, sigui la causa de tots els mals o d'alguns mals, no?, quan en definitiva el que posa de manifest aquesta incorporació de la dona al mercat laboral és el paper precisament que sempre ha desenvolupat la dona a la nostra societat, tant de suport del nostre estat del benestar, fent-se càrrec i tenint cura de la família i sobretot dels infants, dels més petits i dels més grans, i també que era la que sempre, d'alguna manera, ha intentat conciliar aquell equilibri necessari perquè la família continuï tirant endavant.

Però si no solucionem col·lectivament –i ho repeteixo: col·lectivament– aquest tema, la incorporació de la dona al mercat laboral continuarà provocant un desgast i, per tant, frenant una incorporació que sigui amb una plenitud d'igualtat d'oportunitats.

És, per tant, que, fruit de tots aquests canvis i d'aquestes realitats, necessitem una nova cultura de la gestió del temps que permeti una millor conciliació. I aquesta millor conciliació ha de ser també factor de benestar, d'estabilitat i, per tant, de progrés de la nostra societat. Hem d'assumir tots plegats, els diferents agents, els diferents sectors de la nostra societat, que la conciliació és, hi torno a insistir, factor de benestar, d'estabilitat i, per tant, de progrés de la nostra societat.

Per això, per crear i tenir aquesta nova cultura de la gestió del temps, és necessari compartir, coresponsabilitzar, estendre aquesta nova cultura. Necessitem diferents lideratges: lideratge de les administracions, lideratges dels sectors econòmics i socials, i també lideratges des de la mateixa ciutadania i de la societat civil.

I és veritat que és el Govern qui ho ha d'impulsar, qui ha de provocar el canvi. Entre altres coses, des d'aquesta responsabilitat, perquè és una demanda dels ciutadans i les ciutadanes. Però és molt diferent, senyora diputada, un observatori que un pacte social. La seva proposta és sobre la creació d'aquest observatori, i jo crec que s'ha d'anar més enllà buscant aquest pacte social, aquestes complicitats per estendre aquesta nova cultura de la gestió del temps i, per tant, d'aquests diferents lideratges, si realment volem un canvi en aquest sentit.

Explicaré ara alguna de les mesures que, com he dit, argumenten el perquè d'aquesta esmena a la totalitat, alguna de les mesures que el Govern de la Generalitat ja està portant a terme. I, com deia, no és que estiguin observant, és que ja han passat a l'acció.

Des del Departament de Treball tenim, ja disposem de dos organismes, que, en tot cas, la creació d'un tercer organisme el que faria seria «solapar» la tasca, la feina i els projectes que ja estan realitzant aquests dos organismes. Un és –en què s'està treballant– l'Observatori del Treball, que actualment està en fase de disseny. Aquest Observatori del Treball està contemplat en l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I si ja es va apuntar la creació d'aquest Observatori del Treball és perquè creiem que la conciliació ha de formar part també de la qualitat del nostre mercat laboral, ha de ser una de les condicions del nostre mercat laboral; un mercat que volem que sigui competitiu, i si és competitiu, ha de ser des de la qualitat, i la conciliació forma, ha de formar part d'aquesta qualitat.

Tenim també, disposem també del Consell de Relacions Laborals, que precisament contempla, té ja funcionant una comissió específica d'igualtat i de conciliació, amb aquesta doble finalitat, de treballar en els àmbits de la conciliació i en l'àmbit de la igualtat, per tant, que permet ja abordar aquestes qüestions que la seva proposició de llei ens presenta avui, i, a més a més, on participen també els diferents agents socials, econòmics i la mateixa Administració.

Però, a part d'aquests dos organismes, que, hi torno a insistir, la creació d'un tercer organisme com l'observatori «solaparia» la tasca que ja estan realitzant aquests dos, tant l'Observatori del Treball com el Consell de Relacions Laborals, hi han d'altres instruments i mesures que el Govern està tirant endavant; per exemple, el Fòrum de Persones Expertes per a un Repartiment racional i Igualitari del Temps de Treball.

Precisament, la setmana que ve, dijous, senyora consellera, dijous, si no vaig errada, 12 de juny, eh?, la setmana que ve podríem, podem assistir a les conclusions d'aquest Fòrum de Persones Expertes per a un Repartiment racional i Igualitari del Temps de Treball; tota una tasca, una feina, que s'ha realitzat a través de diferents

entrevistes amb grups de treball, i que en podrem conèixer les conclusions la setmana vinent; conclusions, estudis, que permetran disposar d'un ampli ventall de mesures per millorar la racionalització del temps i per a un repartiment més equitatiu entre homes i dones.

Més mesures, més projectes, no?, en què el Govern està treballant des del Departament de Treball, també. Un és els instruments i mètodes..., l'elaboració d'instruments i mètodes per organitzar millor els temps de les empreses; per exemple, el manual de bones pràctiques, que no ens passi, no?, que reclamem aquesta flexibilitat d'horaris i passi que després, mirant en algunes empreses, els torns de nit són molt més demanats per les dones que no pels homes, entre altres coses perquè els permet conciliar-lo amb una doble jornada que després tenen a casa.

Aquesta flexibilitat del temps del treball ha de ser molt més compartida. I per això és necessària la creació de tot aquest material que des del Departament de Treball s'està portant a terme per aconsellar, per mobilitzar quines han de ser, doncs, les bones pràctiques en aquest sentit. O la formació en conciliació per a comandaments intermedis, que és al final qui dissenya quins són els horaris de treball, i que per això és fonamental que tots, i sobretot més els comandaments intermedis, vagin assumint aquesta nova reorganització del temps per a una millor conciliació. O la xarxa d'empreses catalanes amb noves organitzacions del temps. O els ajuts per a l'elaboració de plans d'igualtat, que això s'ha vist encara molt més impulsat des que tenim la Llei d'igualtat.

El Departament de Treball té una direcció general precisament d'igualtats d'oportunitats en el treball, que està fent molt bona tasca en aquest sentit..., aquest repartiment del treball, que ha de ser benefici per a tota la societat i també benefici en particular per a les dones, que fins ara han estat les que han estat fent tota aquesta conciliació a vegades des de l'estrès, a vegades des d'un desgast excessiu.

També la senyora diputada ens parlava de la sisena hora o de les oportunitats en l'educació. La sisena hora, el seu principal objectiu no era conciliar, el seu principal objectiu és l'augment de la qualitat de l'educació, eh? Des de la vessant educativa s'ha tirat endavant la sisena hora. Que permet conciliar més a les famílies? També és cert. Però que el principal objectiu de la sisena hora no era la conciliació, sinó l'augment de la qualitat educativa de les nostres escoles.

Però en aquesta nova cultura de la nova organització i la nova cultura de la gestió dels usos del temps no només ens hem de centrar en el temps de treball, tot i que ocupa una gran part de la nostra vida quotidiana, sinó que també en altres aspectes. I és per això que, a més a més de totes aquestes mesures que impulsa el Departament de Treball, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, concretament des de la Secretaria de Polítiques de Família i Drets de Ciutadania, la conciliació hauria de ser aquest dret de ciutadania, perquè ens permet un benestar i ens permet també una vida activa, més activa.

Com dic, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania s'està elaborant el que és el Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps i la vida quotidiana. S'ha realitzat un estudi, l'estudi dels temps de les famílies, arran del panel de famílies, en el qual s'especifica, ja s'ha estudiat, ja s'ha observat, quina és la situació actual de les famílies; quines són les noves necessitats; quins són els temps dels pares, els temps de les mares, dels infants; quina qualitat, o no, té aquest temps. I també aquest estudi assenyala un nou model de gestió precisament del temps.

Tot això servirà per a aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps i de la vida quotidiana, que es va iniciar amb un grup d'experts, amb un document de bases, amb un procés de participació, i que les conclusions es van poder presentar a finals de l'any 2007.

Insisteixo que és important buscar aquestes complicitats; complicitats de les voluntats d'una nova cultura de la gestió del temps. I en aquest sentit hi han diferents àmbits: laboral, és evident, però també l'àmbit de la mobilitat, de les nostres mobilitats que realitzem en la vida quotidiana; de les diferents realitats territorials, perquè és molt diferent també des del món rural, els pobles petits o les grans ciutats. I això també ens ha de permetre quina gestió del temps..., en l'ús de la nostra mobilitat. I el món local, com en altres aspectes, és un espai idoni per a la gestió d'un nou temps, d'una nova gestió del temps, en la racionalització dels horaris, en l'ampliació dels serveis... És una oportunitat. I el Govern de la Generalitat també vol treballar molt estretament amb el món local per tirar endavant aquestes mesures que han de beneficiar aquesta conciliació i, per tant, el benestar.

És per tot el que he exposat des de la reflexió que compartim d'aquesta demanda de la nostra societat, perquè és més avançada i per tant tenim més dificultat en aquesta conciliació, reconeixent que una millor gestió dels usos del temps ens ha de permetre més benestar, més estabilitat i per tant més progrés, tant individual com a les famílies, com al conjunt de la societat, assumint tot això, ho tenim claríssim, i és per això que el Govern observa, però sobretot en aquests moments ja actua a posar aquests mecanismes per millorar aquest aspecte, buscant lideratges en els diferents àmbits, en els diferents sectors, per fer del país un espai també on la conciliació sigui una de les nostres senyes, no?; un país que dóna oportunitats i que permet aquest benestar perquè tenim aquesta gestió del temps d'una manera molt més beneficiosa.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Borràs...

(Pausa.)

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, clar, l'explicació que se'ns dóna és, amb sinceritat, doncs, sense cap novetat, no? És allò de: «Nosaltres ja ho estem fent. No només no cal observar, perquè ja

ho tenim tot observat, sinó que a més a més hem passat a les accions i s'estan duent a terme.» I això no és cert, no?

No és cert perquè queda molta feina per fer, moltíssima feina per fer, lamentablement, i a més a més, en tot aquest temps, vostès –valgui la redundància– n'han perdut molt, de temps. Molt perquè hi havia molt material fet, moltes coses que vostès podien haver utilitzat, com és, per exemple, desenvolupar la Llei de les famílies; la Llei de família vostès l'haurien pogut desenvolupar i hauria ajudat a aquesta conciliació de la vida familiar, la vida laboral i la vida personal.

I, a més a més, vostès saben –ens diuen– que hi ha aquests grups d'experts que al final de l'any 2007 han fet propostes, mesures... Escolti'm, sempre va bé que hi hagi noves propostes, noves mesures; però haurien pogut aprofitar, si no els fes tanta angúnia tot allò que proposa Convergència i Unió, doncs, el Pla de conciliació, coordinat per en Salvador Cardús, de l'any 2002, no? El que passa és que, és clar, encara que les autoritats fossin de primer ordre en el país, ho havia impulsat, doncs, algú de Convergència i Unió i, per tant, més valia no mirar-s'ho, tirar endavant i fer propostes noves. I entre una de les propostes, eh?, tota aquesta gent que, doncs, en sap feia precisament la proposta de crear l'observatori que avui els proposem.

Vostès ens diuen que estan fent feina, jo no els ho he negat que estiguin fent alguna cosa –només faltaria; per això estan al Govern, per fer coses–, però és evident que les coses estan coixes, no?, i no s'estan desenvolupant com caldria.

Em parla del Consell de Relacions Laborals de Catalunya. Doncs, quina llàstima, no?, perquè precisament vostès varen fer que caigués una comissió específica, com era la comissió de conciliació de la vida laboral i familiar i de racionalització dels horaris de treball. L'únic canvi... Perdoni, és cert absolutament, tinc la còpia aquí que va anar al Consell Consultiu, i després l'aprovació que va haver-hi definitivament en aquest Parlament en aquest mandat. I en el qual, en comptes d'haver-hi cinc comissions, n'hi ha quatre; una d'elles que, si vostès ens la volen vestir de conciliació de vida laboral i vida familiar, facin-ho, però l'expressió és una comissió d'igualtat i del temps de treball, que ja hi era, en certa manera, en la comissió d'igualtat i no-discriminació.

Per tant, en aquest sentit, un pas enrere que vostès van fer a causa de les pressions que segurament devien rebre, no? I, per tant, no van permetre que hi hagués una comissió específica en l'àmbit del Consell de Relacions Laborals en aquest tema. I aquest tema, escolti'm, el vam discutir aquí no fa pas tant, en vam parlar... Personalment, és un dels temes que a nosaltres ens va saber greu que aquesta llei, doncs, no poguéssim contemplar, i així ho vàrem expressar aquí públicament. Per tant, un pas enrere en aquest àmbit.

O, per exemple, vostès ens parlen de la sisena hora, i ens diuen que l'objectiu era només, doncs, del tema de la millora escolar. Escolti'm, les hemeroteques hi són per veure el que es deia, i el que es deia precisament és

que hi havien diversos objectius, no només la millora en l'àmbit escolar, sinó que també una de les millores que s'anunciava era que els horaris, doncs, ajudarien a la conciliació de la vida familiar i laboral. Perquè vostès expressaven que els horaris proposats als centres..., es proposava que l'horari a les escoles s'allargués fins a les sis, cosa en què després, majoritàriament, les escoles no han anat per aquest camí, però era una de els propostes que vostès tiraven endavant, no?

I si parlem de la sisena hora, doncs, escolti'm, si ens havia de servir per millorar el tema escolar del país, ens trobem que a dia d'avui no s'aplica encara a escoles de municipis de menys de cinc mil habitants. Si això era tan important, doncs, resulta que uns quants nens els marginem.

O, per exemple, vostès..., el Síndic de Greuges ha hagut de fer una denúncia recentment, doncs, de l'obstacle que representa per a la millora de la conciliació a les famílies l'absència d'una bona dotació, suficient, de places públiques d'escoles bressol. I aquesta és una realitat que no fa massa dies s'ha hagut de sentir, doncs, per boca del síndic de greuges.

I, a més a més, doncs, és clar, del 2000 al 2003 va haver-hi la creació d'11.904 places noves, que va fer créixer d'una forma important l'oferta que hi havia en aquell moment, i del 2004 al 2007 només, el creixement, va ser de 7.365; és a dir, en el mateix període de temps, menys places. I, evidentment, va ser fruit, doncs, d'una mala execució del pressupost, no? Perquè del pressupost dels anys 2005 i 2006 vostès varen ser incapaços d'executar ni tan sols el 50 per cent, només el 47 per cent. Per tant, de cada dos euros que s'havien d'utilitzar per dotar-nos d'escoles bressol, element clau que diu el Síndic de Greuges per poder conciliar la vida familiar i la vida laboral..., doncs, resulta que vostès el van deixar en el calaix.

Per tant, aquest és un àmbit on queda molta, molta feina pe fer, no?, molta feina per fer i que no han tirat endavant, doncs, hi insisteixo, negant les vint propostes de Convergència i Unió, negant el desenvolupament de la Llei de família, negant la possibilitat que hi hagués una llei de famílies nombroses i, a més a més, entretenint totes aquelles iniciatives que per part nostra posàvem sobre la taula.

Per tant, a nosaltres ens preocupa que aquest tema, que és de vital importància i que vostès mateixos així ho afirmen, quedi simplement en un segon o en un tercer terme perquè no acaben de creure-hi del tot, no? I perquè, a més a més, doncs, han volgut esborrar tota aquella feina feta per Convergència i Unió; totes les propostes fetes també per Convergència i Unió no eren vàlides, simplement, perquè venien de qui venien.

O, per exemple –abans ho he dit molt breument, però a mi m'agradaria dir-ho també, no?–, pel que fa a la Llei de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal de l'Administració, vostès saben que hem hagut de portar a aquest Parlament unes propostes de resolució per tal que no tinguessin una lectura restrictiva a l'hora de, precisament, concedir, doncs, permisos de maternitat i de paternitat als pares, segons

la mateixa llei, no? I que, per tant, vostès, fent-ne una lectura restrictiva, no han permès una possibilitat real a dia d'avui.

Escoltin, l'observatori, sens dubte, seria un element positiu, un element positiu que ens donaria una visió oberta de quina és la realitat que tenim; no només de quina és la realitat que tenim, sinó d'aquelles iniciatives reals –no només de focs d'artifici que poden anunciar-nos– que tenen acció directa sobre el que nosaltres pretenem, que és conciliar la vida laboral i familiar a la gent d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Senyora Prados...

La Sra. Prados Martínez

Sí, gràcies, senyor president. Respondre un parell de cosetes. Jo crec que..., bé, vostè ens parla dels estudis o dels treballs que hi havien previs; per exemple, aquell que havia fet el senyor Salvador Cardús. Però estarà d'acord amb mi que, tal com avança la nostra societat, s'ha d'actualitzar el que passava el 2002 amb el que passa el 2007.

Per altra banda, ens parla, ens torna a insistir en la sisena hora. Jo no he dit que la conciliació no formi part..., jo he dit que el primer objectiu –el primer objectiu– de la sisena hora és l'augment de la qualitat educativa, que permet també una millor conciliació, com ho permeten també altres activitats a l'entorn de la mateixa escola.

Després també, sobre escoles bressol, només li posaré en aquesta qüestió un exemple. La ciutat de Mataró, abans del 2004, disposava de sis escoles públiques bressol; les sis escoles bressol públiques eren municipals. La Generalitat de Catalunya mai havia col·laborat, mai havia fet una escola bressol a la ciutat de Mataró, com d'altres –com d'altres. Ha estat aquest Govern que ha acordat amb els diferents municipis desenvolupar tota la xarxa d'escoles bressol públiques prèviament..., i només els poso aquest exemple, només aquest exemple, com d'altres ciutats: sis escoles bressol públiques municipals, amb cap participació de la Generalitat de Catalunya. I ha estat ara, amb aquest Govern, el que s'ho ha agafat seriosament, ho ha acordat amb els ajuntaments i ho està portant a terme.

El Consell de Relacions Laborals ja té aquesta..., hi insisteixo, té la comissió d'igualtat i de temps de treball, en què precisament un dels objectius és treballar en aquest conciliació. Hi insisteixo, una conciliació que ha de ser també des d'entendre –entendre– la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, no?, perquè aquesta flexibilitat en els temps de treball, malament gestionada, acaba perjudicant també les dones.

És normal que fem, en definitiva, doncs, aquest debat en què defensem el Govern, i el defensem amb plena consciència, perquè està tirant endavant totes aquestes mesures, i des de l'oposició se'ns digui que no s'està fent prou. I en això no ens posarem d'acord. Però les mesures que jo he explicat aquí i que raonen aquesta

esmena a la totalitat justifiquen que no es tracta ja d'un observatori, perquè ja tenim els organismes adequats per observar –els ho he explicat–, sinó de passar a l'acció, com ho està fent el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president; breument. Mesures, ja els he dit que algunes, evidentment; només faltaria. Però és evident que a dia d'avui són insuficients, i això no ho opina la gent de Convergència i Unió: ho opina el 48 per cent de les dones que una enquesta a través de l'Idescat manifesta que estan preocupades per aquesta manca de conciliació real i possible de la vida laboral, la vida familiar i la vida personal. Per tant, això no és que Convergència i Unió digui que fem poques coses i vostès diguin que en falten moltes. La realitat és que són del tot insuficients i cal donar-hi respostes. I, per tant, escolti'm, no es mirin amb tanta angúnia les iniciatives que fan, doncs, altres grups polítics.

Respecte a les escoles bressol, si vol, parlem-ne tant com vulguin. Precisament, vostè em posa l'exemple de Mataró; jo li posaré el de la meua ciutat. Escoles bressol a l'Hospitalet, fins a l'any 2001: cap escola bressol municipal, tres escoles bressol de la Generalitat de Catalunya; a partir de l'any 2001, per vergonya dels ciutadans de l'Hospitalet, varen tenir la primera escola bressol municipal. Dos casos diferents; per tant, no me'ls posi com a barem.

I accepti també que va haver-hi un acord entre l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis de Catalunya i la Generalitat de Catalunya, sent consellera la senyora Carme Laura Gil, per tirar endavant un projecte d'escoles bressol en el país. Aquesta és una realitat constatable i objectiva que no em pot avui negar; aquesta és una realitat en la qual es deien les xifres que, any rere any, s'anirien posant per tal de fer possibles aquestes escoles bressol.

I una altra cosa. No ens enganyem, els pressupostos de què nosaltres vàrem poder gaudir l'any 2003 eren de 16.000 milions d'euros. Vostès, gràcies als nostres bons acords econòmics, estan gaudint en aquests moments de 32.000 milions d'euros. Només faltaria que no tinguessin més capacitat de fer més coses.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se ara tenen la paraula els grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, *dicebamus hesterna die...* Amb aquesta frase, l'11 de desembre del 1576, una frase carregada d'estoïcisme, pel seu context, es va pronunciar, després de ser

exculpat pel Tribunal de la Santa Inquisició, Fray Luis de León, lògicament fent referència –i em permetran aquesta cita històrica– al retorn de la normalitat. I em sembla que és una frase perfectament apropiada per a la proposició de llei que ens planteja el Grup de Convergència i Unió, que és calcada, exactament calcada, a una altra que va debatre aquesta mateixa cambra el juny del 2005, exactament calcada.

Per tant, aquí es planteja una primera pregunta: una de dues, o el grup proponent no té noves idees i el que ha de fer és treure del bagul dels records propostes velles i, com comentaré, en tot cas, superades àmpliament per la realitat; o l'altra és que, en tot cas, el que vol posar en evidència és un desconeixement absolut del que està plantejant en aquests moments el Govern. Espero, en tot cas, que sigui la segona, perquè la primera, al meu entendre, resultaria força més preocupant.

En tot cas, en la seva intervenció no ens ha aclarit, senyora diputada, aquests interrogants. Vostè s'ha passat bona part de la seva intervenció parlant-nos de mesures a aplicar. Curiosament, el que planteja vostè en la seva proposta, en la seva proposició de llei és un observatori; difícilment, per tant, arreglarem aquests problemes a través d'un observatori. El que hauríem de debatre, en tot cas, si vostè planteja fer una proposta en base a mesures, són les mesures que està impulsant el Govern.

En tot cas, serà bastant inevitable que caiguem en la reiteració d'alguns arguments que ens van comentar en el 2005 i també que reproduïm algun argument que s'ha explicitat per part de la diputada Consol Prados. Jo intentaré posar més èmfasi estrictament en el que està fent el Departament d'Acció Social i Ciutadania, i concretament en el Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana, però probablement, doncs, reiterarem algunes coses.

En tot cas, en una interpellació de fa quinze dies, justament de fa quinze dies, la consellera d'Acció Social i Ciutadania va tenir oportunitat d'explicar de forma molt clara el lideratge que estava fent, que estava assumint el Govern de la Generalitat en aquesta matèria; un lideratge que té un full de ruta molt clar, i és aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana 2008-2018, un pla que no només planteja mecanismes de diagnosi i d'avaluació, com proposen en la seva proposició de llei, sinó que va molt més enllà i planteja mesures concretes. En altres paraules, mentre vostès encara estan en la fase de l'observació, nosaltres ja hem passat a la fase de l'acció.

Però abans de concretar com s'ha arribat a aquest pla estratègic i en què es traduirà, que em sembla que serà oportú que tots plegats ho coneguem, voldria manifestar-li que la seva proposició de llei, al meu entendre, porta, consubstancial, una visió certament reduccionista del plantejament del que és la família, que sembla que en l'exposició de motius vostès orienten exclusivament a una funció reproductora i no tenen en compte aspectes molt importants, com és el desenvolupament personal de cadascun dels seus membres, o la major implicació d'aquests en la vida comunitària –un element essencial–, o la millora en la qualitat del temps que destinen als seus fills o filles, elements, ho repeteixo, tant o més

importants que, estrictament, aquesta funció reproductora.

Però tampoc compartim el tot o el cap exclusivament parcial que, probablement com a resultat d'aquesta anàlisi, donen vòstès a aquest observatori, que només es centra en un àmbit, exclusivament el de treball, quan el Govern està anant molt més enllà, amb plantejaments transversals, a través d'aquesta Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies, que al nostre entendre és molt més adequat per afrontar la complexitat d'allò que fa referència a la gestió del temps. Els canvis socials, econòmics i culturals dels darrers anys han fet lògicament palesa aquesta necessitat d'abordar aquesta problemàtica des d'una perspectiva que vagi molt més enllà d'aquestes fórmules tradicionals de conciliació de la vida laboral, personal i familiar. Ens hem de situar, al nostre entendre, en una concepció més integral del temps, des de tots els àmbits: social, en una relació amb l'espai i també, lògicament, en la imprescindible perspectiva de gènere.

Però, en tot cas, voldríem analitzar, si tenim temps, aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps de la vida quotidiana, que es va començar a gestar en l'anterior legislatura, essent-ne consellera l'honorable Anna Simó. Després de superar tota una fase de diagnòstic i després d'elaborar un document de bases per a l'estratègia sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana, es va obrir un ampli procés de participació amb l'objectiu d'enriquir aquest document que va finalitzar amb una jornada de treball el 7 de novembre passat.

Li apunto algunes de les conclusions d'aquesta jornada, que han estat recollides, doncs, també, en algun llibre editat recentment, perquè em sembla que són interessants també per posar bastanta més llum al voltant d'aquest debat sobre la gestió del temps.

D'una banda, la necessitat d'intentar considerar la gestió del temps com un dels reptes més importants que tenim en aquests moments; un dels reptes importants, ho repeteixo, per a aquests objectius que comentava anteriorment.

D'altra banda, també, l'esforç, la necessitat que aquest repte exigeix un esforç i un lideratge compartit, no només de l'Administració, sinó de molts altres agents que hi participen.

Igualment que l'àmbit laboral, lògicament, és clau, però que, més enllà d'aquest àmbit, hi han altres aspectes que són igualment importants i en els quals també cal intervenir.

I, finalment, que es destaca la necessitat de tenir en compte i de fer visibles la diversitat de models i de realitats familiars, i posar èmfasi, com comentava anteriorment, en la qualitat del temps dels infants i de les famílies.

Penso que, en tot cas, aquestes conclusions deixen entreveure molt clarament que aquest observatori que vostè planteja està àmpliament superat per aquestes conclusions que li comentava.

Però aquest pla s'ha concretat –i aquí passem de l'observació a l'acció– a través de 142 mesures, emmarca-

des en trenta-cinc objectius, que en aquests moments es troben en fase de tramitació i que seran aprovats en els propers mesos per part del Govern.

Es preveu una fase d'impuls, d'avaluació, de lideratge i de coordinació per part de la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania, a través d'alguns aspectes que voldria comentar-li, perquè molts d'ells xoquen frontalment i es «solapen» amb aquesta proposta, que no perquè sigui del seu grup la rebutgem, sinó perquè es «solapa» amb altres coses que ja està plantejant el departament.

D'una banda, contempla la creació de l'oficina del Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps de la vida quotidiana. També es preveu l'elaboració d'un informe anual de seguiment, avaluació i millora de l'estratègia; l'avaluació, lògicament, esdevé una eina imprescindible per facilitar la reflexió i per examinar els processos.

D'altra banda, les funcions que es preveuen en aquest observatori que vostè planteja coincideixen en gran part amb aquelles que durà a terme una altra figura prevista també en aquest pla estratègic, que és el fòrum ciutadà de les polítiques del temps, a nivell nacional, i també el fòrum ciutadà..., fòrums territorials de participació sobre polítiques del temps, a nivell territorial, una eina que el que pretén és tenir en compte la realitat més pròxima a la ciutadania, que és on realment es planteja, doncs, la problemàtica. I per tant, aquests fòrums superen, ho repeteixo, amb escreix i podrien «solapar-se» amb la proposta que vostè ens plantejaven.

En definitiva, aquest Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana ens permet, al nostre entendre, afrontar d'una forma molt millor del que planteja el seu observatori, d'una forma molt més transversal, i per tant molt més adequada, el que és la realitat d'avui dia.

Però voldria referir-me, per últim, a alguns aspectes que també està impulsant el Departament de Treball, tenint en compte que, a més a més, tenim aquí, doncs, l'honorable consellera, tot i que alguns d'ells ja els ha reiterat la diputada Consol Prados.

Voldria referir-me, precisament, a aquest observatori del mercat de treball, que el que planteja és una altra dimensió, una dimensió que no només afronta l'aspecte de la conciliació de la vida familiar i laboral, sinó que és molt més ampli, però que al nostre entendre representa un complement idoni, perfectament idoni, a aquestes polítiques que està liderant el Departament d'Acció Social i Ciutadania.

En definitiva, després d'explicar totes aquestes estructures i accions que està impulsant el departament, em sembla que queda prou evidenciat no només que resulta absolutament innecessari aprovar aquest observatori que vostès ja plantejaven l'any 2005 i que no han variat ni un mil·límetre en aquest 2008, sinó que, a més a més, vostès es troben enrocats en una fase que nosaltres ja hem superat; vostès estan en la fase d'estudis, de diagnòstic, i nosaltres estem en la fase de l'acció.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.)

El vicepresident segon

Sí, gràcies. Senyora Meritxell Borràs?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions i contradiccions, president.

El vicepresident segon

Trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Molt bé. Miri, nosaltres, és cert, i ja ho he dit jo quan m'expressava, que és una proposta que ja havíem presentat; és una bona mesura que no va ser escollida. Però, escolti, quan analitzi en una altra ocasió la proposta que fan altres grups, no es quedi només en el titular, si us plau, llegeixi'n el contingut. I observarà que, a més a més de l'observació, que a la vida hi ha de ser constantment, perquè les coses canvien, entre altres coses proposa promoure l'adopció de mesures necessàries per aconseguir el màxim grau de divulgació, etcètera, l'adopció de noves regulacions o la modificació de les existents; és a dir, observar i proposar mesures.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera de Treball, jo voldria fer una consideració prèvia en aquest debat sobre la Proposició de llei que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió per a la creació de l'Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores, i és la següent.

De fet, escoltant les intervencions d'aquest debat que hem tingut, doncs, entre el grup proponent i els tres grups del tripartit, que presenten esmena a la totalitat, jo penso que realment hem assistit al que no hauria de ser mai un debat d'aquestes característiques, no? Jo, sincerament, crec que hi ha un punt inclús de «perversió», permetin-me l'expressió, entre cometes, d'aquest debat, no?, perquè es repeteix una altra vegada coses que hem vist en altres ocasions en altres debats similars, i és que un grup parlamentari de l'oposició presenta una iniciativa en termes positius, per aconseguir uns objectius determinats –ho repeteixo: en termes positius; inclús a alguns dels diputats que han intervingut en nom del Govern, doncs, se'ls ha escapat la paraula– i el que fan els grups que donen suport al Govern és posar-se a la defensiva. És a dir, davant d'una proposta de l'oposició que és en positiu, l'actitud del Govern és posar-se a la defensiva; és a dir: «Vostè m'està atacant perquè presenta una proposta positiva. Per tant, jo defenso el Govern i li explico que el Govern ja fa bé la seva feina; vostè no té per què venir-nos a dir el que hem de fer.»

Jo, francament, crec que això no és el que hauria de ser el debat d'una iniciativa d'aquestes característiques. Penso que, precisament, avui, aquí el que fem, o el que hem de fer, és decidir si aquesta proposició de llei es tramita com a tal i, per tant, passa al tràmit parlamentari següent, es constitueix la comissió, la ponència, etcètera, i per tant parlem sobre aquesta qüestió, o no. I, en definitiva, el que fa el Govern, o en aquest cas els grups parlamentaris que li donen suport, és venir aquí a dir que no, que no cal fer-ho, que el Govern ja ho fa tot bé, com sempre –de fet, ja estem acostumats a això–, i que no cal fer, doncs, el que cap grup de l'oposició vingui a proposar respecte d'aquesta matèria, no?

Nosaltres, concretament, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, hem estat sempre defensors d'aquesta matèria; no és perquè ho digui jo, sinó perquè es pot fer referència a moltes intervencions d'altres membres d'aquest grup, en aquesta legislatura i en anteriors, i també a membres d'aquest grup parlamentari en l'àmbit de l'Estat espanyol. En compartim el contingut. I, a més a més, aquesta és una matèria en què normalment hi ha un gran consens, al voltant d'ella, tant aquí, a Catalunya, com en l'àmbit d'Espanya. I el que passa és que, després, quan entrem en matèria i quan concretem qüestions, aleshores aquí ens esbatussem els uns amb els altres. I lamentablement, avui, pel que ja s'ha vist, doncs, no hi haurà el consens en un assumpte tan important com aquest, que al meu entendre convé continuar-hi avançant, continuar-hi aprofundint, i fer-ho des del consens, que és com jo crec que s'han de fer aquest tipus de coses i com el nostre grup parlamentari sempre defensa.

La proposta, concretament, que fa Convergència i Unió, com s'acaba d'explicitar en l'última, en la darrera rèplica, efectivament és per a la creació d'un observatori, però no tan sols per observar. És un observatori que té molt ben definides les seves funcions. És un observatori de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores, amb l'objectiu de donar resposta a la necessitat d'avançar en aquesta conciliació, ho dèiem fa un moment, formulant noves polítiques, buscant el consens entre els agents econòmics i socials, i garantint una informació fidedigna sobre drets i deures de tots els ciutadans i ciutadanes en les seves relacions laborals, familiars i personals.

I hi ha tot un capítol en la proposta de llei de quines haurien de ser les funcions d'aquest observatori. I em sembla..., no les llegiré, però, òbviament, està molt ben explicat que no es tracta només d'observar, sinó que es tracta de fer propostes, de conèixer necessitats, d'aprofundir en els estudis, de promoure i donar suport a les iniciatives que es plantegen, d'assessorar i donar suport a cada un dels departaments del Govern de la Generalitat, facilitar la coordinació entre ells, informar els departaments entre ells, promoure l'adopció de mesures, etcètera. És a dir que, per tant, crec que la definició de la proposta no s'ajusta a la crítica que es fa per part d'aquells que presenten una esmena a la totalitat.

Des d'aquest punt de vista, per tant, nosaltres, en principi, quant al contingut, quant a l'objectiu i quant a les funcions d'aquest observatori, manifestem que compar-

tim aquests objectius i la necessitat d'impulsar aquestes funcions.

Posats a fer..., home, si l'haguéssim de fer nosaltres, el faríem diferent, aquest observatori. De fet, el nostre grup parlamentari no és pas sospitós de ser defensor de massa agències, observatoris i elements d'aquests, que, finalment, doncs, van omplint, omplint i fent grossa l'Administració, i més aviat en som crítics i contraris, no? Posats a fer, si l'haguéssim de fer, doncs, possiblement alguna qüestió la canviaríem.

Per exemple, en la composició d'aquest observatori hi veiem massa Administració i massa poca societat civil, tot i que hi han experts i alguna cosa...; hi veiem molta Administració i no hi veiem, per exemple, representants del món empresarial, que, al nostre entendre, és un element importantíssim també a tenir en compte quan parlem de la conciliació de la vida familiar i laboral, no?, perquè alguna cosa hi tenen a dir també les empreses i els empresaris. Si més no, a ells hi ha moltes coses a dir-los. Per tant, tant per tant, millor que hi siguin també, allà dins, i que puguem parlar tots els uns amb els altres, no?

És a dir, que algunes qüestions amb relació al contingut, nosaltres les variàriem. Però, bé, en qualsevol cas, ho repeteixo, no ens oposaríem que es pogués tramitar, perquè em sembla que és un tema prou important.

Ara, deixin-me fer dues observacions que, al meu entendre, diuen molt poc del que està fent el Govern, molt poc en positiu, eh? Perquè jo tinc la sensació –i cada vegada que escolto els membres que defensen el Govern la tinc més– que es diuen moltes coses, es fa molta literatura, hi ha molta paraula, hi ha molt de pla, hi ha molt de programa, hi ha molt de proposta, hi ha molt d'anàlisi, hi ha molt d'estudi, i d'accions, ben poques; encara que es diu que sí, però a l'hora de la veritat no. És a dir, quan es comproven les accions, ben poques. I, quan es comproven els resultats, encara menys, perquè, si poguéssim fer una avaluació de resultats de les mesures que concretament s'han posat en marxa, el resultat és molt, molt pobre, eh? I, per tant, vull fer referència a dos elements.

Primer: què passa, precisament, amb el contingut de l'Acord estratègic per a la competitivitat de l'economia catalana, on hi han mesures concretes amb relació a aquesta qüestió? Home, que si n'analitzem els resultats que el mateix Govern penja en la seva web, de seguiment del compliment de les mesures de l'acord estratègic, veurem que estem molt lluny del que realment hauria de ser. Hi han concretament dues mesures en l'acord estratègic..., la mesura 80, sobre la conciliació de la vida personal, familiar i laboral, de caràcter legislatiu i d'impuls de la negociació col·lectiva–, que, si anem després a veure el que el mateix Govern explica en la seva web que ha fet, ens quedem amb un pam de nas, perquè, realment, ben poca cosa, no?: alguna que altra subvenció, el Departament de Treball crea un sistema per ajudar les empreses a elaborar un pla... Bé, però realment, després, de plans concrets i de concrecions, ben poques. És a dir, pocs resultats i poca difusió d'aquestes mesures; ben poca gent que coneix, a més a més, l'existència d'aquestes mesures.

Si anem a la mesura 84, que parla també de la..., dins del capítol de foment de cohesió social, veurem també que en l'àmbit de la conciliació de la vida personal, familiar i laboral hi ha tot el treball de la Comissió per a l'Estudi de la Conciliació. Però és que ja des del 2005 es fan propostes des d'aquesta comissió –parlo del 2005 i estem al 2008–, on es parla i es posa de manifest la necessitat d'elaborar un pla estratègic de conciliació de la vida personal, familiar i laboral; i ara ens vénen vostès a explicar que d'aquest pla estratègic ara, aviat, en coneixerem les conclusions.

Bé, però s'han descuidat d'explicar-nos una cosa: que el pla estratègic aquest –el de la conciliació de la vida familiar, personal i laboral–, del qual parlàvem ja l'any 2005, no és el mateix pla estratègic que ens explicaran quines conclusions..., que és el pla estratègic que li han canviat el nom, per cert, no?, que ara és el «Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana».

Jo suposo que davant l'incompliment flagrant del Govern amb relació a l'acord estratègic, que havia de ser un pla estratègic, eh? –valgui la redundància–, que en el seu moment, segons els terminis del mateix acord, s'havia d'haver presentat el 2006 o, com a màxim, a final del 2007, com que no s'havia fet, ara ens inventem un altre nom, fem un altre pla, tornem a fer estudis, tornem a inventar mesures, però de concreció i aplicació d'aquestes, res de res.

I jo li volia recordar –llàstima que ara ha marxat– a la consellera de Treball..., inclús hi ha una intervenció meua en què li preguntava a ella –a la consellera, em refereixo–, en la Comissió d'Economia i Finances, quan es va fer el seguiment del compliment de l'acord estratègic..., quan jo li preguntava i li deia que estàvem preocupats per l'incompliment del Govern de les mesures sobre la conciliació, la consellera em reconeixia, textualment, em deia –i consta en el diari de sessions–: «És cert», em deia a mi, eh?, «és cert i aquesta societat ha d'avançar més. Però això no només és competència del Govern, sinó que també ho és de les empreses, dels treballadors, de les treballadores, en definitiva, de tothom; del país, de..., tothom. Tothom menys el Govern; el Govern no cal que faci la seva feina.»

I deixin-me només també fer referència a algunes qüestions que no les diu el Grup Parlamentari Popular, sinó que les diuen inclús els sindicats, no? Els sindicats plantegen denúncies molt concretes; diuen: «La Generalitat de Catalunya no permet a les seves treballadores i treballadors que s'acullin a la reducció de jornada per a cura de menors de dotze anys.» Fan denúncies concretes dient, doncs, que les empreses que depenen de la Generalitat incompleixen la normativa vigent en matèria de conciliació familiar i laboral.

Per tant, ens trobem que el Govern no tan sols no fa la seva feina, sinó que, a més a més, qui hauria de donar exemple de compliment de la normativa vigent, que és el mateix Govern, en l'àmbit de la funció pública, on hi ha una legislació específica que obliga el Govern, l'incompleix, i hi han denúncies reiterades dels sindicats que posen sobre la taula aquesta qüestió.

Acabo, per tant, senyores i senyors diputats. El Govern tripartit, al nostre entendre, no vol fer l'observatori –que da clar–, per què? És molt evident: perquè no necessita que ningú l'assessori –excepte quan ha de contractar assessors a nivell personal; llavors, sí–, no necessita que ningú li faci estudis, ni que es coordinin els departaments, ni que es facin iniciatives noves –perquè ja ho fa tot bé–, no accepta que se li digui res des de fora –des de dins ja ho farà tot–, i, per tant, el que tenim és, una vegada més, la constatació que el Govern segueix mirant-se el melic, desatén les necessitats reals que hi han i, sobretot, menysté les iniciatives que li vénen dels grups de l'oposició, encara que poguessin tenir un efecte positiu sobre la nostra població.

Gràcies, senyores i senyors...

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria dir que, per al nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, és molt important que les persones puguin harmonitzar la seva vida laboral, familiar i personal, el que se'n diu «la conciliació de la vida laboral i familiar».

Aquest no és un fet nou d'ara. Les dones, sobretot les dones obreres, fa segles ja realitzaven llargues i dures jornades laborals, tant a la fàbrica com en la cura de casa seva; però, clar, eren les dones obreres. És a partir de la incorporació massiva de les dones al mercat laboral que aquest tema està a l'agenda política, amb la incorporació massiva, que això fa que afecti les dones i els homes, i és quan està en primer pla de l'agenda política.

A més, aquesta doble càrrega de treball que majoritàriament han patit les dones, conseqüència del rol social que se'ls ha adjudicat a la societat, és una de les principals causes de la seva discriminació en l'àmbit laboral. Per tant, ja està bé que ara ens plantejem com les persones, homes i dones, poden harmonitzar la seva vida laboral i personal; sobretot en uns moments de desregularització de les relacions laborals, on tenim un índex de temporalitat massa alt i uns horaris, per una banda, massa flexibles, però, per una altra banda, també massa desregularitzats i massa flexibles per banda de l'empresariat, i en aquest sentit estic pensant en el sector de serveis, que és un sector molt majoritari a la nostra societat. I per atacar la temporalitat laboral, que té a veure directament amb la conciliació, el Departament de Treball està treballant per introduir-hi millores.

A més a més, Catalunya i Espanya són els països de la Unió Europea on més hores de treball es fan; aquest és un dels principals problemes. Les persones ens organitzem la nostra vida en base a l'horari laboral, i a partir d'aquest organitzem tot el nostre horari. També estaria

bé que les empreses es poguessin organitzar els seus horaris en base a la vida de les persones.

I és en aquest sentit que nosaltres pensem que s'ha de reflexionar i s'ha d'avançar cap a un nou model de la gestió del temps. I també en aquest sentit –i ja s'ha dit– el Departament de Ciutadania està elaborant un pla estratègic dels usos del temps i de la vida quotidiana, que aquest estarà fet, i és per primera vegada que es fa aquest pla.

Nosaltres pensem que per intervenir en l'harmonització de la vida laboral, familiar i personal s'ha d'intervenir en l'àmbit laboral, anar a una nova organització del treball i del temps de treball, però també a la creació dels serveis d'atenció a la dependència. I en aquest sentit tenim la Llei de dependència, que s'està començant a desenvolupar i que serà un instrument important no únicament..., o sigui, primer, com a drets de les persones en situació de dependència, però també per ajudar les persones a conciliar la seva vida laboral i familiar.

I és en aquest sentit que volem dir que l'exposició de motius que fa aquesta llei que ha presentat Convergència i Unió, per argumentar-ne la necessitat, diu que «és necessari conciliar la vida laboral i familiar, perquè la generalitzada presència de la dona en el mercat laboral, les ganes de dur a terme una vida professional plena per part dels dos membres de la família, així com la voluntat de ser pares i mares, de formar família, etcètera»... –he llegit el que diu l'exposició de motius literalment. Clar, com sempre, només estan pensant en un tipus de família: la de tota la vida. A més a més, hi han moltes dones que viuen soles, que tenen criatures i que encara tenen moltes més dificultats per poder conciliar la seva vida laboral i familiar. I també només parla de criatures. I les persones que tenen gent gran i persones dependents? Aquestes també són molt importants, eh? No és únicament una qüestió de fomentar la natalitat, sinó també de cura de les persones grans. I en aquest sentit ja he parlat de la importància de la Llei de dependència.

Nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat i la recolzem no tan sols per l'exposició de motius, perquè això, doncs, possiblement es podria millorar, sinó perquè en aquest àmbit hi han moltes iniciatives i, en tot cas, el que faria... Segurament, degudes a la necessitat, que hi és i no la neguem. Però, en tot cas, ara el que tocava és centralitzar esforços, i no dispersar treballs.

I ja s'ha dit: en aquests moments tenim instruments, no fa falta crear un nou instrument. Al Consell de Relacions Laborals hi ha una comissió: la comissió d'igualtat de temps i treball. En aquesta comissió és on s'han de tractar aquests temes, perquè l'àmbit de la conciliació no queda al marge de les relacions laborals a nivell general, i perquè té vessant de gènere, i perquè vostè... I majoritàriament s'ha dit: «És que les dones són majoritàriament les que les pateixen.» I la continuaran patint mentre no aconseguim la igualtat real en l'àmbit laboral. I n'hi posaré exemples.

Una dona treballadora del tèxtil que s'aixeca a quarts de cinc del dematí per entrar a treballar a les sis del dematí i sortir a les dues i escaig de la tarda, sense arribar als mil euros de salari, creu que, quan ella té una criatura,

el permís de maternitat el cedirà a l'home?, aquestes quatre setmanes? Ni parlar-ne, evidentment que no. I s'entén. En el moment en què hi hagi una igualtat de condicions entre els homes i les dones, tots dos tindran la mateixa implicació.

Per tant, les polítiques de conciliació han d'anar lligades també a polítiques d'igualtat d'oportunitats de les dones en l'àmbit laboral. I és en aquest sentit que aquesta comissió és important. I el Govern està unint esforços, no creant, com ha dit el representant del Partit Popular, que «no tants instruments». Ho compartim, i aquest és l'argument, perquè la Comissió de Conciliació de l'acord estratègic, eh?, ja no funciona. I per què no funciona? Per voluntat explícita dels agents socials, que diuen: «Tenim l'altra. Estem atabalats d'anar a tantes comissions. Només en volem una –només en volem una.» I aquesta una és la del Consell de Relacions Laborals. I el mateix passaria si ara creéssim aquest observatori.

La idea era bona, molts anys endarrere. Ara, clar, se l'han copiada d'anys endarrere, no? Ara ja no, perquè ja tenim tots els altres instruments i perquè tenim la comissió de convenis col·lectius. O a on s'ha d'anar arribant als acords?, a on s'ha de tractar l'organització del temps de treball? En els convenis col·lectius.

I al mateix temps tenim l'Observatori del Mercat Laboral. I perquè, per primera vegada, el Departament de Treball està fent polítiques en l'àmbit de conciliació, editant guies, donant suport, informant, creant les tècniques d'igualtat, apostant pels programes d'igualtat a les empreses... Això no s'havia fet mai. Quins recursos donava el Departament de Treball abans en el tema d'igualtat d'oportunitats, en el tema de la conciliació de la vida laboral i familiar? Doncs, ben pocs.

Per tant, els resultats..., encara falta per veure'ls, està clar, encara falta. Però s'estan donant passes i passes importants.

I no és perquè hagi presentat aquesta proposició Convergència i Unió, no. És perquè en aquests moments pensem que no és qüestió de crear més organismes, sinó d'unificar tot el que hi ha i tirar-ho endavant. I, com tenim els instruments adients, el que hem de fer és treballar perquè aquests instruments que hem aprovat també en aquest Parlament, com és el Consell de Treball, i els instruments que són negociats amb els agents socials, com és l'acord estratègic, tirin endavant, perquè realment puguem tindre una vida millor els homes i les dones, treballant i a la nostra vida personal.

El vicepresident primer

Gràcies... (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Sí, no... Digui'm. Em demana la paraula, per quin motiu?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions i contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, en l'exposició de motius..., llegeix, efectivament, fins allà on convé, no? També parla de la realització personal, que altres grups de l'anomenada «esquerra» n'han fet tanta incisió.

I de parlar del tema de la família..., no parla de com ha de ser composta aquesta família; si no, llegeixi's bé el paràgraf. I família..., nosaltres estem d'acord amb la llei que vàrem tirar endavant, de quina és la definició i quins tipus de família hi ha.

Dit això, també aclarir-li que, evidentment, agradi o no agradi, hi ha una família majoritària en el conjunt del país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, la proposición de ley que trae hoy Convergencia i Unió a debate a esta cámara, evidentemente, no va a prosperar, a la vista de lo que se ha manifestado por los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno, pero, en todo caso, es positiva en la medida en que permite debatir en el Parlamento una materia nunca bien cerrada: la de la conciliación de la vida personal, familiar y laboral.

Lamentablemente, este no es un tema nuevo, y, de hecho, la misma proposición de ley en la legislatura pasada fue presentada por el mismo grupo parlamentario y obtuvo el resultado, igualmente, previsible que va a obtener hoy; es decir, fue inadmitida por los grupos que daban apoyo en aquellos momentos al tripartito. Es un tema, sin embargo, necesario, de diálogo, ya que tiene un aspecto multidisciplinar enorme, de un enorme ámbito de actuación, que precisa una actuación conjunta, un conocimiento conjunto del...

No sé si es cuestión de elaborar más estudios –de hecho, esta palabra a nosotros nos da cierto repelús, a la vista del uso que hace de los estudios el Gobierno actual– o de impulsar medidas, pero lo que sí que es verdad es que hay que abordarla con un concepto integral; integral, puesto que de lo que se trata es de elaborar estudios y además de lograr la implantación de medidas para cambiar los hábitos que en estos momentos estén en la sociedad actual; hábitos como los que se refieren a la racionalización del horario, y que algún otro parlamentario ha hecho referencia a ellos.

Este es un tema amplísimo, que abarca desde el transporte público...; no es posible conciliar la vida familiar, sobre todo en las grandes ciudades, cuando la pérdida de tiempo en los traslados es enorme.

En España, en Cataluña en especial, existe una confusión entre estar y trabajar. El tema de la productividad no está ligado a las horas de permanencia física en el trabajo, sino a lo que se realiza en él, y aquí parece ser

que cuantas más horas nos pasamos en el trabajo, aparentemente, más trabajamos, cuando tenemos uno de los índices de productividad más bajos de Europa.

Somos el país de Europa que menos horas duerme –unos cincuenta minutos menos, de media–, con las consecuencias que ello conlleva en la conciliación de la vida familiar y la siniestralidad laboral.

En definitiva, el uso de los tiempos, por lo tanto, se ha convertido en uno de los ejes más innovadores de la agenda política en estos momentos en Europa, y también sería conveniente que en Cataluña y en toda España.

El papel de la mujer, otro aspecto clave a la hora de abordar el tema de la conciliación de la vida laboral. La progresiva entrada de la mujer en el mundo laboral ha permitido desmontar el mito de que las mujeres no trabajaban; de que no trabajaban en casa, me refiero. Ha servido para hacer visible el trabajo doméstico y descubrir que realizaban una tarea enorme y contribuir a la distribución de las tareas domésticas entre hombre y mujer.

El problema es que actualmente las mujeres desempeñan una doble función, puesto que además del trabajo doméstico han de añadir la actividad laboral, con lo que se hace todavía mucho más difícil conciliar los dos ámbitos de actuación. Es necesario, por lo tanto, impulsar políticas de conciliación de vida laboral y familiar, que fomenten sobre todo la igualdad de oportunidades.

Un tercer aspecto que nos parece destacable a la hora de abordar el tema de la conciliación es aquel referido al abandono del mercado laboral por razones familiares. En este tema –y a veces no se habla lo suficientemente de él– tenemos que referirnos al mundo de las prejubilaciones y jubilaciones anticipadas por razones familiares. No hay permisos posibles cuando se trata de cuidar a ancianos, y la alternativa actual es la excedencia, o dejar el trabajo, o la prejubilación o la jubilación anticipada.

Por ello, entendemos que existen muchos aspectos. Y aquí..., es una buena prueba de los que se han expuesto, unos más...; a algunos se ha hecho referencia por otros parlamentarios, como el tema del fomento de los servicios de atención a la dependencia o los servicios de atención a la vida diaria, en la terminología de países nórdicos, a los que tenemos que copiar, puesto que están realmente avanzados.

Pero fundamentalmente la labor que se tiene que hacer por parte de las administraciones es la de la concienciación; concienciación de los sindicatos, concienciación de las empresas, concienciación de la Administración, en aras de fomentar, en la negociación colectiva, por ejemplo, el impulso de este tipo de medidas.

La propuesta que hoy trae Convergència i Unió consiste en crear un nuevo organismo, un observatorio, el observatorio que denomina de conciliación, el Observatori Català de la Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal de les Persones Treballadores.

Aquí se ha oído..., la existencia, y hace poco..., la primera ley que se aprobó en la legislatura fue la Ley del Consejo de Relaciones Laborales, que precisamente

trae uno de los pocos aspectos que tiene, positivos, esta ley: es la de la creación del grupo de familia, el grupo de igualdad y tiempos de trabajo. En este sentido, consideramos que puede ser un buen instrumento, si se potencia para suplir de alguna manera la creación del observatorio que aquí se plantea.

Igualmente, a efectos de estudios, son conocidos los del Institut Català de la Dona y otros realizados por la Administración.

Pero sí podemos llegar a una conclusión. Planes, medidas..., en todo caso son insuficientes al día de hoy. Y eso es evidente. La prueba son las encuestas que se realizan, de población, cuando se pregunta sobre la conciliación entre vida familiar y vida personal. El 46 por ciento de la población entrevistada, en los informes que he estudiado al respecto, señalan que no es posible la compatibilidad entre conciliación de vida familiar, personal y laboral. Los datos son significativos cuando se distribuyen por sexos y por actividad. El 40 por ciento de los hombres considera imposible la compatibilidad, la conciliación de la vida laboral y la familiar. Este número se incrementa al 51 por ciento en el caso de la mujer. Pero cuando hablamos de mujeres ocupadas, consideran que es imposible conciliarlo en el 55 por ciento.

De ahí que entendamos que, realmente, a pesar de todos los datos, de todas las medidas, de todos los impulsos que se hagan, quizá sería conveniente, desde luego, replantearse, si bien el impulso del grupo de igualdad y tiempo de trabajo, o bien este observatorio... Nosotros no diremos que no al observatorio hoy aquí, pero desde luego sí que tenemos también que, fundamentalmente, la razón del debate es hablar de las medidas, de la conciliación de vida laboral y familiar, y quizá, a lo mejor, la creación de un propio y específico organismo, a lo mejor, no fuera necesaria, a la vista de la actual situación en que nos encontramos.

Pero, desde luego, nuestro grupo no pondrá hoy..., no dará el portazo a la tramitación de la ley y al debate sobre estas necesarias medidas.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació, l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

El resultat ha estat de 69 vots a favor i 63 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució... (Veus de fons.) Setanta –setanta–: 70 vots a favor i 63 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera (tram. 300-00131/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les darreres actuacions amb relació a la sequera. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, estem avui en el penúltim episodi sobre aquest serial anomenat «sequera»; penúltim no perquè s'acosti l'últim, sinó precisament perquè l'últim no arriba mai i sempre estem davant del penúltim.

En aquest sentit, jo voldria començar aquesta interpel·lació fent referència als fets més recents amb relació a la sequera, i concretament arrencant des de la Taula de la Sequera que va tenir lloc dimarts passat; Taula de la Sequera en què el conseller fins i tot ens va donar informació *online*, informació d'última hora sobre l'estat dels embassaments a Catalunya.

El conseller es va presentar en aquella taula amb una intervenció i amb un document de l'Agència Catalana de l'Aigua que arribava a una conclusió. I la conclusió –llegeixo textualment– era que «les actuacions segueixin el seu ritme per poder fer front a la repetició d'un episodi d'aportacions mínimes, a partir d'ara, com el que ens va succeir l'any passat». És a dir, en la situació en què ens trobàvem el dimarts, les previsions del Departament de Medi Ambient eren que tot continués absolutament igual.

Quina va ser la sorpresa, jo diria que de tots els membres de la Taula de la Sequera, quan l'endemà al dematí ens vam despertar amb unes declaracions del conseller que posava ja en entredit que la famosa interconnexió entre les xarxes de l'Ebre i del Ter-Llobregat s'hagués de dur de terme, o no, quan tot just unes hores abans havia ratificat que aquella interconnexió es faria.

Això no li fa cap favor a la Taula de la Sequera, que, permeti'm també que li ho digui, pateix d'un altre mal. Tot i que el títol inicial és «diàleg», la sensació que tenim la majoria de participants a la Taula de la Sequera és de monòleg. Parla el Govern, parla sol, i parla cadascun dels membres que vol, però també parla sol. Hi han membres que fan preguntes; ningú els respon. Hi han membres que fan propostes; ningú els respon. I la sensació que es té és que no hi ha diàleg, que hi ha un monòleg. Per tant, seria interessant que, si ha de continuar, no sé si la Taula de la Sequera, o la taula de l'aigua, o com en vulguin dir, s'arbitressin mecanismes per tal que aquelles persones que voluntariosament hi participen tinguin també mecanismes de diàleg eficaç i eficient, i no només de monòlegs, com tenim en aquest cas.

Nosaltres, i jo mateix, com a representant del Grup Parlamentari Popular, li varem fer una proposta concreta a partir de les dades que teníem en aquell moment i de les previsions que es podien produir a partir d'aquell moment i que les hi resumiré, senzillament, que vostè segur que deu recordar: «Aturem la portada d'aigua amb vaixells.» Primera qüestió. Amb les seves justificacions. Per què? Perquè és la mesura més cara, perquè és la mesura que aporta menys cabal d'aigua al sistema i perquè és la mesura o la imatge que, malauradament, ha donat la volta al món i que, entre d'altres persones, el mateix alcalde de Barcelona ha dit que no volia veure mai més, i, com ell, molts altres no volem que es torni a produir mai més.

Però, a més a més, el fet que es portés aigua amb vaixells és allò que va motivar que el fessin rectificar a vostè, en el sentit de dir: «Ara ja podem omplir piscines i regar els jardins.» Va obligar a modificar el Decret de la sequera i, per tant, a modificar els paràmetres que havien de permetre el pas d'excepcionalitat 2 a excepcionalitat 1. I així, mentre el primer decret preveia aquest pas quan s'assolís el 25 per cent dels embassaments, dimarts passat ens trobàvem en el 44 i escaig per cent, encara, en excepcionalitat 2, i per tant amb unes restriccions molt importants i amb uns sectors econòmics afectats, i així ens ho van expressar a la Taula de la Sequera: horticultura, jardineria, plantes, etcètera. Nosaltres vam proposar a continuació passar d'excepcionalitat 2 a excepcionalitat 1.

I li fèiem una tercera petició, coincidint també amb molts altres membres de la Taula de la Sequera: no es deixin temptar per la supressió de la interconnexió de les xarxes entre l'Ebre i el Llobregat. Bàsicament, per tres motius.

Un primer: la interconnexió d'alguna manera és la garantia que, si en el futur ens tornem a trobar amb episodis semblants, no hàgim d'anar a corre-cuita per fer una infraestructura d'aquestes característiques, i la tinguem ja a punt i, per tant, a punt d'utilitzar, i tinguem la xarxa d'abastament d'aigua connectada entre tot Catalunya. Primera qüestió.

Però segona qüestió: si mai hi ha una necessitat d'aportació de cabals cap al sistema de l'Ebre, poder-ho fer també a través d'aquesta interconnexió.

Però, a més a més, tercera connexió i que un govern que es declara antitransvasista hauria d'atendre: és que el problema de la sequera que hem tingut, l'hem resolt tirant de veta del Ter. I la setmana passada es donava una imatge tan paradoxal –i que segurament és repetirà– com que municipis de les Terres de l'Ebre s'inundaven, mentre el Ter arribava gairebé eixut al mar. Per tant, no fa cap favor a la recuperació dels cabals del Ter el fet que vostès finalment hagin decidit no tirar endavant aquesta interconnexió.

Vostè sap que nosaltres hem criticat el Govern quan ha fet allò que considerem que no havia de fer, però també hem estat al costat del Govern quan ha fet allò que havia de fer, i ho sap perfectament. I crec –i no m'equivoque– que som l'únic grup parlamentari, l'únic partit de Catalunya que ha estat al costat del Govern quan ha estat necessari. No ho han fet ni altres grups que donen

suport al Govern. Permeti'm que li ho digui: no ho ha fet ni el seu propi partit. Nosaltres hem estat l'únic grup que, quan ha fet les coses que nosaltres hem considerat que s'havien de fer, hem estat al seu costat; aquí i al Congrés dels Diputats, aquí i en el territori. I això no ho pot dir cap altre grup d'aquesta cambra.

Vostès ahir van prendre una decisió en el Govern, i li diem: estem parcialment d'acord amb les decisions que van prendre. L'aturada de la portada d'aigua amb vaixells des de Tarragona, suposo que ens explicarà ara per què no és possible o per què ara és possible aturar-ho i la setmana passada no ho era, i per què continuarem portant aigua de França i no podem aturar definitivament que arribin els vaixells. Estem d'acord amb aquesta mesura. Estem d'acord en el pas d'excepcionalitat 2 a excepcionalitat 1 i, per tant, amb l'aixecament de les restriccions. També advertir, perquè convé explicar-ho, que no tot Catalunya ha deixat d'estar en excepcionalitat 2, que hi ha una petita part de l'àrea de Girona, a la conca de la Muga, que continua estant en excepcionalitat 2 i, per tant, amb restriccions. Convé també dir-ho.

Però hi ha un tercer element amb el qual nosaltres no estem d'acord, que és la petició al Govern de l'Estat de la derogació de la possibilitat de la interconnexió. I li ho diem ben clarament: no hi estem d'acord. Com que estàvem d'acord que es fes aquesta interconnexió l'any 2000 i l'any 2002 i el 30 de gener, quan aquí, en aquesta cambra, ho van votar en contra, es va votar en contra, volem que es faci aquesta interconnexió, perquè creiem que és necessària i bona per a la xarxa d'abastament d'aigua de Catalunya.

Però no ens maregin la perdiu. No és normal que el Govern, quan surt del Govern amb una decisió, a les poques hores surtin membres que representen els grups que donen suport al Govern dient: «Tant sí com no, la interconnexió és farà.» En què quedem? Es farà o no és farà? Li demano, conseller, que vostè, com a representant del Govern i, teòricament, com a representant en temes d'aigües del Govern, ens digui aquí: hi haurà interconnexió o no hi haurà interconnexió? Tarragona-Olèrdola? Vilanova-Cunit? Dessaladora de Cunit? La dessaladora de Cunit, quina grandària tindrà? El que vostès preveien al desembre, 20 hectòmetres cúbics? El que vostès preveien al febrer, 40?

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo. O el que vostès preveien al març, 60 hectòmetres cúbics?

Honorable conseller, esperem poder disposar de l'opinió del Govern.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge té la paraula, el senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, segurament el diputat estarà d'acord amb mi que mai plou a gust de tothom, diguéssim. És a dir, en aquests moments estem millor que estàvem, però encara no estem a on hauríem d'estar. Això ha fet i ha permès que en aquests moments passem d'excepcionalitat 2 a excepcionalitat 1. Al sistema Ter-Llobregat, que estem a la vora del que van ser els embassaments i els recursos hídrics fa un any, que estàvem exactament al 56, ara estem pràcticament al 53 –ara li ho explicaré amb precisió. Però és evident també que convé que tinguem i que mantinguem el Decret de sequera, si no és que es produeix, evidentment, una espectacular situació, com la que estem vivint al mes de maig, que es perllongués els propers mesos, amb la qual cosa, òbviament, derogaríem el Decret de sequera de Catalunya.

Ahir, el Govern, com vostè deia molt bé, va acordar que el sistema Ter-Llobregat, que és el que abasta 5,5 milions de persones, passés a l'excepcionalitat 1 –són 419 municipis–, mentre que la Muga, que en té 49, es mantingués en l'excepcionalitat 2. Dir també que queden en excepcionalitat 1 la part de l'embassament del Catllar i la conca del cap de Creus i la costa nord, i que la resta de conques, evidentment, es troben en normalitat.

Li dono unes dades, que són d'ara mateix, respecte de la situació. I per què les hi dono? Ara li explicaré per què, no?

Primer, al Ter estem al 49,8 per cent, amb 198,2 hectòmetres cúbics. Al Llobregat estem al 65,5 per cent, amb 141 hectòmetres cúbics. Al Ter-Llobregat estem al 55 per cent en el seu conjunt, amb 338,3 hectòmetres cúbics. A la Muga estem al 31,6 per cent i 19,3 hectòmetres cúbics. I al total de les conques internes de Catalunya estem al 53,2 per cent, 369,7 hectòmetres cúbics.

Li dic això perquè és evident que, com vostè sap bé, cada escenari comporta una sèrie de limitacions. Per tant, en aquests moments, amb l'excepcionalitat 1 només queda prohibit l'ús d'aigua potable per al funcionament de les fonts ornamentals; la crida que les administracions locals, a través dels seus propis plans, vetllin perquè hi hagi un ús racional –que això és molt important–; que a la vegada es minimitzin els regs de parcs i jardins públics; que es mantingui i reaprofiti l'aigua de les piscines, tant d'ús públic com privat; que s'optimitzi l'ús de l'aigua a parcs aquàtics, i, evidentment, que hi hagi –com així s'estableix, amb l'excepcionalitat 1– un 15 per cent de l'aigua destinada a reg que tingui el seu origen en embassaments. S'anul·len alhora els desem bassaments per a ús exclusivament hidroelèctric.

Queda en excepcionalitat 2, com vostè deia, la Muga. Vull dir-li, de tota manera, que l'estem seguint molt atentament, i per tant, si tingués una evolució com la que ha tingut els darrers vuit dies –perquè ha sigut tan sols fa vuit dies que ha tingut una evolució positiva–, podria ser que la Muga sortís també d'excepcionalitat 2 a 1 els propers dies o setmanes.

En tot cas, saben, per tant, que a la Muga en aquests moments hi ha la prohibició de reg de jardins, prats, horts i zones verdes; evidentment, l'aigüaleig en els vials, carrers, etcètera; l'ompliment de piscines, estanys i fonts privades o públiques, fonts de consum humà que no disposin d'elements automàtics de tancament, rentat de tota mena de vehicles –si no és que és feta per una empresa dedicada a aquesta activitat– i una reducció d'un 45 per cent de les dotacions de reg.

Aquesta és la situació, doncs. Per tant, tenim una petita part..., o sigui, hem passat de tenir pràcticament de l'ordre de gairebé cinc-cents municipis en excepcionalitat 2 a tenir-ne quaranta-nou amb excepcionalitat 2; els altres, tots en excepcionalitat 1.

Dir també que, a més de prendre aquest acord, el Govern ha pres un altre acord, que era que es derogués el Reial decret 3/2008, que prenia una sèrie de determinacions específiques i urgents per garantir l'abastament de les poblacions. Enteníem que en el context en què ens trobàvem era indefensable mantenir que aquest reial decret es mantingués. I, evidentment, sense que això volgués dir res més que una anàlisi a fons d'aquest, les conclusions jurídiques i tècniques és que, derogat aquest decret, es produïen els efectes de derogar, per tant, totes les obres i els drets d'aigua derivats d'aquesta. Per tant, indubtablement, la derogació del reial decret porta, evidentment, a la derogació de la possibilitat de la interconnexió que establia el mateix reial decret.

Vostè ha citat els vaixells i vull dir-li, per a la seva tranquil·litat –i la meua, eh?, la nostra–, una: jo li havia dit, jo havia dit i havia repetit que la primera mesura que desactivaríem seria la dels vaixells. Li puc dir ja amb tota certesa que en aquests moments ja no funciona la línia Barcelona-Tarragona, o Tarragona-Barcelona, millor dit. En segon lloc, hem decidit en aquests moments urgir l'empresa contractadora, que és Agbar, perquè produeixi el procés de rescissió de contractes, evidentment, amb l'empresa que opera Marsella-Barcelona. Provisionalment, fins que no tinguem aquesta rescissió, els vaixells que feien Tarragona-Barcelona, evidentment, en aquests moments fan Marsella-Barcelona. Però és voluntat del Govern, com més aviat millor, produir ja aquesta rescissió, però fer-la, evidentment, en les millors condicions econòmiques, perquè això no sigui un llast.

Recordo també –i això també és bo dir-ho ara– que..., m'agradaria consultar les hemeroteques, però crec que ningú dels grups de l'oposició en cap moment es va oposar a l'aportació d'aigua en vaixells, eh? En tot cas, és obvi que en aquests moments justament el que hem de fer és, en vista de la nova situació, canviar el plantejament.

Voldria dir-los també que és, jo crec, força important explicar que amb relació als regants del Ter, en aquests moments i amb la nova situació d'excepcionalitat 1, la campanya del reg està garantida. En aquests moments s'estima que la dotació final serà entorn dels 45 hectòmetres cúbics. Aquest volum es plantejarà en la comissió de desembassament extraordinària, que es reunirà el dia 5 de juny, i, evidentment, està clar que estem convençuts que, per tant, no hi haurà cap mena de qüestió.

Dir-li també que les infraestructures d'emergència que havíem fet per donar solució als regants del Ter, de tota manera, ja estan llestes i que, a més, amb el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural s'està perfilant un acord que permetrà que a través de l'Agència Catalana de l'Aigua participem en el finançament de les millores a les xarxes de reg al baix Ter, amb una aportació del 15 per cent del cost previst, tenint en compte l'estalvi que això comportarà en els cabals del mateix riu.

Pel que fa a les comunitats de regants del Llobregat, veuran satisfetes les seves dotacions, segons l'escenari 1, amb aigua regulada i, en el cas del canal de la dreta, amb l'aigua que serà totalment o parcialment aigua regenerada del terciari. Alhora, evidentment, assenyalar com un agraïment específic a totes les comunitats de regants, que han fet un esforç per mantenir la campanya de reg amb dotacions austeres i han garantit un estalvi.

Respecte a la previsió d'increment de consum al sistema Ter-Llobregat, els puc dir que en aquests moments s'ha quantificat aquest possible increment a l'entorn d'uns 50 hectòmetres cúbics els propers mesos, però entenem que amb les aportacions que s'han produït, però sobretot també amb el conjunt de mesures que ha endegat el Govern, estem en condicions de parlar i de poder garantir que el retorn a l'excepcionalitat 2 queda molt lluny –queda molt lluny– del nostre calendari, amb el qual treballem.

M'agradaria dir-li també que agraeixo fortament el nivell amb què vostè ha formulat la seva intervenció. És evident també que, segurament des de moltes discrepàncies, vostès, el seu partit, realment, han tingut una línia; la coneixem. És una línia global amb què no estem d'acord, però és cert que vostès, coherentment –altres no ho han fet–, han seguit plantejant cada una d'aquestes coses en tot moment.

Jo li voldria dir diverses coses a l'hora de fer un cert balanç. Primer, ningú podrà dir que aquest Govern s'ha quedat plegat de mans. Hem treballat, hem treballat fort i hem treballat anticipadament. Hem treballat, a més, trobant-nos situacions noves i imprevisibles, i ens hem trobat amb un sistema que era molt feble, que havíem heretat així; un sistema molt feble.

Segon, que és veritat que en algunes qüestions –i penso en la taula, i després li tornaré a contestar– hem de millorar els mecanismes de diàleg i hem de millorar també el que en podríem dir «la conversa territorial» en un tema tan important. És evident també que en moments determinats hem rebut crítiques, segur; però enfront d'aquestes crítiques no hem vist, en la immensa majoria dels casos –i no ho dic exclusivament, ni molt menys, per vostè–..., ben poques n'hem vist, d'alternatives.

Evidentment, dir-los també que creiem que s'ha de passar d'un decret que en alguns casos s'ha demostrat com a excessivament rígid a un pla de gestió de sequera, que seria un element molt més dinàmic i que permetria prendre mesures amb molta més precisió. I, evidentment...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Perdó, acabo ja, president. I, en tot cas, constatar que, òbviament, el conjunt de totes les actuacions que ha dut el Govern en matèria de la lluita contra la sequera crec que validen plenament el que en podríem dir l'aposta pel conjunt de fórmules que, sumades, donen una solució, i que, en canvi, no hi ha una solució única enfront del nostre país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Rodríguez té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, la sensació que m'enduc després de la seva intervenció és que..., li he preguntat d'una forma molt clara i molt nítida quina és la posició del Govern pel que fa a la interconnexió, perquè ens diuen «ara sí», «ara no», «ara per dalt», «ara per baix», «ara pel mig», «ara per la dessaladora de Cunit»... Quines són les previsions del Govern respecte a la dessaladora de Cunit? A la vista de la seva resposta, l'única conclusió a què podem arribar és que el Govern no té una posició i, per tant, no la pot expressar. Aquesta és l'única conclusió a què puc arribar de les qüestions que jo li he plantejat a vostè.

Però permeti'm també que li recordi una cosa. Jo crec que vostè ho ha dit i en el seu subconscient hi és, però jo crec que tots ho hem de tindre molt present: la situació de sequera no s'ha acabat, estem en les mateixes condicions que ara fa un any, una mica més d'un any, van provocar que el Govern aprovés un decret de mesures extraordinàries per fer front a la sequera, i estem encara en aquestes mateixes circumstàncies. Per tant, les conseqüències lògiques són analitzar quines són totes les mesures que s'han adoptat per intentar fer front a aquest episodi i, de totes aquestes mesures, seleccionar aquelles que són més aparatoses, aquelles que representen un cost més elevat, aquelles que aporten menor cabal al sistema de la xarxa i aquelles que són més conjunturals.

Per això nosaltres no li hem dit mai: «No estem d'acord que s'hagin de portar vaixells.» Hi estem d'acord, si hi estem d'acord! També és culpa de vostè, per no haver adoptat les mesures necessàries per evitar arribar a aquesta situació extrema; evidentment, és responsabilitat de vostès. Però, vista la situació en què estàvem, nosaltres no li direm mai: «Escoltin, no portin aigua amb vaixells.» Però això era quan estàvem al 20 per cent. La setmana passada estàvem al 45 per cent, ara estem al 50 per cent i escaig.

Per tant, del conjunt de mesures, no es carreguin la que porta més aigua al sistema, no es carreguin la interconnexió, que és la que permet abordar el problema d'una forma seriosa i amb previsió! Carreguin-se aquella que té un major cost i que té una imatge pitjor per a Cata-

lunya i per a Barcelona, que és la portada d'aigua amb vaixells. Però no, vostès a més a més es carreguen, hi insisteixo, la que aporta solucions.

És evident, conseller, que hi han dos models, hi han dos models diferents. Hi ha el model de la imprevisió, hi ha el model de mirar el cel a veure si plou o no plou, hi ha el model dels vaixells, que pot ser la solució..., hi ha el model de la margarida; aquest és un model nou. El model de la margarida és: «Interconnexió sí, interconnexió no, interconnexió sí, interconnexió no...» Hi ha el model de la improvisació, hi ha el model de les restriccions, hi ha el model de la sequera, hi ha el model dels impostos.

Però hi ha un altre model, hi ha el model per prevenir i per preveure la situació d'escassetat hídrica a curt, mitjà i llarg termini. Hi ha un model europeu i modern, i permeti-me que nosaltres també reivindicuem la Directiva marc de l'aigua, que moltes vegades utilitzen vostès per justificar coses que no diu la Directiva marc de l'aigua. Hi ha el model de la Directiva marc de l'aigua, i hi ha un altre model que és derivat del de la Directiva marc de l'aigua, que és el model del dictamen que el Comitè de les Regions va fer amb relació a l'aigua i que va aprovar el Comitè de les Regions. I en la moció que plantejarem, subsegüent a aquesta interpellació, nosaltres, honorable conseller, demanarem a la cambra que ratifiqui aquest dictamen del Comitè de Regions.

Conseller, no podem estar pendents del temps, no podem estar pendents de les seves pregàries a la Verge de Montserrat per saber si estarem en situacions de sequera o no estarem en situacions de sequera. Crec que al llarg de tota aquesta crisi hem estat molt curosos. Li hem demanat la reprovació, hem demanat fins i tot al president que el cessés, perquè el mateix president no confiava en vostè, honorable conseller. Jo no sé si se n'ha adonat: està sol, el Govern l'ha deixat sol. Nosaltres hem de donar un pas més, necessàriament, arribats a aquesta situació. Conseller, per dignitat, plegui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Evidentment, hi han diverses qüestions que m'agradaria contestar amb molta claredat. Una, no solament no em sento sol, sinó que em sento absolutament amb el Govern i amb la majoria parlamentària que li dona suport, i és amb aquests amb els que construït, evidentment, una política d'aigua a curt, mitjà i llarg termini, i és amb ells amb els que considero que seguirem fent-ho. Primera qüestió.

Segona, vostè diu que el Govern no té respostes; al contrari, el Govern en té una de molt clara. És a dir, el Govern ha dit: «En aquest context, ja no té sentit la mesura de l'aportació de l'aigua de l'Ebre»; aportació que, a més, m'agradaria dir-li que no és la més important. Aquesta aportació tenia unes limitacions que eren de 32-35 hectòmetres cúbics en un període determinat,

amb data de caducitat determinada, en un context determinat. Per tant, aquest context no hi és; per tant, aquesta interconnexió no es fa. Primera qüestió.

Segona, respecte a la dessalinitzadora de Cunit i, senyor Santi Rodríguez, diguéssim –si em permet, eh?, fer-li col·loquialment..., amputar-li el nom–, escolti'm, deixi'm dir-li una cosa: vostè és de la zona, vostè sap el que vaig dir jo el mes de desembre del 2007. El que jo vaig dir el desembre de 2007 ho firma, fil per randa, tothom que forma part de la majoria del Govern. La dessalinitzadora de Cunit és la ròtula del sistema CAT-ATLL. Però això, senyor Rodríguez, també sap perfectament que no té res a veure a portar aigua de l'Ebre; és una ròtula que permet portar aigua de mar al sistema CAT i al sistema ATLL. Per tant, sí que hi ha resposta clara, concreta i contundent.

Respecte dels vaixells, escolti'm, no intenti dir que hi ha uns que tenen un model dels vaixells i unes altres que no. Escolti'm, ni en el seu model, m'imagino, però segur que en el meu no, els vaixells no són més que un dels molts instruments que s'han hagut de posar a l'abast en un període determinat. I, evidentment, tan aviat com hem pogut... Perquè vostè també sap que els vaixells no es fa així i es paren com els taxis amb la banya verda, sinó que és una altra cosa. Vol dir que, evidentment, van ser mesos de negociacions; un moment, que va ser el mes de gener, en què estàvem en una situació –vostè ho sap– a l'entorn del 25 al 26 per cent de les reserves, quan es va haver de produir ja la concreció de la negociació i, per tant, del que podríem dir-ne «tota la contractació subsegüent». I ara el que estem fent, justament, és procedir a la descontractació. I mentre no la tinguem garantida, doncs, òbviament, ens sembla lògic, primer, que no hi hagin els de Tarragona, i en segon lloc, que sí que funcionin els de Marsella.

Dir també que vostès reivindiquen la Directiva marc de l'aigua. Bé, m'haurà d'explicar més amb quina, perquè la Directiva marc de l'aigua parla dels transvasaments com a última solució i quan s'hagin esgotat totes les altres. Jo crec que no és aquest el nostre cas, no és el nostre model i no és per aquí per on anem. Però, en tot cas, tindrem ocasió de fer-ne.

En tot cas, retinc, del conjunt de la seva intervenció, una idea que em sembla absolutament fonamental. Podríem caure de nou en sequeres de la mateixa naturalesa? Doncs, jo diria que ja difícilment com la que acabem de passar. Per què? –i també estic disposat a discutir-ho quan vostè vulgui. Perquè el conjunt de mesures que hem posat en marxa, que són pous, recuperació d'aqüífers, aigua regenerada, etcètera..., el mateix procés de dessalinització porta que, realment, tinguem un coixí que se situa entre el 30 i el 40 per cent, que és tot aquest 30 o 40 per cent que fa que no hàgim de desembassar.

Per tant, estem en una situació molt millor que la que estàvem fa uns mesos i, sobretot, tenim avui unes garanties hídriques que a mi m'agradaria haver trobat quan jo vaig accedir al càrrec i, evidentment, que ens hauria agradat a tots aquells que ens va tocar accedir al Govern l'any 2003-2004, que evidentment era una situació totalment diferent i de precarietat que la que en aquests moments, sortosament, té el nostre país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00132/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'aigua. La presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Agafo una fase..., dues frases literals seves, en la interpel·lació d'abans; deia: «El retorn a l'excepcionalitat 2 queda molt lluny» –ho celebrem– «i difícilment» –ha dit ara, en la segona rèplica– «tornarem a una sequera com la que hem viscut.» Aquest, precisament, és el context, doncs, que ens permet reflexionar amb un punt més de serenor, que no pas fer-ho quan teníem l'angoixa de veure com sortiríem del pas, i quan teníem les previsions de pluja que teníem, i quan teníem la sequera que pesava sobre la conurbació de Barcelona, no?

Per tant, creiem que és un bon moment per passar balanç; no un balanç, evidentment, definitiu, però sí que des d'aquestes constatacions que vostè acaba de fer des d'aquesta tribuna creiem que podem –i en tenim l'obligació, vist el que hem anat veient particularment aquests últims dies– fer aquest balanç. Un balanç que des de la nostra perspectiva és francament decebedor; i el voldríem fer des de la perspectiva, doncs, política, des de la perspectiva econòmica i des de la perspectiva social o territorial, no?

En primer lloc, decebedor perquè en cap moment –en cap moment– de la crisi el Govern l'ha liderat. Sempre hem tingut la sensació que qui marcava el *timing* era l'altre govern, el Govern de Madrid, sempre. Jo vaig tenir la gosadia de dir, una setmana abans que deroguessin, doncs, el decret, que aquesta canonada de connexió entre Barcelona no es faria; em van dir gairebé de tot. I el Govern central va dir: «Escolti, ei, que no s'ha de fer.» I vostès han acabat no fent-ho. I ara han invertit els termes: «Li demanarem al Govern que no la faci...» Escolti, s'ha vist molt clar qui marcava el *timing* en tot moment, no?; en tot moment no hi ha hagut cap lideratge; en tot moment no hi ha hagut una sola veu al si del Govern. És que en cap moment! Ni tan sols avui: «Baltasar contradiu Montilla i afirma que la connexió de Cunit tampoc es farà.» Premsa d'avui, d'aquest dematí! En cap moment el Govern ha tingut una sola veu, ni tan sol avui, ni quan hi havia sequera ni quan plou, ni en un moment ni en l'altre.

I en cap moment hem sabut exactament on anàvem. Tampoc ara; després de la interpel·lació que li ha fet el diputat senyor Santi Rodríguez, tampoc sabem exactament on anem. No ens ha respost cap..., no li ha respost,

a ell, i a través d'ell a la cambra, doncs, algunes de les preguntes, em sembla que prou sensates, no?

Però anem una mica per pams i mirem-ho des del punt de vista territorial. Home, vostès tenen responsabilitats en la crispació que hi ha hagut, territorial. En primer lloc, per haver actuat d'esquenes a la gent del Segre en el seu moment; per no haver donat la cara davant de la gent de l'Ebre en el seu moment, i sobretot per no haver donat la cara davant de la gent del Ter, que acaben sent, perdonin l'expressió, els «paganos» de tot plegat, en tot moment –en tot moment–, i encara ara, i de futur la cosa sembla que continuarà exactament igual, no?

Vostè va dir una frase un dia que ens va obrir l'esperança, va dir: «En matèria d'aigua només hi ha un sol país.» Però, malauradament, això va quedar només en una frase bonica. La frase era bona, era «resultona», era bonica. Escolti, ho va dir. No hi ha una translació política a l'hora de fer política de l'aigua d'aquesta realitat d'aquest sol país en matèria de l'aigua, d'una visió de conjunt que garanteixi, evidentment, el subministrament a la metròpoli i que garanteixi la preservació dels rius, de l'Ebre, també del Ter, de les diferents conques, i que miri el país, doncs, preservant els rius i donant garantia a tots els usos i a tots els territoris. Això va quedar malauradament en una frase bonica.

Però si ens n'anem a fer un balanç des d'una altra perspectiva, des del punt de vista econòmic, home, la cosa encara és més nefasta i preocupant. Avui o ahir ens va donar xifres que recullen avui tots els diaris: 575 milions d'euros, 522 més 53, de vaixells, amb la sequera. Però la xifra que a nosaltres ens esborrona, escolti: el 40 per cent d'aquests recursos, 227 milions, ha anat per a obres d'emergència, és a dir, per a obres de sortir del pas, és a dir, per a obres de les quals no en quedarà res. Els vaixells són el buc insígnia d'aquesta improvisació, els vaixells!

I, fixi's, el que ens ha dit, diu: «No, és que no en vindran més de Tarragona, perquè ara faran els vols des de Marsella.» (Pausa.) Home, doncs, no ho va dir així ahir tampoc, eh? Avui ho ha dit: «Escoltin, no els farem venir de Tarragona, però els mateixos els farem venir de Marsella», és a dir, del Roine, cap aquí; d'aquella aigua suposadament enverinada. Però avui, d'això, no en volem pas parlar; ja en van parlar ahir al Congrés dels Diputats, i celebrem, doncs, que per fi, si més no el Govern d'allà, faci l'estudi. És a dir, 37.600 milions de pessetes, per entendre'ns, és a dir, 227 milions d'euros, que és el mateix, en mesures per sortir del pas, de les quals, hi insisteixo, no en quedarà res.

I estem parlant, en definitiva, de diner públic, que aquí hi han responsabilitats: la no-decisió, la demora de les decisions, la improvisació, anar tapant forats, l'absència d'un criteri unitari al si del Govern, acaben tenint conseqüències també d'ordre econòmic; no només les té d'ordre territorial, de crispació, d'enfrontaments, de neguit entre territoris, sinó que també les té d'ordre econòmic. I això, escolti, ho paguem entre tots –ho paguem entre tots. Si vol li recordo la recaptació que farà, pressupost en mà, aquest any del cànon: 347 milions d'euros. Una xifra, doncs, no gaire superior als 227 que dedicarem a resoldre els problemes d'emergència, gairebé la totalitat

de la recaptació del cànon de l'aigua se n'anirà, per dir-ho d'alguna manera, per tapar forats.

I si el balanç el fem des de la perspectiva, en aquest cas, política, que també em sembla de justícia fer-ho, doncs, creiem que encara és més tremendament decebedor. I la mare dels ous és la mateixa que hem denunciat des de sempre, des de ja fa molt de temps: aquest Govern ni té ni pot tenir una política de l'aigua, perquè parteix de pressupòsits absolutament contradictoris. I, per tant, en aquesta crisi la cosa ha anat fluctuant: unes hores guanyava vostè, les altres hores guanyava el PSC, les altres hores s'imposaven les tesis d'Esquerra. Però, en qualsevol cas, no hi ha hagut, en cap moment no hi ha set, no hi és i no hi pot ser, sobre els pressupòsits que tenen, doncs, una política de l'aigua coherent, única i compartida.

Vostè deia una cosa respecte al Partit Popular: «Jo no estic d'acord amb la seva política, però li accepto una coherència.» Home, qui ha exhibit una falta de coherència total en tota aquesta crisi han estat vostès. Fixi's, en quatre mesos hem canviat quatre vegades la política estructural de l'aigua d'aquest país. El Govern del mes de març, això sí, el d'abans de les eleccions, era radicalment antitransvasista; el Govern del mes d'abril, després d'un debat filològic, terminològic espectacular, apostava pel transvasament del Segre; el Govern del mes de maig es va oblidar del Segre per imperatiu, diguéssim, legal, per mandat de Madrid i va abraçar la interconnexió de xarxes com la gran solució, i el Govern del mes de juny blasma la interconnexió de xarxes. El problema és que el Govern és el mateix –el problema és que el Govern és el mateix. I no ens vingui aquí a donar lliçons ni a exhibir coherències, perquè això en definitiva és el que ha passat. I, conseller, això sí que no ajuda ni poc ni molt a mantenir, a preservar una cosa que nosaltres creiem que és essencial, que és la credibilitat d'un govern. Un govern que ha fet totes aquestes fintes i que ha canviat tan radicalment la seva política, el que ha perdut pel camí és tota aquesta credibilitat, no?

I la pregunta que ens fem avui és la pregunta que es fan molts mitjans de comunicació, que la hi han fet i que encara no han acabat de respondre, i pensi-se-la bé, si us plau, abans de contestar, perquè ja en tenim experiència. Ho repeteixo; «esta es la pregunta», que diria aquell, no? Pensa el Govern de la Generalitat interconnectar les conques de l'Ebre amb les conques interiors de Catalunya a través d'una xarxa, encara que aquesta sigui a través de les dessaladores, sí o no?

Així de senzill. Aquesta és la pregunta que ens fem tots després de veure «ara sí», «ara no», «ara sí»... Escolti, pensi-se-la, li queda un minut quaranta-set segons, i respongui, no ja davant d'un grup parlamentari, sobre el qual és evident que manté importants discrepàncies, sinó a la cambra i al país. Perquè, hi insisteixo, encara, a tota la premsa, disparitat d'opinions. Els uns diuen: «No, escolti, és que el Govern no farà això», «però el president sí que ho farà». Escolti, on som, on passem, i, sobretot, on anem, en matèria d'aigua? Sobretot, on anem?

Escolti, miri, amb tot aquest procés –amb tot aquest procés– ens dona la sensació que en cada bugada hem

perdut un llençol –en cada bugada hem perdut un llençol–, cada mes n'hem deixat un. Hi hem deixat la credibilitat del Govern, l'hem esfondrat, som o hem set la riota... Perdoni, és dur el que li diré, però la imatge dels vaixells circulant amunt i avall de les coses de Barcelona i els fotògrafs retratant només ha estat superada, i em dol molt dir-ho, per les escombraries de Nàpols. Hem estat el centre..., i si no, li dirà l'Ajuntament de Barcelona quina és la projecció d'imatge que hem fet d'aquesta ciutat olímpica. Per tant, hi hem deixat credibilitat del Govern, hi hem deixat imatge de la ciutat, hi hem deixat molts i molts milions i molts i molts recursos que ens haurien anat molt bé per millorar, per fer millores estructurals, per millorar, per exemple, les xarxes de reg. Ara diuen: «No, és que ara això del baix Ter els ho arreglarem.» Sap on estava encallat un projecte de reg del baix Ter, de millora? En l'informe d'impacte ambiental, tres anys. Déu n'hi do!

En qualsevol cas, jo crec, creiem, des de la nostra perspectiva, que hi hem deixat molta i molta credibilitat, i creiem sincerament que vostès, el Govern de la Generalitat, i vostè particularment, conseller de Medi Ambient del Govern de la Generalitat, té quelcom més que un simple problema de comunicació. Creiem que les coses no s'han fet bé, creiem que encara hi ha massa dubtes que planen al damunt i que creiem que en un moment en què precisament vostè ens acaba de dir des d'aquesta tribuna...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...que tenim aquest punt de tranquil·litat, és de justícia que ens parem a mirar endarrere i que assumim responsabilitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller de Medi Ambient i Habitatge té la paraula. Senyor Baltasar...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president, senyores i senyors diputats, evidentment, jo crec que sí que és bastant difícil que vostès puguin donar lliçons de coherència a ningú, perquè, miri, si vostè diu que el Govern ha anat canviant de posició, com a mínim, vostès ens han fet seguidisme, perquè entre altres coses els puc recordar que sobre un sol fet, com és l'aportació de les aigües de l'Ebre cap a aquí, vostès han tingut quatre posicions diferents: han tingut els responsables polítics municipals d'aquelles terres manifestant-se en contra; han tingut el grup parlamentari de Madrid abstenint-se, amb alguns dels seus membres dient que hi volien votar a favor, i, entre altres coses, diguéssim, n'han tingut altres que avui manifesten que estan a favor que això es mantingués.

Per tant, vostès, diguéssim, sí que han mantingut totes les casuístiques possibles, sobretot partint d'una altra cosa: que vostès són un grup molt nou, és la primera vegada

que es presenten aquí, és la primera vegada que estan aquí, no han tingut mai res a veure amb la governació de Catalunya i, evidentment, els vint-i-tres anys que han existit vostès els han oblidat. Potser sí; val la pena que els oblidem, com a mínim, en matèria hídrica.

Miri, nosaltres hem estat fent molt clarament un conjunt de coses. I les hem fet coherentment, estructuradament i, d'alguna manera, amb un horitzó. Nosaltres hem fet i hem possibilitat mesures urgents, mesures estructurals i mesures concretes. Miri, hem anat a diversos eixos alhora: estalvi per reduir el consum, millores en l'abastament, reutilització i recuperació d'aqüífers, i mesures excepcionals i precises, com era el tema dels vaixells, que, hi insisteixo, vostè ara blasma i té la gosadia de comparar-ho amb Nàpols, que és el sùmmum de la imprevisió, quan això és el sùmmum de la previsió. I vostè en aquests moments –en aquests moments–, quan des d'aquesta tribuna –i ho buscarem– repetides vegades vostè havia dit que estava d'acord amb els vaixells, després ve i ara fa això. Escoltin, realment, aquests moviments de cintura que vostè té francament són preocupants.

Deixi'm explicar-li què hem fet en l'estalvi. Doncs, miri, hi ha una consolidació en aquests moments d'un estalvi del 4 per cent, equivalent a trenta hectòmetres cúbics / any, és a dir, tant com podia ser l'aportació, en aquest cas, de les Terres de l'Ebre a aquí. Assenyalar que hi ha hagut un estalvi del 10 per cent a la regió metropolitana de Barcelona i a ciutats exemplars, com és el cas de Barcelona o com és a altres llocs, que fins i tot no tenien sequera, però que van baixar substancialment el seu consum, per exemple, la ciutat de Lleida. Vull recordar-ho aquí. Aquest any s'ha facturat molts milions de metres cúbics menys, tot i que som molts més habitants que l'any passat i que el 2006. Per tant, alguna cosa s'ha fet i alguna cosa bona s'ha fet explicant i mentalitzant sobre el tema.

Respecte a la depuració i reutilització, cal assenyalar el que estem fent: en aquests moments, hem construït cent setanta noves depuradores de les 211 previstes fins el 2009. Per tant, en aquests moments estem en un nivell de compliment excepcional. I, evidentment, això suposa una millora de l'estat dels nostres rius.

Pel que fa a la reutilització en aquests moments està funcionant ja aquest mes la reutilització de l'EDAR del Prat de Llobregat, però a més s'està plantejant a diferents altres punts de Catalunya. I en aquests moments –m'agradaria que li quedés ben clar–, hem encarregat a l'Agència Catalana de l'Aigua perquè formuli el projecte de terciari del riu Besòs, que, evidentment, és un element també fonamental de garantia del sistema. A més, hem fet la recerca de nous elements d'aigua, de captació; hem recuperat pous, 185 pous, senyor Espadaler, 185 pous, al conjunt dels territoris de Catalunya, i a més, amb línies de subvenció i d'acord amb els ajuntaments.

Estem impulsant la dessalinització a fons com a gran línia estratègica del model d'aigua que sembla que no tenim. Doncs, miri, no podem tenir model, però estem construint i acabant la dessalinitzadora del Baix Llobregat. Estem amb l'ampliació de la de la Tordera, que

entrarà en funcionament el segon semestre del 2009, que suposa vint hectòmetres cúbics més. Estem plantejant l'ampliació de la de la Tordera de vint a vuitanta, seixanta hectòmetres cúbics més l'any, l'any 2012. I estem també amb la dessalinitzadora de Cunit, de la qual tindrem el projecte ben aviat, i que comporta en la primera fase vint hectòmetres cúbics i quaranta més en la segona; és a dir, per tant, estem parlant de seixanta hectòmetres cúbics més.

I és important, a més, assenyalar que a la dessalinitzadora de la Tordera el que hem fet és que hi hagi una connexió amb la potabilitzadora de Cardedeu, justament per procedir a un altre tema, que vostès l'han descobert ara quan fa tants anys que existia, que és la sobreexplotació de les aigües del Ter. I en aquest sentit, fem aquesta obra justament perquè hi hagi un procés de retorn progressiu de les aigües del Ter, que, evidentment, ha sigut el gran riu explotat i el gran riu sobreexplotat, en molts casos amb una versió solidària clara, i que en aquest sentit aquest Govern vol produir un procés de recuperació a través de tot el que és el retorn dels seus cabals.

La dessalinització, per tant, ens permet arribar a dos-cents hectòmetres cúbics més l'any en el context d'una data que no va més enllà del 2012.

I és evident també que li vull parlar de les despeses. Sembla, vostè, ara, que parli de despeses com si mai hagués conegut vostè un pressupost públic. Les despeses responen a uns objectius, i vostè, si ha estat d'acord amb els objectius i ha estat d'acord amb les mesures, ho sento, però ha d'estar d'acord amb les despeses que s'han fet. Sigui coherent, sigui coherent per una vegada –sigui coherent per una vegada. Ara li explicaré en què les hem gastat.

Doncs, miri, referent a les actuacions del Decret 84/2007, obres de millora i abastament i recuperació de recursos subterranis: palliatives, 28,12 milions; obres associades a la disponibilitat i a la qualitat, 91,95, estructurals; obres associades al seguiment i control: palliatives, 1,81; estructurals, 2,5. Total d'aquest primer capítol, 124 milions d'euros.

Segon, les actuacions basades en el Decret 257/2007, és a dir, la perllongació, la pròrroga de l'anterior. Obres de millora d'abastament de pous, millores de disponibilitat: palliatives, 67 milions; estructurals, 6,32. Adequació d'infraestructures portuàries, 8,6 i 10,4. Subministrament d'aigua en vaixells des de Llovera, 13,7. Subministrament d'aigua en vaixells des de Tarragona, 22,4. Subministrament de vaixells ruta Marsella, 18,35. Com és obvi, aquestes xifres que li dono són previsions, perquè en la mesura que es produeixi, en alguns casos, que la línia no funcioni, i en altres, que es rescindeixi el contracte, òbviament, baixaran notablement aquestes xifres. Estem parlant de xifres provisionals.

L'ampliació de la Tordera, de 10 a 20 hectòmetres cúbics, i la nova captació, que és la que permetrà ampliar-la a 80 hectòmetres cúbics: això comporta mesures estructurals que tenen un import de 51,89 milions d'euros. I la interconnexió ITAM de Tordera a Cardedeu puja 115 milions d'euros. Les millores del cabal del Llobre-

gat, 28 milions d'euros. Tota aquesta part són estructurals. I, evidentment, tota la part d'impulsió i injeccions de la segona fase de barrera hídrica al Llobregat contra la intrusió marina a l'aquífer, 10,6 milions, també en el conjunt de les estructurals.

Però encara en tenim més. Tenim, òbviament, les subvencions que s'han portat a terme: subvencions per a abastament mòbil, com s'ha hagut de fer encara, vostès ho saben, en alguns municipis de Catalunya –0,69 milions d'euros–, i també les subvencions als municipis de Catalunya que han fet recuperació urgent de captacions en desús. Això suma, com a mesures concretes, 16,69 milions d'euros.

Estem parlant, per tant, de 194 milions d'euros de mesures palliatives i 328 de mesures estructurals, tenint en compte que una part important de les mesures palliatives són mesures nascudes en el context de la sequera, però que tindran resolucions i solucions de continuïtat en els propers temps. Per exemple, bona part dels pous que vénen fruit, entre altres coses, dels acords amb els municipis, i una altra part que provenen, òbviament, dels recursos de la mateixa ACA o ATLL.

En tot cas, jo li vull dir que, al revés del que vostè opina, jo crec que aquest Govern ha encarat de cara la sequera; aquest Govern no s'ha resignat a mirar el cel; aquest Govern ha estat treballant en un conjunt de mesures, unes estructurals i unes altres conjunturals, que donen una nova garantia al sistema, de tal manera que estem molt lluny de com ens ho vam trobar el 2003.

El president

El senyor Espadaler té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. La veritat..., miri, la meua mare sempre deia una frase: «Si has de ser emmascarat, fill meu, que sigui d'una paella.» Sentir que vostè pretén donar lliçons de coherència al Grup de Convergència i Unió, amb el balanç que té d'aquest últim any només –li recordo el Segre, les xarxes, «ara sí», «ara no»...–, escolti, ratlla, perdoni que li ho digui, l'insult. Per tant, no acceptem ni una lliçó de coherència ni d'aquest Govern ni d'aquest conseller. I li ho dic amb aquesta claredat i, si vol, als fets em remeto.

Diu: «És que hem afrontat de cara la sequera», em deia ara al final, «hem afrontat de cara la sequera». Home, i d'esquena el territori, perquè en totes les decisions han obviat els territoris, han obviat el Parlament, han obviat els ajuntaments i han anat fent..., segons els anaven manant des del Govern central, han anat canviant la posició.

I això són fets i estan aquí, estan contrastats, i aquí hi ha les hemeroteques, aquí hi han els diaris de sessions, dels quals, miri, aprofitaré per llegir-ne un tros: «La situació d'emergència ha requerit altres iniciatives, com l'acordada amb el Govern de l'Estat de procedir a la interconnexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter Llobregat. Una actuació, segons el nostre punt de vista, absolutament necessària com a garantia de subministrament en casos d'emergència.»

Només té quinze dies, aquesta frase, i és del molt honorable president de la Generalitat, pronunciada des del seu escó, en respostes al seu propi grup parlamentari. Miri si duren poc –miri si duren poc– les polítiques estructurals d'aquest Govern, miri si duren poc.

A aquest Govern l'únic que li ha preocupat en aquest escenari de la sequera, com en d'altres que passen avui, per exemple el del català i la tercera hora, és la seva supervivència. És la seva pura supervivència el que ha anat a buscar el Govern amb aquest Decret de la sequera i amb tota la gestió que ha fet de la sequera, com en tantes altres coses. Ha anat acomodant i ha anat modificant i ha anat modulant totes les polítiques en funció de permetre aquests equilibris. I aquest és el tema.

I, miri, des de les certeses que tenim que això ha estat així –i als fets ens remetem, i als canvis que hi han hagut constants ens remetem–, i des d'una altra certesa... I en aquest sentit pot estar tranquil: a vostè, el president de la Generalitat no el cessarà. No, no, no, estigui molt tranquil des d'aquesta perspectiva. Perquè li és extraordinàriament útil fent tots aquests papers que ha hagut de fer: defensant el Segre a matar, defensant la connexió a matar, defensant la no-connexió a matar, defensant no sé què...

Des d'aquesta certesa i des de l'anàlisi que hem fet, evidentment crítica, com correspon fer a un grup de l'oposició, que a més a més ha posat alternatives a sobre la taula, a més a més, li demanem molt seriosament que consideri la possibilitat de dimitir, conseller, per la dignitat que mereix el Govern, perquè ja hem vist que el president i el Govern no el cessaran. Perquè si demà l'ha de tornar a fer, aquesta connexió de xarxes, això que ara diu que no..., que, per cert, no ens ha contestat. Repeteixo la pregunta: pensa, el Govern de la Generalitat, fer la connexió de xarxes i de conques entre Tarragona i Barcelona, entre l'Ebre i les conques interiors, a través de la dessaladora de Cunit, sí o no? Tanco parèntesi i reitero la pregunta.

En qualsevol cas, conseller, sí que li demanem, des del nostre grup parlamentari i des de la solemnitat d'aquesta tribuna, que, vist com s'ha gestionat això, vist que no hi haurà el més mínim interès per part del president de la Generalitat de cessar-lo després d'aquest balanç tan econòmicament deplorable, tan socialment i territorialment deplorable i tan políticament deplorable, li demanem que, per dignitat, reconsideri la seva continuïtat al Govern i faci, doncs, un acte que l'honorarà, de coherència, dimitint. Perquè aquest balanç, que ens ha sortit molt car a aquest país, des de totes les perspectives, em sembla que és des de tots els punts de vista absolutament injustificable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, en tot cas, és evident que discrepem absolutament del balanç que fem. És evident que vostè té la seva opinió; és una opinió, per dir-ho d'alguna manera, que,

com hem vist, ha sigut una opinió molt mòbil, és a dir, s'ha anat produint en diferents moments, ha anat canviant, han canviat vostès de posició diferents vegades... Bé, en tot cas, jo segueixo dient: «Vostès no han estat a l'alçada de les circumstàncies.» (*Veus de fons i rialles.*) I no hi ha estat no solament vostè...

Miri, miri, li ho explicaré molt clarament. El president de la Generalitat va oferir per dues vegades una cimera al president del seu grup parlamentari. Resultat, zero; aportacions, zero; conclusions, zero. Per tant, diguéssim, vostès estaven molt més interessats a intentar traslladar sobre aquest Govern el que era una herència que vostès havien deixat, terrible, en matèria d'aigua, i transposar-la aquí al damunt. (*Forta remor de veus.*) I s'han trobat que no han anat per aquí. Nosaltres no hem anat per aquesta via, hem anat per la via de construir i de vertebrar. I cada una d'aquestes mesures són mesures que tenen, no solament un afermament en la nova cultura de l'aigua, sinó que són mesures que ens permeten consolidar el futur hídric del país.

I vostè, que ara fa aquesta cosa tan alegre i tan fugissera de dir: «Escolti'm, perfecte, s'han gastat molt malament els diners»... Ho discutirem partida per partida; ho discutirem partida per partida, senyor Espadaler, perquè vostè sap que jo ni dimitiré ni seré cessat. (*Remor de veus.*) Per tant, com tampoc crec que vostè dimitirà o serà cessat pel seu grup parlamentari, en seguirem parlant. I en parlarem partida per partida, i llavors veurem si vostè va dir que estava d'acord o no amb cada una de les mesures que s'han aplicat durant aquest temps. I veurem si hem donat garanties o no a una situació que estava en precari. I a partir d'aquí cadascú traurà les seves conclusions.

Jo només li vull dir una cosa –ja en varem parlar aquí–: fins ara, en tots els moments en què els nostres ciutadans han opinat, els ciutadans han opinat que s'estava gestionant bé la crisi i que la gestió de la crisi, a més de correcta, responia a les expectatives dels ciutadans, que són els que han fet un esforç molt gran, i sembla mentida que el segueixin fent tenint grups tan poc responsables com el seu. (*Forta remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Espadaler, però... Senyor Espadaler, ha demanat...?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Per contradiccions, senyor president.

El president

Sí, sí, té un minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

No, només per constatar que per segona vegada no ens ha respost a la pregunta que li hem fet des de la tribuna: pensa el Govern, sí o no, fer la connexió de les xarxes a través de la dessaladora de Cunit?

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Baltasar, també breument, si us plau, sí.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per dir que segurament el senyor diputat Espadaler no estava escoltant quan li he contestat exactament en els termes en què calia fer-ho al diputat senyor Santi Rodríguez, que m'ha interpellat anteriorment. Allà hi ha hagut la resposta. Si vostè no l'escoltava, busqui-la en les actes de sessió.

El president

Passem al següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00130/08)

...que és la interpellació sobre la cooperació al desenvolupament. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consellers*, honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ayer se celebraba, teníamos noticia de que la FAO pide 20.000 millones al año para combatir el hambre. Cabe preguntarse si Cataluña está haciéndolo bien en materia de cooperación. Es decir, una de las labores básicas de la cooperación es esta, según se fija en los objetivos del milenio: el acabar con el hambre en el mundo. Entendemos que no. Entendemos que no, y fundamentalmente porque no se están aplicando los criterios generales, los criterios básicos que marca la OCDE. Se ha de señalar, en primer lugar, que una mayor ayuda no implica mejor asistencia, porque lo que conviene es una ayuda de calidad.

En los últimos tiempos hemos visto que, efectivamente, los presupuestos de la Generalitat se han ido incrementando, en aras a conseguir el objetivo del 0,7 por ciento para el 2010 o 2012, según se tome una previsión u otra. Y se está, aparentemente, aportando una mayor cantidad de ayudas a la cooperación. Ahora bien, no siempre esta mayor ayuda implica una mejor calidad.

Establezcamos qué entiende por «ayuda de calidad», «ayuda oficial al desarrollo de calidad» la OCDE. Establece, fundamentalmente, dos aspectos para dar buena calidad. Primero: «Desvincular la transferencia de recursos en forma de créditos ligados a la adquisición de bienes y servicios en los países donantes.» Es decir que una cosa son los créditos y otra cosa son las aportaciones que hacen los países donantes. Segundo: «Límite de los créditos reembolsables. La reducción al máximo de la ayuda a través de créditos reembolsables, generadores de deuda exterior a los países receptores, que, en cualquier caso, no deben superarse..., no debe sobrepasar el 8 por ciento.»

¿Está aplicando estos criterios que marca la OCDE nuestro Gobierno, el Gobierno de Cataluña? Entendemos que no. Le daré un dato básico, que ha sido objeto de polémica, de especial polémica, en los últimos tiempos: el Gobierno de la Generalitat ha dedicado 14.360.000 euros, es decir, un 21,3 por ciento del presupuesto total de la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo y el 17,3 del presupuesto del Gobierno de la Generalitat dedicado a ayuda al desarrollo, en concepto de créditos reembolsables. A nuestro juicio, esta es una muy mala medida y es una ayuda de muy pobre calidad. Somos pioneros; en esto somos pioneros. Es decir, Cataluña se ha convertido en la primera comunidad autónoma que utiliza como recurso el crédito reembolsable en materia de ayuda oficial al desarrollo. Y entendemos, sinceramente, que no tiene ninguna justificación, ninguna, esta medida.

Se ha argumentado por parte de la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo que están dentro de las recomendaciones internacionales este tipo de créditos reembolsables. Entendemos que no. Entendemos que no porque se ha de recordar que el 8 por ciento que prevé la OCDE es un tope, no un cheque en blanco, y aquí estamos hablando de cantidades muy superiores; estamos hablando de más del 20 por ciento del total del presupuesto destinado a los créditos reembolsables.

Una segunda argumentación que se ha dado por parte de la Generalitat, por parte de su departamento, para justificar la existencia del crédito reembolsable: no son exactamente créditos porque se destinarán a potenciar un sistema de microcréditos en los países receptores. Segunda falsedad. El sistema de microcréditos no se puede basar nunca en la creación de deuda externa, *conseller*; es una premisa de todas las organizaciones internacionales, es decir, no favorecer la deuda externa con la ayuda a la cooperación.

Tercera falsedad. El despliegue de las ayudas reembolsables aprobadas en el Plan de cooperación se ha hecho de mutuo acuerdo con las entidades de cooperación. Falso. La Federación Catalana de ONG, cuando se aprobó el Consell de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat, el día 25 de enero, votó expresamente en contra de la existencia de estos microcréditos.

En definitiva, estamos ante una situación en la que, por su Gobierno, se está produciendo un aparente maquillaje: para cubrir el 0,7 por ciento aportamos unos créditos reembolsables cuando en realidad no tienen contenido, no tienen sustrato y, es más, son contrarios a lo que prevén las prioridades internacionales, la OCDE y otros organismos internacionales.

¿Qué es lo que se pretende con ello? Se pretende, exclusivamente, a nuestro juicio, mantener de cara a la galería, y, a cualquier precio –al precio de no realizar la asistencia y la cooperación al desarrollo–, es decir, un titular: «En el 2010 Cataluña aportará el 0,7 por ciento en materia de cooperación; cumpliremos los objetivos del milenio.» Falso. Si se sigue con los créditos reembolsables, desde luego esa no será una medida que permita el cumplimiento actual de las previsiones de la OCDE, ni los compromisos de nuestro Gobierno, del Gobierno español, en el ámbito internacional. Cataluña

no colaborará –no colaborará– a cumplir con el 0,7 por ciento del Estado español.

Pero es que además esta medida ha sido rechazada por las ONG. Es decir, se prevé un importante capítulo presupuestario para una medida que ya han dicho las ONG que no utilizarán, porque es contraria a sus principios. Y, sin embargo, se mantiene.

Una primera pregunta que nos interesaría, *conseller*, es saber si piensa continuar con la política de créditos reembolsables, su Gobierno, su departamento, o piensa dejarla al margen y no utilizarla. Me gustaría que hoy nos contestara esta pregunta, y que además serviría para dar cierta tranquilidad a las ONG que en Cataluña destinan mucho tiempo y mucho esfuerzo a la asistencia internacional.

Pero también nos gustaría saber por qué ese crédito, por qué no se estableció de una manera directa el incremento de presupuesto..., y no se asocia a una figura que radicalmente va en contra de la cooperación internacional.

Creemos que en los últimos tiempos estamos asistiendo a una política de escaparate en materia de cooperación. Se prevé y se utiliza la cooperación instrumentalmente; es un mecanismo más, una herramienta al servicio de la política interna, no a la política que tiene su razón de ser, que es la ayuda al Tercer Mundo, para cubrir, pues, lo que se necesita, realmente estos 20.000 millones que el mundo necesita para luchar contra el hambre.

¿Por qué lo digo? Lo digo porque realmente en el Plan director de *cooperació al desenvolupament*, el 2007-2010, que, por cierto, insistimos, nosotros no apoyamos, para que no se diga siempre que se aprobó por unanimidad; no estábamos, es cierto, pero no apoyamos –no apoyamos–, y vamos reiterando que no apoyamos, y no apoyamos sencillamente porque una de las razones, la fundamental quizá, la nuclear, la que caracteriza su actuación, es que «avui no es pot construir un projecte nacional creïble ni una societat democràtica avançada sense participar activament i decididament en la construcció d'un ordre internacional més just i solidari».

Se han confundido los términos. Ustedes están haciendo cooperación al desarrollo no como un fin en sí mismo, el del altruismo, el de la solidaridad, sino como una herramienta al servicio de la política interna. Y eso es un grave error, un craso error, en materia de cooperación internacional.

Pero, insisto, no lo decimos nosotros, lo dice, por ejemplo el último informe de Intermón Oxfam, *La realidad de la ayuda 2007-2008*. Les leeré un párrafo. En él se afirma que, en cuanto al porcentaje de fondos destinados a las ONG, Cataluña es una de las que destina menos fondos a las ONG a pesar de ser una de las autonomías con más tejido social y organizaciones no gubernamentales. Cuando ocho de diecisiete comunidades destinan más del 80 por ciento y cinco más del 90 por ciento, y cuando la media es del 74 por ciento, Cataluña destina solo el 52 por ciento del presupuesto de la agencia catalana, según los datos oficiales, y un 35 por ciento respecto al total del presupuesto de coo-

peración, porcentaje que sigue un ritmo decreciente en los últimos años.

Conseller, están empleando equivocadamente la cooperación internacional; lo están haciendo en el ámbito interno, es para satisfacción y consumo interno y no para la prioridad que tiene que tener la ayuda oficial al desarrollo, que es mejorar las condiciones de vida de aquellos que lo necesitan.

Por ello entendemos, *conseller*, que su política en esta materia está siendo profundamente equivocada, está actuando de espaldas a las ONG, y lo que es peor, está actuando..., a los principios que mantienen los objetivos de milenio.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. El vicepresident del Govern, senyor Carod-Rovira, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intimitat del lloc i la familiaritat del moment, voldria recordar, senyor Domingo, que la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat no només està regulada per la llei de l'any 2001, sinó que, com vostè no ignora, és una política que acaba tenint transparència i control per part del poder legislatiu, entre moltes altres coses perquè els instruments a través dels quals es vehicula aquesta política, que són els plans anuals i el pla director, són presentats al Parlament de Catalunya i finalment són aprovats per aquest Parlament.

Amb tot el respecte pel grup parlamentari que tan dignament vostè representa, es farà càrrec que comptar amb el suport, que no vol dir en l'aplicació estricta i en tots i cadascun dels passos que faci el Govern de Catalunya, que és lògic que no sigui així, sinó comptar amb el suport, en els seus aspectes generals, dels grups parlamentaris que representen 132 diputats sobre 135, podríem dir que una certa confortabilitat parlamentària sí que la dóna. A nosaltres ens sap greu de no haver pogut comptar amb el seu suport en aquell moment; no sabem si la seva absència era deguda a una oposició estricta a les línies generals que conformen aquest consens tan majoritari en el Parlament de Catalunya o bé era deguda a altres causes de caràcter tècnic.

Vostè s'ha referit a tot un seguit d'aspectes que tenen una incidència directa sobre el que és l'actuació del Govern de Catalunya en matèria de cooperació. Jo aquí li voldria recordar que, home!, segur que no tot el que fa el Govern ni el que es fa des d'aquest departament, ni des de la secretaria, ni des de la direcció general, ni des de l'agència..., segurament que hi ha coses que són profundament millorables, però crec que vostè erra el tret en el moment en què qüestiona el paper de Catalunya –fixi's que ja no dic del Govern de Catalunya, sinó de Catalunya– en el que és el treball tenaç, regular i pacient per aconseguir els objectius del mil·lenni.

D'entrada suposo que no fa el poble de Catalunya i el seu Govern responsable de la situació de fam en el món, perquè semblava que en algun moment adduïa vostè l'argument de les afirmacions que es feien des de la FAO, dibuixava un panorama profundament preocupant per a tots els ciutadans i ciutadanes del món, però em deixarà una mica més tranquil si allibera el Govern de Catalunya i el poble de Catalunya de tenir la responsabilitat absoluta sobre la situació de fam que es viu avui en el conjunt del món.

Catalunya fa el paper tan decisiu com pot fer; tant que no va ser cosa casual que en el seu moment, per determinades finalitats, quan Nacions Unides havia de triar una ciutat perquè fos, tingués una oficina per als objectius del mil·lenni triés precisament la ciutat de Barcelona. Si lògicament Nacions Unides hagués cregut que a Catalunya es feia tot tan malament, doncs, hauria triat qualsevol altra ciutat, però no la capital d'un país, amb un govern determinat, que no fa les coses de manera adequada com vostè ha apuntat o com vostè ha insinuat. Per tant, vostè ens mereix molt de respecte, el seu grup també, ja es farà càrrec que Nacions Unides també ens en mereix molt, i en aquest cas ens situem més a prop de les posicions de Nacions Unides que no pas del seu grup parlamentari.

Volia dir-li també que, lògicament, no devem fer tampoc tan malament les coses en aquest àmbit quan resulta que la implicació a nivell d'esforç, no només en recursos públics, sinó d'esforç del Govern i d'esforç de la mateixa societat catalana –les dades serien enormement il·lustratives, en aquest cas–, doncs, és superior, l'esforç que fa en aquest sentit Catalunya, per exemple, que no el que fa algun govern molt important a nivell europeu, per exemple, el mateix Regne Unit de la Gran Bretanya. Jo crec que les coses s'han de mirar amb proporció, s'han de mirar amb escala, però també en números reals, i en aquest sentit, crec que anem en la bona direcció.

Justament, en aquest cas, en l'ajuda i en el suport i en la implicació catalans per fer més fàcils les coses a la gent que les té més difícils, doncs, tampoc pot passar per alt el fet que el Govern de Catalunya sigui l'únic govern no estatal que participa en els programes de l'agència més antiga de Nacions Unides, com és l'agència de suport als refugiats palestins, en la qual es duu a terme una activitat regular realment molt i molt i molt destacada.

Vostè deia abans que la posició del Govern de Catalunya en matèria de cooperació no obeïa tant a causes de cooperació, de solidaritat internacional, sinó més aviat, doncs, a causes de política interna. Sincerament, quan amb una ullada ràpida, si es vol, fins i tot precipitada, als llocs on es desenvolupa la cooperació catalana veiem que pel cap baix n'hi ha un mínim d'una setantena llarga de països, a mi, no sé a vostè, però se'm fa difícil d'entendre fins a quin punt la implicació de la cooperació catalana en indrets tan diversos com poden ser Burkina Faso, el Camerun, la Costa d'Ivori, Etiòpia, Gàmbia, Madagascar, Moçambic, el Senegal, etcètera, Togo, per exemple, per parlar només de països africans, se'm fa difícil de veure la connexió podríem dir de cooperació senegalesa amb la realitat de la política interna

catalana, però estic convençut que vostè ens sabrà aportar alguns criteris que sí que obriran les perspectives d'anàlisi sobre aquest punt concret.

Una part important de la seva intervenció ha fet referència al tema dels crèdits, dels microcrèdits, etcètera. Efectivament, la Federació d'ONG no va donar el seu vot favorable a aquesta mesura, però sí que el Consell de Cooperació ho va aprovar; crec que també és una dada que deu haver de comptar. Això no generarà deute públic extern; potser pot generar deute privat en organitzacions no governamentals del nord, però en cap cas de deute al sud, en el cas que, finalment, doncs, prosperi.

La veritat és que l'ajuda reemborsable es podria destinar a tres àmbits diferents: la concessió de microcrèdits, l'impuls de la banca ètica i la provisió d'estocs en el comerç just.

Seria interessant que no tot ho trobéssim malament, perquè suposo que quan el desembre de l'any 2006 es va donar el premi Nobel de la Pau al senyor Muhammad Yunus se li va donar no precisament per haver utilitzat un instrument que ara vostè, diguem-ne, combat directament, sinó perquè es deuria entendre que se n'havia fet mereixedor en la mesura en què va fundar el Grameen Bank, que des de l'any 1976 ha repartit 5.720 milions de dòlars a més de 6,5 milions de clients, el 95 per cent dels quals són dones.

Crec que una mesura d'aquestes característiques –que ha rebut amb relació a qui la va promoure..., ser guardonat amb el premi Nobel de la Pau– ha de ser analitzada amb un respecte més gran i segurament amb un nivell superior de consistència.

Crec que en distintes ocasions, en compareixences en comissió al Parlament, m'he referit, senyor Domingo –i vostè recordo que hi era i que ho havíem sentit–, que cada territori, cada societat... –deixem-ho així, perquè si dic «cada país» segurament no es posarem d'acord de quin país parlem–, doncs, cada territori té els seus propis models, i nosaltres creiem que existeix un model català de cooperació, que no s'expressa de forma exclusiva a través d'organitzacions no governamentals. A Catalunya tenim una societat civil molt forta, les organitzacions no governamentals són molt potents, però no són les úniques que a Catalunya fan cooperació. També fan cooperació, per exemple, doncs, universitats; també fan cooperació empreses privades; també fan cooperació partits polítics, organitzacions sindicals, organitzacions empresarials; també fan cooperació ajuntaments i diputacions... Només faltaria que, si a Catalunya tothom fa cooperació de manera directa, no pogués fer cooperació també el Govern de Catalunya, que, des del punt de vista democràtic, simbòlic i representatiu, representa el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per tant, és un model propi de cooperació, no té per què coincidir amb el d'altres indrets, com el dels altres indrets no té per què coincidir amb el nostre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident. Senyor diputat, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, me ha contestado muy poquito a la pregunta que le he hecho, porque yo le he preguntado directamente si iba a continuar con esa política de créditos reembolsables; no me ha dicho nada sobre ello. ¿Va a seguir con ella? ¿Va a seguir creyendo, en contra de lo que establecen la OCDE y esos organismos internacionales a los que ha hecho referencia, que esa no es una buena política?

Usted está confundiendo un gobierno con un banco, y esa es, en política de cooperación, una política muy equivocada. El crédito reembolsable no es un micro-crédito, no confunda; se lo están diciendo esas federaciones de organizaciones no gubernamentales, que permanentemente son desoídas, o bastante desoídas, en Cataluña, en beneficio de otras asociaciones, partidos... Pues le están diciendo que esa no es la vía. Téngalo en cuenta.

Quizá a lo mejor el error es el modelo catalán de cooperación, que confunde cooperación— como ya tuve ocasión de denunciarle en su día— con los viajes de las Juventudes de Esquerra Republicana de Cataluña a Bolivia a hacer propaganda política; y se incluye dentro de la cooperación catalana. ¿Es eso es cooperación? ¿Eso es ayuda oficial al desarrollo? Creo que no; está usted muy equivocado. Ese modelo catalán de cooperación desde luego no es el nuestro. Porque su modelo catalán de cooperación, realmente, fundamentalmente, en los últimos tiempos está basado en una agencia de colocación, más que en un modelo que fomente y que ayude al Tercer Mundo.

Evidentemente que no voy a hacer responsable a Cataluña del hambre en el mundo, ¡faltaría más!; ni a España, ni a Europa. Eso es evidente. De lo que sí voy a hacerles responsables es que sus políticas desde luego no contribuyen, en la medida de nuestras escasas limitaciones, a hacer factible y posible que haya menos hambre en el Mundo. Porque usted, o su *conselleria*, en vez de dedicarse a pisar el terreno y fijar los objetivos políticos de la cooperación al desarrollo en beneficio de los países y personas destinatarias, lo que está haciendo..., y desde luego en clave interna es evidente: poner fundamentalmente una partida muy importante de su presupuesto al servicio de las agencias de las Naciones Unidas, evidentemente. Pero esa no es la vía. La vía es llegar al terreno y pisarlo, no fijarse exclusivamente..., con criterios meramente propagandísticos, destinar una partida importante del presupuesto a las agencias de las Naciones Unidas.

Pero existen otros modelos. Existe el modelo de cooperación, existe el modelo de acuerdo entre las distintas autoridades, existe el modelo de contención del gasto. Y carece de sentido que, teniendo la AECID más de cuarenta y una oficinas técnicas de cooperación, Cataluña tenga que fijar su propio modelo de cooperación con oficinas técnicas de cooperación propias, como ha

abierto ahora mismo, recientemente, en Marruecos y en Ecuador.

¿Sabe la valoración que ha merecido eso en la OCDE? Le voy a leer un párrafo: «El marco español fundamentalmente tiene un impacto negativo, porque falta coordinación, coherencia y efectividad global. Para que España pueda llevar a cabo su visión estratégica para la ayuda, necesita aumentar la coordinación y la coherencia global, ya que todos los actores de la cooperación» —incluida la agencia catalana— «deberían operar dentro del marco estratégico establecido por el plan maestro, el plan director, la estrategia del país y las estrategias sectoriales.»

Contribuya y haga uso de los marcos de cooperación coordinados. Es decir, no va a hacer más grande nuestro país —no me duele decir que es Cataluña nuestro país, ¿eh?— porque abra una oficina técnica en Tánger o en Quito; eso no tiene nada que ver. Es otra política, lo que se necesita, la que no se está llevando a cabo por su Gobierno.

Le diré clarísimamente que cambie el chip. Cambie el chip... Y evidentemente que hubo un gran consenso en el Plan de cooperación, pero desde luego que a lo mejor no hay ese consenso en la aplicación y en la materialización de esa política de cooperación. De hecho, me gustaría que todos, en la próxima moción que presentará nuestro grupo parlamentario, pudiéramos precisamente hacer posible cambiar el chip parcialmente y hacer que la cooperación catalana fuera ejemplar; pero fuera ejemplar porque se destina realmente a la ayuda oficial al desarrollo y no se destina a políticas identitarias, porque ese —ese, insisto— no es un marco adecuado para hacer política interna. Cataluña no será más grande porque se proyecte más internacionalmente. Cataluña será más grande porque sea más solidaria con los países que lo necesitan, que son los del Tercer Mundo. Ese es el esfuerzo que se tiene que hacer.

Y, evidentemente, que Barcelona fuera designada representante de las Naciones Unidas para realizar aquí una determinada actuación no depende de su brillante colaboración, sino a lo mejor del marco español.

Muchas gracias.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Senyor president... Senyor diputat, senyor Domingo, ja es farà càrrec que les prioritats del Govern de Catalunya les fixa el Govern de Catalunya i que, lògicament, en el moment que el Govern de Catalunya cregui que ha de modificar, accelerar, matisar o rectificar algunes de les seves decisions, ho farà encantat de la vida i ho farà amb molt de gust. Però, de la mateixa manera que estic convençut que el Govern espanyol no fa la seva política en matèria de cooperació seguint allò que li fixen, li marquen, li estableixen i li donen o no la conformitat les organitzacions no governamentals espanyoles, doncs, també estic convençut que el Govern de Catalunya ha de fer el que fa, que és ser ell qui assumeixi la respon-

sabilitat de les seves prioritats, escoltant tothom, però escoltar no vol dir sempre donar la raó a aquells que parlen en tots i cadascun dels moments.

Vostè té..., tots en aquesta vida tenim molts problemes, segur, molts. Vostè i el grup que representa en tenen un de molt particular, i una bona manera de fer veure que aquest problema no es té és que, abans que l'anuncii, diguem-ne, vostè ja somrigui veient el que diré ara, no? Perquè és allò que se'n diu l'afirmació per part meva, previsible, tan absolutament previsible com la seva intervenció. O sigui, que resulta que segons això, doncs, no caldria que féssim res, perquè ja existeix una cooperació d'àmbit estatal; que resulta que per què hem d'obrir oficines, si resulta que les oficines de cooperació estatals ja hi són i ja funcionen?

Les coses van d'una altra manera, no? Perquè, és clar, d'entrada, nosaltres tenim un conveni com a agència per, juntament l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, si entenem que ens convé, poder instal·lar els nostres representants a les seus de les seves oficines tècniques de cooperació. Llàstima que ja no pugui parlar, perquè, si no, m'agradaria que em digués: «Això està molt bé, i aquí ho ha fet molt bé el Govern de Catalunya.» Per tant, confio que quan facin aquesta moció que m'anuncia celebri l'encert d'aquest acord conjunt entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat.

Això, sempre que ens convingui a tots dos. En quins casos ens hem plantejat aquesta possibilitat? Doncs, fins ara només ens ho hem plantejat a dos llocs. Vostè es farà càrrec que els dos territoris dels quals són originaris el màxim nombre de persones d'origen no català establertes a Catalunya són el Marroc i l'Equador. (*Veus de fons.*) Com que no és veritat? (*Pausa.*) El Marroc i l'Equador són els grups màxims de persones de fora del nostre país que estan establerts aquí. I, per tant, vam entendre que estaria bé que des de l'agència tinguéssim una antena en aquests llocs, perquè són un objecte important de la cooperació per part del nostre Govern.

A més a més, és que això forma part dels estatuts de l'Agència Catalana de Cooperació. És a dir, no és que estiguem fent res que no puguem fer: és que això apareix en els estatuts de creació de l'agència, la possibilitat de crear delegacions. I en aquest sentit, doncs, en el cas del Marroc, com és que vam posar, dintre d'un programa que no és del nostre departament..., perquè és d'un altre departament; el programa Catalunya-Magreb és un programa del Departament d'Acció Social. Com és que ens van deixar allà un espai per posar-hi...? I com és que el vam posar a Tànger i no a Rabat, on hi ha la seu de l'Agència Espanyola de Cooperació? Perquè nosaltres a Rabat no hi fem res; la nostra col·laboració en l'àmbit de cooperació al Marroc es produeix a la zona de Tànger i a la zona nord del país. Justament per aquest motiu vam instal·lar-nos allà, com en el cas de l'Equador, que no es tractava només de posar-hi una sola persona, sinó on també participaven persones locals d'aquell país; doncs, vam entendre que ens convenia disposar de les nostres pròpies instal·lacions.

Jo crec que en realitat a vostè segurament el que li sap greu és aquesta presència exterior de Catalunya. Però, vaja, perquè no digui que no li contesto el que em

preguntava. Miri, la cooperació amb crèdits l'accepta l'OCDE, l'accepta la Llei de cooperació, el pla director i el pla anual; ho preveuen. Una altra cosa és com ho farem. Com ho farem? Doncs bé, és el que estem discutint amb l'Institut Català de Finances. Amb qui ho farem? És el que hem de pactar al Consell Català de Cooperació. Quants diners? Evidentment, dependrà sempre de la possibilitat de recursos públics de què disposem, però mai serà per sobre del 8 per cent del total.

Si la majoria de forces polítiques de Catalunya entenen que no és la via adequada, doncs, lògicament, nosaltres modificarem la nostra posició, perquè per això parlem de cooperació amb consens, encara que fins ara encara no hàgim aconseguit de convèncer-lo.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i a sol·licitud de tots els grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit d'incloure un nou punt de l'ordre del dia, signat per tots els grups, que és la proposta de resolució sobre la modificació de diverses mesures del Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al 2007-2013 amb relació al conreu de l'avellana.

Atès que són presents un nombre superior a la majoria absoluta i que és signada per tots els grups parlamentaris, podem considerar acceptada aquesta proposta? (*Pausa.*) Doncs, si és així, se substantiarà després del sisè punt de l'ordre del dia, i queda modificat aquest.

Anem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la no-aplicació de la tercera hora de castellà a les escoles (tram. 317-00161/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta al president de la Generalitat va encaminada a conèixer l'opinió del president de la Generalitat sobre la no-aplicació del decret del Ministeri d'Educació a Catalunya; sobre la darrera informació que vam tenir de la conselleria d'Educació, i la contradicció i el canvi d'opinió que es va produir ahir mateix per qüestions novament internes dintre del tripartit.

Volem saber si el president Montilla està d'acord amb el fet que no s'apliqui aquest decret a Catalunya i que, per tant, no es garanteixi ni tan sols aquesta tercera hora que el ministeri, per cert, del Partit Socialista Obrer Espanyol, sí que defensa des del Govern de Madrid.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Senyor president. Senyor diputat, no hi ha cap contradicció; el que cal aplicar és l'ordre aprovada pel departament, el decret i l'ordre aprovada pel Departament d'Educació de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, com vostè sap.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Com vostè també sap, molt honorable president, també hi ha un decret, que aquest decret és del ministeri, ho torno a dir, que encapçala una socialista al Govern espanyol. Per tant, vostè sap que el decret que hi pugui haver aquí i el decret que hi ha pel ministeri..., aquest ministeri dóna un decret que s'aplica a totes les comunitats autònomes d'Espanya.

La realitat és que la comunitat autònoma catalana és l'única on no s'aplica aquest decret i on a més a més hi han, ho torno a dir, sí, contradiccions: el que diu el seu conseller d'Educació un dia i el que diu l'endemà no és el mateix; el que diu el component d'Esquerra Republicana, els components del Govern d'Esquerra Republicana i el que diuen els socialistes tampoc és el mateix.

Aquí el que ha succeït novament, i permeti'm l'expressió, òbviament figurada, una metàfora, és una nova baixada de pantalons, en termes polítics, del Partit Socialista a dintre del Govern. I ho dic en termes absolutament respectuosos, perquè és una frase feta, una frase que demostra la política del Partit Socialista, que és defensar el trilingüisme en eleccions i després aplicar una altra cosa.

I, miri, ahir mateix vam conèixer un altre cop l'incompliment de la Generalitat d'aquesta política; una quarta sentència condemnatòria a la Generalitat per no respectar la llibertat lingüística a les escoles.

I, a més a més, és curiós que un partit socialista que lidera aquest tripartit permeti que la llengua més parlada, segons el CIS, a Catalunya i llengua oficial es consideri, a efectes lectius, una llengua estrangera, amb el mateix temps que té, que es dóna per a una llengua estrangera.

Nosaltres, des del nostre punt de vista, des de Ciutadans, creiem que s'hauria de fer un bilingüisme equilibrat, s'hauria d'incorporar l'anglès com una llengua. I el que no es pot fer és que, perquè vostès internament..., i Esquerra Republicana torni a exigir el no-compliment de la normativa estatal, a Catalunya hi hagin milers de pares, milers de mares, milers d'alumnes que no poden tenir els mateixos drets que tenen la resta de ciutadans espanyols.

Per tant, podem dir tranquil·lament que a Catalunya el Govern tripartit no permet que els ciutadans puguin tenir els mateixos drets. Per què a Catalunya no podem, no poden tenir els mateixos drets que a la resta de comunitats autònomes espanyoles?

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, el model lingüístic aplicat a les escoles del nostre país, la immersió, aquesta que a vostè no li agrada i a mi sí, ha estat un èxit. Perquè ha estat garantia de convivència i de cohesió social també. I només està en perill, sap vostè quan? Quan per interessos polítics, partidistes, gent com vostè el qüestiona. Minoritàriament; no milers, milers, milers, no, molt poquets: vostès.

Miri, el continuarem aplicant aquest model, adaptant-lo evidentment a les exigències de la realitat canviant del nostre país, com totes les coses, no?, per reforçar-lo, amb les lleis i amb les normes; per garantir el domini de la llengua pròpia, el català, en primer lloc, també del castellà i també, com vostè diu, sí, també –també– de l'anglès; també volem, eh?, que els nostres ciutadans en un futur molt proper puguin dominar, diguem-ne, les tres llengües.

Aquest serà un dels objectius de la futura llei d'educació. Esperem també la col·laboració del seu grup, la de tothom, per tractar entre altres coses de millorar el nostre sistema educatiu. Però deixin vostès de dir coses que no són veritat, d'enredar i de generar confrontació allà on no n'hi ha.

El president

L'il·lustre senyor Francesc Pané...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'equilibri territorial (tram. 317-00164/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, vós sabeu i nosaltres amb vós que vivim en un país històricament no gens equilibrat, ni des del vessant demogràfic –tres quartes parts de la població viuen a la franja costanera–, ni des de la realitat socioeconòmica. La gran part de la riquesa nacional es genera en l'àrea metropolitana de Barcelona, i el valor afegit d'allò que produïm, senyor president, es dona en les zones pròximes al mar, més industrialitzades i amb millors ocasions per a l'explotació, entre d'altres activitats, del turisme convencional.

Aquesta situació, senyor president, ha afavorit poc les oportunitats de creixement de les comarques interiors, bàsicament rurals, que no han pogut fer el pas amb suficiència, cap als sectors econòmics secundari i terciari, imprescindibles per a una economia, com vós sabeu, moderna.

També els serveis i les prestacions públiques, tot i reconeixent els esforços d'aquest Govern per a llur extensió, s'han decantat majorment vers les geografiaes més poblades.

Sabem, senyor president, com és de difícil formular un criteri global per al just equilibri territorial de Catalunya. Cal considerar-hi no només les oportunitats de les comarques rurals i de les ciutats intermèdies, sinó també els dèficits evidents de la conurbació metropolitana de Barcelona i la sostenibilitat del seu creixement.

Però, senyor president, és urgent que el Govern abordi un full de ruta que encamini el país cap a l'equitat interterritorial. Descentralitzar l'Administració i atorgar veu pròpia als territoris, tal com preveu l'Estatut, serà un pas important per bé que no exclusiu.

Tenim, ja ho veieu, president, un deure de solidaritats, però també tota una oportunitat política per a l'acció d'un govern de progrés. I avui això es fa més necessari que mai.

Quan des de les comarques interiors i de muntanya reclamem una acció política per a l'equitat i l'igual creixement, sovint el nostre clamor es confon amb una remor de greuges territorials. Així ha estat, sens dubte, aquests dies a propòsit de la gestió de la sequera. Però vós i nosaltres sabem que no és pas això; vós ho sabeu i nosaltres també, senyor president.

Quin ha de ser, per tant, senyor president de la Generalitat, el capteniment de l'executiu pel que fa a la consecució d'aquest propòsit nacional que és el reequilibri territorial de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el tema que em planteja és molt important; hem de parlar d'aquest tema des d'una visió també actual, moderna, dels temes de l'equilibri territorial, no?

El territori i les activitats no s'han d'equilibrar en el sentit de repartir igualitàriament per unitat de superfície la població, els serveis o l'activitat, no?, com vostè sap, sinó que s'ha d'articular perquè els serveis, les oportunitats i la qualitat de vida puguin ser similars a tot el territori, a tots els territoris.

El que està propiciant el Govern és reforçar la cohesió territorial, fomentant la redistribució de les activitats econòmiques en el territori mitjançant un decidit suport a la creació d'infraestructures de tot tipus i a l'adaptació i prestació també de serveis a territoris amb estructura poblacional complexa, no?, que és una de les característiques i un dels valors també del nostre país.

El creixement del PIB en el període 2002-2006 a algunes comarques tradicionalment considerades desfavorides, com vostè sap, ha estat molt superior al creixement mitjà de Catalunya. Podríem parlar de l'Alta Ribagorça, del Pallars Jussà, del Pallars Sobirà, del Solsonès o de la Conca de Barberà, per citar algunes comarques.

Miri, sense anar més lluny, puc dir que la inversió *per capita* de l'actual Govern és molt superior a les Terres de l'Ebre o a l'Alt Pirineu i l'Aran, per exemple, evidentment, que a la regió metropolitana de Barcelona o al Camp de Tarragona, per citar dos..., un parell de territoris referents.

El primer aeroport que està construint la Generalitat serà a Lleida. La inversió més important de la Generalitat en matèria viària, el desdoblament de l'eix Transversal, en construcció, com vostè sap, serà una via clau que connectarà Lleida amb Girona i la frontera, passant per les comarques centrals, amb aquest objectiu de reequilibri territorial.

El Govern actual ha fet i està fent i farà millores substancials a altres eixos viaris que articulen un territori sense supeditar-se a la centralitat de Barcelona.

S'ha desenvolupat també un programa especial per a les comarques amb major necessitat d'impuls, les iniciatives de desenvolupament comarcal, també per accelerar inversions previstes i per crear una línia amb recursos per un import de 24 milions d'euros.

Podríem continuar però en definitiva crec que el full de ruta que ha de portar el país cap a l'equitat territorial no és l'expressió de cap política sectorial del Govern, sinó que ho és el mateix pla de govern; el mateix pla de govern que des de la primera mesura...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i finalitzo, fa referència a una societat més justa i més cohesionada a tot Catalunya sense excepció.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els canvis de criteri del Govern en la gestió de la crisi de l'aigua i la situació de sequera (tram. 317-00162/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quina valoració fa de l'espectacle que ha donat el seu Govern amb relació als canvis de criteri que han tingut en les darreres setmanes amb relació al tema de l'aigua i de la sequera?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, cap canvi de criteri; afortunadament, ha plogut. (*Remor de veus.*) Del 20,1 per cent al, en aquest moment, 56 per cent hi ha una gran diferència, i, per tant, algunes de les mesures conjunturals que hi havia previstes com a mesures d'emergència, quan desapareix l'emergència, purament i simplement s'anul·len.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, és normal que quan no hi ha criteri, no hi pot haver canvi de criteri. I vostès mai han tingut criteri en el tema de l'aigua.

Aquest és un titular de premsa d'un diari d'avui: «Baltasar contradiu Montilla i rebutja qualsevol interconnexió.» Escolti, no ens ho inventem nosaltres. Això ho estan dient vostès en el seu mateix Govern.

I en les darreres setmanes, senyor Montilla, el seu Govern ha canviat infinitat de vegades d'opinió amb relació al que s'havia de fer, no? Vostè mateix ha estat desautoritzat no només pels seus socis de govern, sinó també pel mateix Govern espanyol, que són el Govern «amic», no?

I, a més a més, per culpa de la seva nefasta gestió, han donat una imatge internacional de Barcelona que és

lamentable, portant vaixells amb aigua d'altres parts. Aquesta imatge, que vostès per la seva ineficàcia han donat, ha fet molt i molt mal a Barcelona.

I és irresponsable, senyor Montilla, que ara el seu Govern demani al Govern d'Espanya que doni marxa enrere al transvasament d'aigua del riu Ebre; és clarament irresponsable.

Miri, senyor Montilla, una de les funcions que ha de tenir un govern, o com a mínim un bon govern, és preveure el futur, avançar-se al futur. I, home, em perdonarà la comparació, però vostè té previst tancar o desmantellar algun parc de bombers perquè no hi han incendis? Eh, que no? Eh, que és absurd? Aleshores, per què fan el mateix amb el tema de l'aigua?

Miri, avui tenim aigua als embassaments, però l'any que ve, senyor Montilla, vostè pot garantir que tindrem aigua als embassaments? Donaran l'any que ve, si hi torna a haver sequera, el mateix espectacle lamentable que han donat tots plegats aquest any?

Miri, senyor Montilla, ens preocupa que decisions tan importants, tan transcendents per al futur de Catalunya es prenguin des del Govern de la Generalitat en funció de les previsions de l'home del temps.

I, per tant, senyor Montilla, jo li ho demano de debò, ja que el senyor Baltasar no plega, jo li demano que el destitueixi, faci un servei al país, faci un servei a Catalunya i destitueixi'l. Jo crec, senyor Montilla, que és importantíssim per a Barcelona i la seva àrea metropolitana que el transvasament es faci. I en aquest transvasament, senyor Montilla –i acabo, senyor president–...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...ens hi trobarà, donant-li suport.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, la diferència entre vostè i jo respecte a aquests tema és que vostè vol el transvasament de l'Ebre i jo no. Ni ho he defensat abans ni ara tampoc. Aquesta és una diferència.

Miri, l'espectacle hauria estat Barcelona sense aigua o amb restriccions i amb talls. I, per això, per evitar això, per si no plovia, és pel que vàrem posar en marxa tota una sèrie d'iniciatives, com la dels «barcos» i l'aportació conjuntural, temporal i molt específica d'aigua procedent de l'Ebre; mai un transvasament, i ho vàrem dir aquí.

Vostès estan per una altra cosa, jo ho comprenc, però, miri, si ha desaparegut l'emergència, tal com diu el reial decret llei que vostès o que els seus van votar al Con-

grés dels Diputats, si desapareix l'emergència, el decret queda automàticament invalidat, derogat, perquè ja no fa falta aquesta aportació d'aigua i, per tant, no fa falta la infraestructura.

I el que estem fent són les mesures estructurals que teníem plantejades: les dessalinitzadores, la dessalinitzadora que connectarà i que donarà aigua tant al sistema CAT com al sistema Ter-Llobregat; la dessalinitzadora, que s'està ampliant, de la Tordera que, entre altres coses, permetrà connectar-se, com ho explicava molt bé aquest matí el conseller, amb la planta de Cardedeu i, per tant, amb el sistema ATLL.

I això és el que estem fent, a part de moltes altres coses, per garantir entre altres coses que la gent tingui aigua. Això és el que varem dir. Plogui o no plogui, Barcelona tindrà aigua i no patirà talls.

Ha plogut, afortunadament. No farà falta aquesta infraestructura ni aquesta aportació temporal i conjuntural d'aigua de l'Ebre. Ara el que toca és continuar desenvolupant les mesures estructurals que teníem previstes, que garantiran l'abastament d'aigua, fins i tot, si tenim una altra sequera com la d'aquest any. Sense anar més lluny, si l'any que ve hi ha una altra sequera com la d'aquest any, ja estarem preparats i no necessitarem aquesta aportació provisional que ara necessitàvem.

Aquesta és la diferència entre vostè i jo, i això ho està sabent...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...gestionar molt bé el conseller Baltasar, que té tot el meu suport.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model d'immersió lingüística i les aules d'acollida (tram. 317-00163/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, agafant paraules seves, aquest país ha tingut un consens majoritari en un model lingüístic, en un model escolar que ha cohesionat el país i ha permès, doncs, que la llengua pròpia del país avancés.

Malauradament, aquesta llengua ha rebut sempre atacs, pressions; han set diverses les vegades que el Tribunal Constitucional ha hagut d'actuar –sempre a favor del model d'immersió lingüística– però avui ens trobem

amb una situació complexa, que necessita mesures, necessita blindatge, necessita seguretat, necessita consolidació. I és que en el seu moment el Govern espanyol va voler laminar amb un reial decret el marge del Govern de Catalunya i de les escoles catalanes per dissenyar els currículums.

El Govern català i el Departament d'Educació van fer el que tocava: presentar recurs al Tribunal Constitucional per defensar les competències i els drets que ens atorga el nou Estatut, fer un decret propi i una ordre pròpia; un model que, per primera vegada, feia que la immersió lingüística tingués rang de norma, que no havia passat mai, i això vol dir, doncs, que aquest és el nostre model.

Malgrat això, aquest Govern no pot sentir-se coaccionat per la iniciativa de grups minoritaris que volen segregar el país en dos. Com deia, aquest ha estat un intent permanent durant molt de temps d'intentar segregar Catalunya en dues comunitats lingüístiques.

Aquest Govern –i n'estic convençut; com a mínim, el nostre partit– no donarà suport a aquest model segregacionista. Volem un país únic, un model únic escolar, un model on el català, la llengua pròpia, tingui el reconeixement, tingui la força, la força de ser el vincle de cohesió social, però també amb el respecte a l'altra llengua oficial, el castellà, i, evidentment, amb la incorporació dels nous idiomes, com més millor, que aquí no sobra res.

Esquerra forma part d'aquest Govern també perquè es mantingui i millori el model d'immersió lingüística i el model d'escola catalana per a primària i secundària.

I ara més que mai, davant un nou repte. Són molts els nous catalans, de la nova onada migratòria, que necessiten un element de cohesió social, un element de cohesió lingüística com és el model d'immersió lingüística, les aules d'acollida i els plans d'entorn.

Tenim una eina molt important que va ser fruit del consens dels diferents sectors, com va ser el Pacte nacional per a l'educació, perquè l'escola pública i l'escola privada que rep fons públics tinguin objectius compartits, en el model d'escola, en el model d'integració i, sobre tot, en l'element lingüístic.

Com pensa el president de la Generalitat i el seu Govern garantir, blindar i consolidar el nostre model d'immersió lingüística i d'aules d'acollida en la propera llei?

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, respondré a la qüestió que m'ha plantejat sobre la base d'alguns principis i consideracions que espero que compartim, no?

Primer, el model lingüístic aplicat a les escoles del nostre país durant trenta anys, com li deia al senyor Rivera, ha estat un èxit. I així ho reconeix crec que la immensa majoria de la societat catalana i així ho han reconegut

també instàncies europees, com vostè sap, del més alt nivell.

El model d'immersió lingüística ha suposat un èxit social perquè ha permès garantir la convivència entre ciutadans i ciutadanes que tenien llengües maternes distintes, normalment, el català i el castellà. I ha permès garantir la cohesió; garantir la cohesió aconseguint que tothom estigués en condicions d'usar la llengua pròpia de Catalunya i també la llengua comuna de la resta de l'Estat.

I la convivència i la cohesió només han estat en perill quan alguns, com he dit, han volgut posar de manera irresponsable interessos polítics per davant del gran valor social del nostre model lingüístic.

I segon, el Govern ha adaptat i seguirà adaptant el model a les exigències de la realitat canviant del nostre país, a la convivència, no?; i a la cohesió ara hi hem d'afegir també la competència, no?, també competència lingüística, per aconseguir que els nois i noies de Catalunya, siguin quins siguin el seu origen i el seu lloc de residència, arribin al final de l'ensenyament obligatori dominant, en primer lloc, la llengua pròpia, el català; també el castellà, i també, com vostè deia, un tercer idioma, si és possible l'anglès, o un altre, de manera progressiva. I ho hem de fer respectant l'autonomia dels centres; hem d'escollar els professionals, que coneixen també la realitat com ningú i saben adaptar-s'hi, no?

La Catalunya d'avui és, senyor diputat, més bilingüe; si volem seguir compartint la nostra voluntat de ser en el món global, hem de començar a parlar també de plurilingüisme, sense temors.

I el marc adequat per aconseguir aquest objectiu, certament, com vostè deia, el trobarem en la futura llei d'educació de Catalunya. Nosaltres atendrem en tot moment el principi de legalitat i la defensa de les nostres competències, a vegades, com vostè ha dit, recurrent fins i tot al Tribunal Constitucional; ho hem fet i, si cal, ho tornarem a fer.

Senyor diputat, citant un gran savi europeu, George Steiner, ahir vaig dir precisament en l'entrega d'uns premis d'una important fundació catalana, els Baldori Reixac, que les llengües són camins cap a la llibertat. I crec que el Govern...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...ha de vetllar en tot moment..., els ordres per aconseguir que els ciutadans tinguin els màxims espais d'això, de llibertat, per poder parlar i poder utilitzar la seva llengua.

El president

Senyor president... *(Pausa.)* Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el planejament de les àrees residencials estratègiques (tram. 317-00166/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rosa Maria Ferrer.

La Sra. Ferrer Valls

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, l'habitatge és una de les principals preocupacions dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ja que es tracta d'un bé de primera necessitat que es fa cada vegada més inassequible pels preus desorbitats de les «vivendes» de compra i amb una oferta d'habitatges de lloguer insuficient, cara i moltes vegades amb manca de condicions d'habitabilitat.

Per tant, hem vist com les polítiques d'habitatge han estat i són una de les prioritats del Govern de la Generalitat; Govern que va promoure el Pacte nacional d'habitatge 2007-2016, que es va signar el 8 d'octubre del 2007.

Vuit dies més tard, el 18 d'octubre, el Govern va recórrer per primera vegada a la possibilitat d'aprovar disposicions legals a través d'un decret llei, qüestió prevista pel nou Estatut de Catalunya, per a casos extraordinaris i urgents.

I el Govern aprovà el seu primer decret llei, que preveu mesures urgents en matèria urbanística i que posteriorment va ser ratificat per aquest Parlament.

Entre les mesures establertes pel decret, es preveu l'elaboració, per part del Govern de la Generalitat, d'un conjunt de plans directors urbanístics que permetran desenvolupar àrees residencials estratègiques de nova creació a bona part de les principals localitats de Catalunya.

Aquests nous barris es caracteritzaran per la seva densitat mitjana, el seu equilibri entre l'habitatge lliure i el protegit, la seva integració en la ciutat, la seva dotació de serveis i la connexió amb transport públic.

Pensem que aquest és un pla que suposa una operació molt potent, com mai s'ha fet a Catalunya, que pretén impulsar l'habitatge i l'habitatge protegit, tenint en compte el seu entorn urbà.

És per això que en nom del meu grup parlamentari vull preguntar-li: quina és la valoració del molt honorable president de la Generalitat sobre l'impuls, el planejament de les àrees residencials estratègiques?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, el Govern va aprovar el mes d'octubre de

l'any 2007 el Decret llei de mesures urgents en matèria urbanística, que té..., tenia i té com a objectiu, entre altres, dotar les administracions catalanes, especialment la Generalitat de Catalunya, d'instruments per tal d'obtenir de manera immediata, no?, sòl per a la construcció d'habitatges assequibles.

Aquest decret llei va coincidir en el temps amb la signatura també del Pacte nacional per a l'habitatge, duta a terme per trenta-quatre organitzacions i organismes diversos, i aquest fet no podia ser passat per alt, tampoc.

El 16 de febrer del 2008, tal com establia el decret llei, la Comissió d'Urbanisme de Catalunya va informar favorablement el document d'objectius i principis generals, i es va iniciar així la tramitació dels plans directors urbanístics que desenvolupen les àrees residencials estratègiques.

Les àrees, en definitiva, són instruments..., un dels instruments més efectius per proporcionar nou habitatge assequible en zones ben preparades per acollir aquest creixement. Es desenvoluparan, com vostè sap, de l'ordre d'un centenar d'ARE, en un total de vuitanta-quatre municipis del nostre país, fet que suposarà la construcció a l'entorn de 94.000 habitatges, nous habitatges, en unes 1.500 hectàrees de sòl, i, per una altra banda, tindran una densitat mínima de cinquanta habitatges per hectàrea, i un mínim també del 50 per cent ha de correspondre a alguna de les modalitats d'habitatge protegit.

Per tant, les ARE s'impulsen a partir de plans directors urbanístics supramunicipals, cosa que permet també ordenar els creixements urbans amb una visió d'equilibri territorial, garantint la coherència en les previsions del Pacte nacional per a l'habitatge, assegurant la participació dels ajuntaments també afectats, evidentment, i agilitzant el procediment previ per a la transformació urbanística del sòl.

Finalment, voldria apuntar que aquesta mesura també assegurarà una elevada qualitat urbanística i garantirà a la població, també, la disposició dels equipaments necessaris, que és una novetat que preveu, en aquest cas, aquesta figura de les ARE. Per tal d'assegurar la plasmació efectiva d'aquests objectius, el decret llei, com vostè sap, estableix tot un seguit de requisits que compliran aquestes zones de nou creixement i en què per raons de temps no voldria allargar-me però que tenen relació amb la integració urbana, la densitat i la protecció pública, amb els equipaments, la sostenibilitat, la planificació...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...detallada i altres coses que crec que vostè coneix.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el rebuig a l'avantprojecte de la llei d'educació i sobre l'ajornament de l'aplicació de la tercera hora de castellà a les escoles (tram. 317-00167/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo li volia parlar d'ensenyament, de formació, d'educació; un tema que desperta un consens general en el país en el sentit de la seva urgència, de la necessitat d'abordar-lo i de garantir-ne, a més a més, un bon futur.

Vostès han preparat des del Govern un avantprojecte de llei que ha estat a informació pública. Aquest avantprojecte de llei ha tingut un rebuig i una contestació molt gran, immensa, ingent: 225.000 persones, una a una, han presentat alegacions; la majoria dels sindicats s'hi han mostrat en contra; les associacions de directors de centres públics també...

I aleshores la pregunta que jo li faig és: davant d'aquesta contestació i davant d'aquest rebuig, què pensa fer el Govern de la Generalitat? I si m'ho permet, per completar aquesta pregunta, també si pensa o no ajornar l'entrada en vigor del decret de la tercera hora en castellà, tal com s'ha conegut en els mitjans d'informació avui mateix.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap, és coneixedor, perquè amb el seu grup hi ha hagut diverses reunions, que en aquest moment hi ha damunt de la taula de les organitzacions, dels interlocutors, grups parlamentaris, un esborrany de projecte, un avantprojecte de llei d'educació de Catalunya, després que s'elaborés primer una memòria respecte a la necessitat d'aquesta llei per al nostre país.

Vostè deu recordar que va haver-hi una primera resposta per part d'alguns sindicats titllant, diguem-ne, que les intencions del Govern..., en el sentit que anàvem a un procés de privatització. Va ser el lema que van utilitzar per mobilitzar, diguem-ne..., i per fer una aturada.

Ara hi ha una altra campanya, no puc dir que amb fonaments, perquè pràcticament el que hi ha és una recollida de signatures en tres línies, diguem-ne, que el que parla, purament i simplement, és com si aquesta llei al que anés és a carregar-se l'escola concertada, cosa que vostè sap, i jo també, i tots els aquí presents, que en absolut és l'objectiu d'aquesta llei.

Per tant, miri, aquesta llei evidentment que, com totes les lleis importants, pot concitar, diguem-ne, per part de sectors afectats en alguns casos reivindicacions i objec-

cions. Però estem en un procés en què estic convençut que treballant plegats, sobre la base que tothom haurà de fer renunciïes, perquè, si no, no serà un projecte de tots, estic convençut que tindrem el que necessitem: una bona llei d'educació per a Catalunya.

Perdó, i respecte a la segona qüestió, segur que vostè sap que respecte a això el que hi ha és un ajornament per a l'entrega dels plans lingüístics a què obligava, diguem-ne, el decret aprovat en el seu moment pel Consell de Govern.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarro

Un ajornament, senyor president, per què? Quin motiu? Quina raó? És un tema de partits o és un tema de país? Perquè jo li puc dir una cosa: si jo estigués en una escola, i, com jo, tantes i tantes altres persones, dirigint aquesta escola, em preguntaria per què m'han de deixar vostès com a govern durant un any en indefensió jurídica total. Quin motiu hi ha, de país...? De partit no ho sé, eh?, però de país n'hi ha algun d'important, de motiu? Ja ens l'explicarà.

No menyspreï ni menstingui, senyor president, la recollida de signatures que hi ha hagut, que són alegacions. Quan en un país es mobilitzen 225.000 persones, que són famílies que, totes sumades, signifiquen una part molt important de la població d'aquest país, vol dir alguna cosa. Aquesta gent no es mobilitza per ficar el dit a l'ull del Govern, sinó per defensar allò que consideren que és fonamental per a ells, per a la seva vida, per als seus fills. No és perquè sí, no és per tocar el voraviu; és per defensar el model i per defensar l'educació dels seus fills, que és un tema fonamental per a ells, probablement el més important de tots per a qualsevol pare o per a qualsevol mare. Per tant, escolti... I no són només les signatures; li ho torno a dir: la majoria dels sindicats i els directores de centres.

Per tant, escolti'm, s'ha decretat fa uns mesos l'emergència nacional en el tema de l'aigua o de la sequera. Doncs, en el tema de l'educació tenim una urgència nacional. I jo li ofereixo la col·laboració de Convergència...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...i Unió, lleial, per pactar una llei de país –de país–, que no pot ser una llei...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...imposada pel tripartit, encara que tinguin majoria parlamentària aquí.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li agraeixo aquest oferiment. I nosaltres no volem imposar una llei a ningú; volem fer-la amb tothom, sobre la base, evidentment, que tothom haurà de renunciar a coses.

Dit això, respecte al tema de l'escola concertada, miri, vostè no sé si ha llegit en què es basa aquesta mobilització de més de..., en fi, de moltes signatures, respecte a qüestions que, ho repeteixo, no són certes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Entre altres coses, són alegacions que formen part d'una campanya legítima...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per aconseguir més beneficis, però no responen a realitats concretes ni tangibles, senyor Mas.

El president

Passem a les preguntes del Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'acord entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Ministeri de Cultura sobre el retorn dels «papers de Salamanca» (tram. 310-00215/08)

En aquest cas, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el dia 28 de maig passat vostè es reunia de forma necessària o necessàriament amb el ministre de Cultura per desencallar de nou i un cop més el procés de l'arribada dels anomenats «papers de Salamanca» a Catalunya. Un cop arribada ja la primera remesa d'aquests papers, ja fa temps, els documents de què ara parlem en aquesta segona fase són els pertanyents a les persones individuals i a les entitats.

Finalment, sembla que a finals d'aquest mes de juny –i si vostè té més informació ens ho podrà dir avui mateix– la comissió mixta que ha d'identificar els documents que han de tornar a Catalunya es reunirà per fi. No podem més que lamentar que sigui amb dinou mesos de retard respecte al que era previst, però també

ens hem d'alegrar que finalment això pugui suposar el retorn definitiu de tots els documents. Aquests dinou mesos s'afegeixen lamentablement als anys d'espera d'institucions, d'organitzacions i encara més de persones individuals, que patiren primer la guerra i la repressió i després l'exili i, en aquest cas concret, també l'espoli de part del seu patrimoni intel·lectual, que va des de cartells fins a cartes personals; una indignitat que l'espera fa, si no més, llarga i més llarga.

Un cop reunida la comissió mixta, però, i retornats aquests documents de Catalunya, no acaba tot el procés de retorn, i el que esperem aleshores o el que comença aleshores és un procés important a Catalunya, que és el d'identificació d'aquelles persones que poden tenir documentació i dels legítims propietaris, perquè puguin reclamar-les. Un procés en què el Govern de la Generalitat té un paper protagonista, i en concret el seu departament, a identificar, com dèiem, aquests propietaris, però també a garantir la salvaguarda de la informació que representen i, per tant, que no es perdi o no es malmeti per la documentació nacional o per la informació nacional.

Al nostre grup ens preocupa especialment aquest procés de retorn als seus propietaris i als particulars que en el seu moment en van ser espoliats o en van ser robats, i ens agradaria fer especial atenció en tot aquest procés d'identificació per part del Govern, tant per oferir totes les facilitats i acompanyament necessari perquè aquestes persones no hagin de recolzar-se només en la iniciativa particular i individual a l'hora de reclamar-los, sinó també perquè trobin, com dèiem, facilitats i acompanyament en el procés. I per això volem saber quines són les intencions...

El president

Senyora Camats...

La Sra. Camats i Luis

...del seu departament en fer-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, efectivament, hi va haver una reunió el dia 28 amb el ministre de Cultura. Era la primera reunió formal després de la presa de possessió del nou ministre, encara que no pas la primera trobada en què s'havia abordat la qüestió.

I, efectivament, en aquest tema jo crec que ha passat massa temps perquè algú –i no ho faré pas jo– es pugui atribuir la potestat de ser portador de bones notícies, perquè ja estem fora del temps. I, per tant, el que aca-

bem fent, fem-ho com més aviat millor, de la millor manera possible, però sempre serà tard.

Jo crec que en aquest cas hi va haver una primera operació de retorn de documentació a càrrec de la Generalitat, eren documents de la Generalitat; queda el segon paquet, que, com vostè bé deia, afecta les persones particulars i entitats i associacions.

La identificació de la documentació que ha de tornar per part de la part catalana va ser completada el mes d'octubre del 2006. D'ençà de llavors, consten a Madrid, al ministeri, en format digital, totes les dades relatives a aquesta documentació. El que s'havia aturat justament és el procés de validació d'aquesta identificació. El ministeri, mentrestant, a càrrec dels seus tècnics, ha fet també la seva pròpia identificació. I el compromís és que, abans d'acabar el mes de juny, serà convocada aquesta comissió mixta, perquè el juliol determini la validació de la identificació.

Probablement hi haurà dins del paquet –ja se'ns ha fet arribar– dubtes sobre una part d'aquests documents, sobretot algun fons bibliogràfic, però no sobre el conjunt, sobre la immensa major part d'aquesta documentació, i, per tant, aquesta podrà tornar.

El que ha fet el Govern mentrestant és, de fa molts mesos, tenir penjada a la pàgina web la relació de persones afectades per aquest contingent prèviament identificat. Properament, en la propera sessió de govern o en quinze dies, s'aprovarà el decret que estableix els protocols a través dels quals les persones podran demanar aquesta documentació, i al mateix temps el que té el Govern és enllestit tot el paquet de clàusules per posar a concurs la formalització de les còpies digitals que hauran de quedar dipositades a Salamanca quan els documents arribin a Catalunya.

De manera que el que hem anat fent durant aquest temps és fer, en tota la tramitació, al màxim de segura, tots els passos que calen...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...per facilitar el procés, un cop la documentació estigui disponible.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a afrontar l'encariment del preu del petroli (tram. 310-00217/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, que té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, quines mesures pensa o pot endegar el Govern amb relació a l'encariment del petroli?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president, honorable senyor diputat, el que li haig de dir és que, vist l'abast geoestratègic i global de la pregunta, vist el fet evident que no està en les mans del Govern de Catalunya ni evitar que els preus dels carburants pugin ni ordenar que baixin, espero amb gran interès que me la concreti, la pregunta, naturalment, per tal de detallar-li la resposta.

El president

El senyor Fernández Teixidó té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Vint anys després del Maig del 68, som nosaltres, conseller, gent realista; mai li demanaríem impossibles, mai. Tampoc li demanaríem, conseller (*persisteix la remor de veus*), tampoc li demanaríem miracles, que no està en condicions de fer. Som conscients, senyor conseller, del marge de maniobra que el Govern té, respecte a aquesta qüestió, ben nul.

«Doncs, què ens pregunta, vostè, diputat, respecte a l'encariment?» Quelcom ben senzill: els col·lectius afectats per l'encariment del preu del petroli –a saber: pescadors, taxistes, autònoms, petits transportistes–, de quina manera poden rebre suport del Govern per fer front a la crisi? Dit d'una altra manera: poden comptar aquests col·lectius amb la seva atenció, senyor conseller? Poden comptar aquests col·lectius amb l'atenció del Govern, senyor conseller? Alguna cosa esperem que vostès ens puguin dir avui.

Companys meus del grup parlamentari que memòria tenen em recordaven, tot preparant aquesta pregunta, una pregunta similar feta aleshores al Govern de la Generalitat, al Govern de Convergència i Unió, l'any 2000 –president Pujol; conseller d'Economia, l'Artur Mas. Recordem les dates i les dades d'aquell debat, i recordem la esbrancada d'aquell debat, i els recordem a vostès. Tenim memòria i tenim la memòria suficient de l'esbrancada que vostès van endegar; normal, tot estant, com estaven, a l'oposició.

La pregunta concreta és: quines mesures pensen endegar? Més enllà, nosaltres, justament el 30 de setembre de l'any 2000, plantejàvem un conjunt de mesures des del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a aquests col·lectius per ajudar-los, allunyats de les subvencions però per ajudar-los. I estic convençut que un govern de reconeguda trajectòria social, amb la consciència social que els amara, deuen estar disposats preparant tot un paquet de mesures per ajudar aquests col·

lectius. Si més no, ens donaríem per satisfets que vostè ens esbossés les línies generals de la seva atenció que prestarà a aquests col·lectius tan necessitats.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor diputat, jo tenia la temptació de fer el que ja sap que no m'agrada, que és dir: «Vostès, què van fer?», de mirar el passat, però ja que vostè no resisteix aquesta temptació, no tinc més remei que dir-li-hi, no? M'entén? Van ser enormement exitoses les mesures que van adoptar, fins al punt que el preu del barril del petroli ha passat de 19,5 dòlars/barril l'any 2002 als 124 dòlars que tenim en aquests moments. (*Remor de veus.*) O sigui que el felicito entusiàsticament per l'encert que van tenir amb les seves mesures. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Economia i Finances

Felicitats, senyor Fernández Teixidó!

Miri, escolti, senyor Fernández Teixidó, vostè que és un liberal de pro... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor conseller... Senyor conseller, podem parar un moment?

El conseller d'Economia i Finances

Com vostè digui, senyor president.

El president

Podem para un moment tots plegats? (*Remor de veus.*) Podem para un moment tots plegats, si us plau? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Senyor conseller, continuï.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, les mesures que hem d'adoptar han de tenir en compte tres qüestions. Primera, conèixer i acceptar la realitat. La realitat és que els preus del petroli han pujat, han pujat a tot el món –suposo que n'és conscient–, no exactament per la política del Govern de la Generalitat, i el pitjor que podríem fer és negar la realitat. Som una mica més pobres tots, tots perquè resulta que hem de treballar més per pagar el mateix volum de petroli que abans ens sortia més barat; aquesta és una realitat. I com que hem après de les lliçons del passat –suposo que vostè n'ha après també– sabem que quan tractem de reduir artificialment els preus hi sortim perdent. Som més pobres i, a més, transferim renda als altres països i no adoptem les mesures de correcció que hauríem d'adoptar. Per tant, primera qüestió.

Segona qüestió –em queda poc temps–, adaptar-nos a aquesta nova realitat. Com? Millorant la productivitat i, naturalment, adoptant mesures de substitució dels carburants.

Tercera, tenir una atenció especial pels col·lectius més afectats, que vol dir agricultors, vol dir transportistes, vol dir pescadors, cosa que estem fent. Però escolti'm, escolti'm, nosaltres hem de tenir una atenció especial i mesures especials quan l'increment de preu és específic de Catalunya, per exemple, amb el recàrrec de carburants, cosa que vam fer, i vam adoptar un conjunt de mesures perquè aquests col·lectius havien vingut escarmentats...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...per una mesura nostra. Quan són mesures que ens afecten a nosaltres...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...a altres països i a tot Europa...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...les mesures les hem d'adoptar tots.

El president

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la formula... (*remor de veus*), si és que vostès ho volen... (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00218/08)

La formula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, el dimecres 28 de maig vaig poder finalment venir al Departament d'Acció Social a consultar les nòmines de prestacions econòmiques i les resolucions per a serveis del desembre 2007 i gener 2008 de l'aplicació de la Llei de la dependència a Catalunya. Què varem trobar? Doncs que una de cada cinc resolucions que atorguen un servei, signades del 18 de gener de 2008, estava o encara està equivocada, amb referència a la part que ha de pagar el beneficiari. Hi ha persones que els ator-

guen una plaça de residència per a gran disminuït físic o psíquic i els diuen que han d'abonar 290.973 euros al mes –no m'equivoco–, retroactiu des del 20 de juny de 2007. A altres els atorguen una plaça de residència i els diuen que han de pagar 90.115 euros al mes; a un altre, 50.382, etcètera. Aquesta resolució i tretze més, amb quantitats similars, encara no s'havien modificat. Les 321 resolucions que atorguen serveis, signades el 18 de gener de 2008, el registre de sortida de totes elles és l'11 d'abril; pràcticament tres mesos per donar sortida uns documents que atorguen places de residència, és a dir, en realitat el mes de gener ningú no va rebre cap resolució, es varen rebre a partir de mitjan d'abril.

Malgrat la seva nota de premsa de 17 de desembre de 2007, on deia que 150 persones començaven a rebre les prestacions i serveis de la llei, la realitat és que només la rebien 74 persones, els que estaven en nòmina. Malgrat que el 12 de febrer ens va dir en compareixença a la Comissió de Benestar que hi havia 967 PIA resolts en nòmina, en nòmina només hi havia 473 PIA, que és el que val. I les 233 prestacions en servei, ningú les havia rebut, perquè no van sortir fins a l'11 d'abril.

Creu que aquesta és una bona gestió de la Llei de dependència, la que fa el seu departament, i que actuen amb transparència?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, president. Senyor diputat, la Llei de la dependència s'ha implantat de bell nou. Sempre hem reconegut que hi han hagut errors, que s'han esmenat. Els errors que vostè acaba de plantejar és un error a l'hora de picar les dades. Evidentment, a cap persona se li va cobrar i *a posteriori* es va rectificar o se'ls va notificar per via telefònica.

Però no em doni lliçons. Vostè sap que quan s'implanta un sistema nou, jo li vull recordar... I li vull recordar i li vull treure aquí el «Viure en família». Vostès, quan van implantar el «Viure en família», quan vostès el van implantar, van preveure cent mil sol·licituds. Els van arribar setanta mil, i vostès només van tindre capacitat de donar resposta a trenta mil. Quan nosaltres vàrem arribar..., la consellera Simó va arribar al departament, es va trobar quaranta mil expedients que ni tan sols hi havien entrat les dades.

Per tant, recordi que començar un sistema nou és molt complicat.

El president

Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Molt bé, gràcies, senyor president. Honorable consellera, estem a la vuitena legislatura. D'això ja en vàrem

parlar a la setena, a la sisena..., per tant, estem a la vuitena. El Govern del president Montilla en política social no té ni bona gestió ni transparència, i en la Llei de la dependència, menys.

Tots els diaris es van fer ressò de la seva... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

S'ha acabat el temps. (*Rialles.*)

El Sr. Cleries i González

Acabo la frase, senyor president: ...de la seva roda de premsa sobre la Llei de la dependència, i tots van recollir que 27.590 persones...

El president

Senyor Cleries, s'ha acabat la frase.

El Sr. Cleries i González

...esperen el PIA corresponent.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, malgrat aquestes dades, que jo no me'n sento gens satisfeta, Catalunya, a nivell de tot l'Estat espanyol, som els segons amb la millor implantació de la Llei de la dependència.

Deixi'm i permeti'm que li digui que en aquests moments nosaltres estem gestionant vuitanta mil sol·licituds, de les quals n'hem valorat cinquanta-quatre mil –no li dic els «picos», perquè no cal– i hem reconegut a quaranta-set mil persones el nivell de dependència corresponent al 2007 i 2008. D'aquestes persones –d'aquestes persones, en aquest moment, i aquí ja li dono resposta a la seva anterior pregunta–, vostè sap, perquè vostè ha treballat en aquest departament, que el dia que hi ha el pagament de les nòmines –diguem-ho d'aquesta manera– o de les prestacions és un únic dia en el mes. Per tant, nosaltres podem donar dades acumulades de PIA resolts amb independència si les nòmines han entrat un mes o entren en el mes següent. D'aquí aquesta diferència que vostè apunta amb la seva intervenció d'abans.

Dir-li –dir-li– que en aquests moments la Llei de la dependència, si aquesta no fos realment un benefici per a totes les persones que estan en situació de dependència, que aquesta protecció social no fos ben valorada en el nostre país, en aquests moments no disposaríem de vuitanta mil sol·licituds perquè aquestes persones siguin valorades i allora puguin rebre els serveis pertinents, la protecció social que els depara...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...la mateixa Llei de la dependència.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector pesquer (tram. 310-00213/08)

Té la paraula per formular la següent pregunta l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, president. La pregunta més o menys és obligada en aquest Ple perquè el problema que tenen avui els pescadors i els armadors a Catalunya és un problema suficientment greu perquè el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural... –conseller, ho ha dit avui bé, però la veritat és que em falta allò de pesca, perquè això és una cosa que ha caigut inclús del nom del departament i penso que també de la gestió del Govern de la Generalitat.

Doncs bé, aquelles vagues que van començar el dia..., l'any 2003-2004, més o menys, aquelles vagues que van fer els nostres pescadors, i que van impossibilitar, realment, el tràfic que es pogués fer a les bocanes dels ports, van portar a bon terme, van portar unes ajudes o les promeses d'uniques ajudes per tirar-les endavant, i han tingut temps més que suficient per poder solucionar aquests problemes. I avui la situació ja és insostenible.

Miri, senyor conseller, al maig de 2003 eren 18 cèntims d'euro el litre de gasoil. Avui és de 75 cèntims d'euro el litre de gasoil. Sap quant suposa això, senyor conseller? Un augment del 320 per cent. Vostè ja em dirà que això no és problema nostre, com deia abans el conseller d'Economia i Finances, que això ens ve tot donat, però la veritat és que hem tingut temps més que suficient per poder pal·liar tots aquests problemes.

Miri, les reunions que han tingut ara, el que han sigut les confraries de pescadors, han sigut completament nul·les amb el que ha estat el Ministeri. I l'única esperança que tenen és que el dia 23 de juny, que hi ha una reunió de ministres de pesca a la Unió Europea, puguin treure un profit.

La meua pregunta és: quina és l'opinió que té el seu departament referent a aquesta crisi, i quines són, realment, les gestions que està portant a terme?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, jo li diria que, evidentment, vostè ho descriu perfectament: el motiu principal de la crisi del sector pesquer és l'encariment del preu del petroli, i com vostè també diu, no és una qüestió que nosaltres hi tinguem res a dir. Això no vol dir que no ens afecti i que no ens preocupi. Hi estem treballant, amb el sector, per posar tot un seguit de mesures, que ara li davallaré.

En primer lloc, hi ha uns ajuts *de minimis*, de trenta mil euros per embarcació, que es pagaran en part demà, i la Generalitat, el Govern de la Generalitat els avança al Govern de l'Estat, que encara no els ha pagat, és cert, i nosaltres els avançarem.

En segon lloc, l'Estat espanyol, amb bon criteri, després de veure el que ha passat amb l'Estat francès, ha decidit no donar més ajuts directes, entre altres coses perquè la normativa europea no ho permet. Aquests dies ha estat notícia que a França se li ha demanat que torni els 65 milions d'euros, que es tornin els 65 milions d'euros que van deixar al sector, a part de la corresponent sanció.

I com vostè ha dit, també, en la propera setmana, hi haurà una reunió de tres governs, francès, europeu i italià, per veure què es pot fer, no només amb el cas dels pescadors, sinó quins mecanismes es poden utilitzar respectant la legalitat.

Miri, des del Govern de la Generalitat estem treballant en moltes altres qüestions. Mesures d'estalvi energètic, un dels problemes greus el tenen les embarcacions, un terç, una tercera part de la flota catalana, atès que hi ha una desproporció entre la potència de les embarcacions i les necessitats reals. Hi ha tot un pla d'adequació de la potència de les embarcacions, que aquest any donarem cobertura a cent vint embarcacions i uns tres-cents cinquanta pescadors. Hi ha tot un seguit d'ajuts per al desballestament, que aquest any afectarà cinquanta embarcacions. Que totes les ajudes que hi ha previstes en el marc del Fons europeu de pesca 2007-2013 les intentarem posar en l'any 2008-2009. Hi ha ajuts a parades temporals, amb dos milions d'euros. Hem multiplicat per quatre els ajuts a les confraries de pescadors; aquest any cobraran 1.200.000 euros. Junt amb el Departament de Política Territorial hi ha un pla de millora de totes les llotges de Catalunya, amb una inversió en marxa i funcionant. I, a part, també des del Departament de Política Territorial treballarem per alleugerir temporalment les càrregues portuàries dels pescadors. I això, en una reunió la setmana passada amb tots els presidents de les confraries, es va arribar a aquest acord.

El president

Gràcies. Senyor Luna, pot intervenir.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, president, i d'una manera ràpida. Miri, en tot lo que m'ha dit vostè hi ha algunes coses que potser que siguin realitat, però que siguin una fotocòpia una

mica endarrerida de lo que han fet ja unes altres comunitats.

Però jo vull que m'expliqui vostè per què l'increment que ha tingut el combustible d'automoció ha sigut d'un 20 per cent comparativament amb un 50 per cent que ha tingut el de pesca.

Jo li voldria preguntar a vostè..., que no és cert...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...—acabo president, és un segon—, que encara falten per pagar del 2004...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...240.000 euros. I l'últim que li estic dient...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...és que, si realment les ajudes de la Generalitat han estat dades, perquè no han estat donades, encara que se n'han queixat els pescadors.

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'un centre d'interpretació de les pintures rupestres prehistòriques del Cogul (Garrigues) (tram. 310-00214/08)

El senyor Miquel Àngel Estradé, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Estradé i Palau

Honorable conseller de Cultura, com vostè sap, la comarca de les Garrigues, atesa la seua condició perifèrica i que sempre ha basat la seva economia en l'agricultura de secà, arrossega un seguit de dèficits i de mancances. Aquests dèficits i aquestes mancances es poden resoldre posant en marxa, doncs, polítiques i estratègies per a posar en valor el patrimoni monumental, artístic i histò-

ric. Som conscients que el nostre patrimoni en aquests àmbits potser no és tan valuós com el d'altres comarques, però també sabem que té elements singulars que el poden convertir en un referent per al turisme de qualitat, per a aquest turisme que es coneix com el destinat a les immenses minories.

Com vostè sap, en aquest moment s'està treballant, per exemple, en la fortalesa ibèrica dels Vilars, que és única per les seves característiques, i també, doncs, hi ha un projecte en marxa per a construir el centre d'interpretació de les pintures del Cogul, pintures conegudes com «les de la Roca dels Moros» entre la població de la zona i de què aquest any passat vam celebrar el centenari.

En aquest moment hi ha un projecte ambiciós que es podria o es podrà finançar amb una aportació que es va fer a través d'una esmena que va presentar el grup de l'entesa al Senat, amb una aportació de la diputació i també amb una aportació de la Generalitat de Catalunya. Tot i que l'Ajuntament del Cogul està molt ben predisposat i que el Consell Comarcal de les Garrigues també hi està donant suport, és molt clar que aquest projecte, ambiciós, només tirarà endavant si el lidera la Generalitat i si la Generalitat hi posa a disposició tots els recursos que té.

Nosaltres sabem que hi ha la voluntat política de fer-ho, que hi ha la capacitat i que hi ha, doncs, un seguit de plans i de projectes per tal que aquest patrimoni artístic que fins ara havia estat completament abandonat, doncs, es posi en valor i actuï com un referent molt important de caràcter cultural i de caràcter econòmic. I, per tant, el que jo li volia preguntar és quines són les previsions de la seua conselleria per a, tot això, poder-ho executar de forma al màxim de satisfactòria.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, com vostè deia, el jaciment del Cogul és un dels més importants de tota la península, en l'art rupestre de Llevant, i gaudeix de la consideració de patrimoni de la humanitat; al mateix temps, evidentment, és bé cultural d'interès nacional. I hi ha hagut intervencions precàries tradicionalment, i és veritat que necessita una intervenció urgent que el posi en valor i que el dignifiqui com a patrimoni.

Els estudis que es van fer l'any 94 estableixen que la principal causa de degradació del monument era justament la proximitat de la carretera. Ja s'ha produït el desplaçament de la carretera, i en aquests moments és evident que la qüestió fonamental és fer aquest centre d'interpretació.

Per a aquest centre d'interpretació, l'entesa entre les diverses administracions és molt bona i hi ha el compromís per part de l'ajuntament, de la diputació i del consell comarcal, també del departament. Tinc amb mi

l'esborrany del conveni, que espero que podrem formalitzar aquest mes o, tot el més tard, el mes vinent, on es referma el compromís, amb càrrec al pressupost d'aquest any, per part del departament, de participar amb 700.000 euros en la construcció d'aquest edifici per al centre d'interpretació, on també hi hagi una reproducció del jaciment que en permeti usos pedagògics sense risc d'aquest jaciment, i que comporta també la participació de 300.000 euros de la diputació, els 300.000 de l'ajuntament, amb el suport del ministeri, de manera que en conjunt podem arribar a cobrir el que el projecte preveu com a despesa per a la seva construcció.

D'altra banda, deia vostè també que es van complir l'any passat cent anys de la descoberta... Bé, aquest any en fa cent de la reputació internacional del jaciment, perquè van aparèixer els primers textos en diversos butlletins excursionistes, i també en revistes científiques europees. El que esperem és sumar-nos a la celebració d'aquesta projecció internacional d'aquesta part del nostre patrimoni, sent responsables i podent posar la primera pedra d'aquest centre d'interpretació, tot al més tard, la tardor d'aquest mateix any 2008.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els equipaments judicials a Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental) (tram. 310-00216/08)

...per formular la següent pregunta l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Justícia, vinculats com estem al territori, els diputats ens ocupem també d'empènyer l'acció de govern en allò que afecta els interessos i les reivindicacions raonables de la ciutadania. En aquest marc li formulo avui una pregunta com a diputat i resident a Sant Cugat.

Són molts, consellera, que, quan s'esmenta Sant Cugat, s'imaginen una ciutat d'alt *standing*, ben comunicada i de bons serveis. Hi ha una part de veritat en aquesta apreciació, però no tot són flors i violes. Sant Cugat és també una ciutat amb dèficits i desequilibris, una ciutat que creix, que creix potser amb desmesura i en la qual no sempre els serveis van al mateix ritme d'aquest creixement; en els plens municipals, l'oposició ho retreu sovint a l'actual equip de govern. Però cal afegir que hi ha serveis que no són de competència municipal, sinó que ho són del Govern de Catalunya.

Jo avui li formulo la pregunta per saber concretament el seu capteniment sobre un àmbit de la seva competència, concretament sobre els serveis i equipaments judicials. Sant Cugat supera actualment els 76.000 habitants. En

aquests moments Sant Cugat encapçala la llista de ciutats importants que no són seu de partit judicial; només té jutjat de pau. Sabem que no és l'única, però el cas és que vostè mateixa ha recordat sovint que avui hi ha un increment notable de contenciosos nous, de plets civils de tota mena, de causes o litigis derivats de les noves tipificacions establertes en el Codi penal, que incideixen en l'administració de la justícia de proximitat.

En aquest sentit, honorable consellera, voldria estirar el fil del que pot donar de si, per exemple, el Projecte de Llei de mediació, que avui mateix vostè desenvolupa en un article en un mitjà de comunicació. Voldria saber si seria factible per a Sant Cugat la creació d'un espai nou especialitzat en la informació, assessorament jurídic, resolució de conflictes menors, l'apropament al ciutadà de la justícia de baixa intensitat i el seguiment de l'execució de penes. Aquests serveis podrien tenir fins i tot un caràcter experimental d'experiència pilot que es podria estendre si acabés reeixint.

Quin és, consellera, el seu capteniment sobre aquests hipotètics serveis i la seva viabilitat per a Sant Cugat a curt o a mitjà termini?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, el partit judicial en què està inclosa la ciutat de Sant Cugat abraça només tres municipis: Castellbisbal, Rubí i Sant Cugat. Sumen a l'entorn..., parlo del padró de l'any 2006, perquè no tinc dades més actualitzades, però sumen a l'entorn de 157.000 habitants, i, per tant, és un partit judicial no excessivament gran, tenint en compte que els altres que hi ha en el Vallès, amb seu a Sabadell i a Terrassa, tenen més habitants que aquest.

La primera cosa que li voldria dir és que l'actual Govern està treballant a dotar aquest partit judicial d'un palau de justícia a l'alçada dels temps, perquè en aquests moments els diferents jutjats amb seu a Rubí estan en diferents edificis i ha anat creixent el nombre d'òrgans judicials de manera inadequada. Per tant, palau de justícia nou en aquest partit judicial, compartit pels tres municipis, que en presentarem públicament el projecte a principis del mes de juliol.

Pel que fa concretament al municipi de Sant Cugat, que és cert que sent un dels tres municipis té una població important, doncs, la proposta és que en l'àmbit del seu jutjat de pau faci, amplii les funcions que històricament s'han donat a aquesta tipologia de servei. I no només els propis, que ja els coneixem tots –els casaments civils, els expedients de casament civil, el registre civil, els judicis de faltes, de danys o de vexacions, etcètera–, sinó afegir-hi, a més a més d'això, tot el que és el servei d'orientació jurídica, tot el que és el seguiment de mesures penals alternatives, és a dir, de compliment de condemnes menors, tot el que és atenció a les víctimes i, específicament, els serveis de mediació, els serveis

de mediació intrajudicials i extrajudicials, si s'arriba a aprovar aquest projecte de llei que ara ha estat remès pel Govern a aquesta cambra per a la seva valoració, esmena i aprovació, si s'escau, que ha de portar possibilitats d'actuar des de tots els municipis, i de manera molt especial als municipis amb un fort creixement, com vostè plantejava.

Aquesta proposta...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...de manera articulada s'ha fet arribar a l'Ajuntament de Sant Cugat i n'està estudiant l'acceptació.

El president

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs (tram. 300-00133/08)

La interpellació següent és la del punt sisè de l'ordre del dia. La formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la política d'encàrrec i contractació d'estudis i informes externs, i té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, suposo que no deu sorprendre a ningú que plantejem avui aquí una interpellació sobre la política del Govern referent a la contractació d'estudis i informes externs. Tots els mitjans de comunicació –ho repeteixo: tots, sense excepció– s'han fet ressò aquests darrers dies de l'enorme volum d'estudis externs encarregats pel Govern tripartit i de la dubtosa necessitat, utilitat, qualitat de molts d'aquests. Així mateix, s'ha sabut que la fiscalia ha pres cartes en l'assumpte, que ja sé que per ell mateix això no vol dir res, però la fiscalia ho està estudiant. I, de la mateixa manera, s'ha sabut que la Sindicatura de Comptes ha acceptat estudiar la documentació que li ha estat aportada.

I, és clar, la gent pregunta, i nosaltres preguntem. La paradoxa, el que preocupa, en tot cas, és que davant de la suma de tot això el silenci ha estat la resposta del Govern. I no un silenci tàcit, sinó un silenci exprés, fet palès sobretot davant les peticions d'explicació dels grups parlamentaris. Vostès, que han volgut ser els abanderats i la personificació de la transparència, callen. I no sols callen, sinó que tot plegat dóna la sensació que s'amaguen. Com deia, no és sols allò d'un silenci per omissió, sinó un silenci per acció. I, és clar, la percepció que deixen és que s'amaguen, i avui en tindrem una prova més. Callen i s'amaguen. I això políticament és del tot reprovable.

I dic això perquè de l'anunci aquí al Parlament del president de la Generalitat, de: «No pateixin, que cada conseller o els consellers donaran les explicacions pertinents», s'ha quedat en això, en paraules, en una fugida endavant, en un engany. Perquè d'aquest anunci del president, que són paraules, a la negativa a la compareixença del conseller de la Vicepresidència a una sessió informativa per donar explicació –i això són fets–, entre una cosa i l'altra, entre les paraules i els fets, hi ha un daltabaix, com sempre. I d'això en termes polítics se'n diu «engany».

Nosaltres vam demanar que el conseller de la Vicepresidència, en tant que el màxim responsable polític del consell tècnic, donés informació i s'expliqués en nom de tot el Govern, atenent, d'una banda, el compromís del president de la Generalitat i atesa, d'altra banda, la transversalitat d'aquest assumpte. Però res de res, silenci i més silenci, i avui en tindrem una nova prova. Una negativa a la compareixença que va ser feta sense cap explicació, cap argumentació dels grups del tripartit del perquè s'hi van negar, ni una. Per això un arriba a la conclusió que en un tema tan sensible com aquest vostès callen i s'amaguen, i especialment els consellers més afectats.

I llavors no s'estranyin que aquest tipus d'actitud que mantenen doni lloc, a molta gent i a molts mitjans, a tot tipus d'especulacions. I nosaltres ho vam dir l'altre dia i ho reiterem avui: anirem seguint ordenadament i tossudament tots els passos i tots els instruments que ens dona aquesta cambra, sense descartar-ne cap, per aconseguir dues coses que no són exactament la mateixa: informació i explicacions; ho repeteixo, informació i explicacions, cosa que fins ara no tenim. Fins ara, la informació, en comptagotes. Vostès estan en el seu dret d'exhaurir tots els terminis haguts i per haver de les peticions per escrit que hem fet, però fins ara, del que són explicacions sòlides de tot el que ha sortit a la llum, ni una. I, és clar, qui calla atorga.

I per això, com deia al principi, no els ha de sorprendre que els interpel·lem; el sorprenent seria que no ho féssim. Per què volem i creiem que calen explicacions sobre tot això? Doncs, perquè la suma de tot el que ha aparegut –ho repeteixo: i en tots els mitjans de comunicació–, més el contingut de la informació que respecte a això tenim, més els llistats de què disposem, creiem que és preocupant, molt preocupant, el que apareix.

Primer apareix la dada que en un sol any han encarregat més de mil cinc-cents informes externs. Això, per ell mateix, ja crida l'atenció, però a part del nombre crida molt més l'atenció el contingut de molts d'ells i el cost precís de molts d'ells. Podríem comptar-los per centenars, els que coincideixen en la xifra de facturació. I és aquí on d'entrada un observa que s'han instal·lat en una dinàmica d'ús i abús de la contractació externa d'informes.

Però no és específicament això i prou, tot i que això ja requeriria alguna explicació per ell mateix, sinó que, a més de la poca informació que de moment se'ns ha fet arribar, ens preocupa negativament tot això des de tres vessants diferents, però que es relliguen totes elles.

En primer lloc, hi ha tot un seguit d'estudis que *a priori* –*a priori*– la seva utilitat resulta més que dubtosa, i entendran que vulguem explicacions. Em refereixo a estudis del tipus La seguretat a la Xina i a l'Àsia Oriental, El seguiment de la petxina lluent, El parxís i tren-caclosques de la caseta de cartró desmuntable, o tants d'altres, en aquesta línia.

Un segon aspecte és que alguns d'aquests estudis..., ja no ens referim a la seva dubtosa utilitat *a priori*, sinó que clarament ens referim a la seva més que dubtosa relació contingut/qualitat/preu. Per exemple, l'estudi pagat per a l'ambientació olorosa d'un espai circular d'uns trenta metres quadrats..., sobren comentaris sobre el contingut d'aquest, un cop vist i un cop llegit. O el treball referit a l'argumentari sobre la campanya de joguines no sexistes, que és un compendi de plagis. O, en un altre ordre de coses, sorprèn el pagament d'estudis que no s'han ni acabat, entregat, i en sobta la celeritat i/o oportunitat del pagament. I podríem seguir amb més exemples. I casos així..., encara cal una explicació més acurada, perquè no cal ser massa savi per veure que alguns són una autèntica presa de pèl i una estafa, amb tot el que això pot comportar de cara a qui n'ha donat l'autorització i n'ha ordenat el pagament. Per això entendran que demanem explicacions.

Un tercer aspecte que no passa per alt és que, analitzant la informació i els llistats i la suma de tot això, ens preocupa veure la lleugeresa i l'alegria en la despesa en un any econòmicament delicat, on qui primer s'hauria d'estrènyer el cinturó hauria de ser l'Administració. I, en canvi, veiem, com diu la dita, que el Govern s'ha instal·lat en allò que *todo el monte es orégano* i es contracta per a tot, absolutament per a tot. I creiem que molts d'aquests estudis són realment estalviables, bé perquè es podrien fer directament des de la mateixa Administració, o bé perquè molts d'ells estem segurs que són perfectament o ajornables o desestimables.

I repeteixo que no estem parlant de «calderilla», tot al contrari. I sobta més després que, finalment, l'altre dia, el conseller d'Economia presentés la liquidació del pressupost del 2007, en què es fa avinent el gran increment del dèficit pressupostari i anuncia que aquest encara anirà a més el 2008. Un dèficit no sols té a veure amb els ingressos, sinó també amb la despesa. I això dels contractes externs és també la mostra més evident que no hi ha el més mínim gest d'estrènyer-se el cinturó en allò que no és *a priori* útil o necessari.

I, pel que veiem, tota aquesta dinàmica no té aturador ni en el mateix 2008, malgrat, hi insisteixo, la delicada situació econòmica portes endins i portes enfora. I voldríem saber si els ha passat pel cap prendre mesures d'austeritat en aquesta matèria –em refereixo a mesures creïbles, és clar. Si fos així, quines i en què es concreten i en quins terminis.

I, per acabar, no pot passar per alt que alguns d'aquests informes –i també se n'han fet ressò els diferents mitjans de comunicació, i la gent pregunta– estan fets bé directament per persones, o per consultories de persones vinculades, diguem-ne, a coneguts de vostès o del seu partit o dels dos alhora. I, mirin, en aquest sentit, no seré jo qui tregui, abans de les oportunes explicacions

—si n'hi ha—, conclusions que podrien ser precipitades. Ara, escoltin, això no treu —i això sí que s'ha de dir— que en aquest tema..., és allò que cada dia se superen més i més en aquesta farsa en què s'han instal·lat; una farsa entre el que deien i criticaven i el que ara fan, entre el que diuen i el que en realitat fan.

Vostès han passat de difamar, desprestigiari, criminalitzar sense cap escrúpol moltes empreses i persones, per remota que fos la seva vinculació a una formació política que no fos la seva, vostès han passat d'això a dir ara, per boca del conseller de la Vicepresidència, que sols faltaria que no es poguessin contractar persones que simpatitzen amb un partit polític, perquè seria la fi del sistema democràtic; i que no és cap delictes que l'autor dels informes estigui vinculat a Esquerra Republicana, a Iniciativa o al PSC. Caram, com ha canviat el «cuento»! Caram, com se'ls veu el llautó! Qui els ha vist i qui els veu! Qui els ha sentit i qui els sent! Quina nova mostra d'aquesta farsa en què estan instal·lats.

És per tots aquests motius, sumat a aquest silenci i a aquest amagar-se tan clamorós com sospitos, que hem presentat aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables consellers i conselleres, senyores diputades i senyors diputats... Senyor diputat, la transparència és aquí. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Aquí i en la 320 que se li va contestar a vostè oportunament. Amb les dades contingudes en aquest plec de papers —resposta a una iniciativa del Partit Popular— i les contingudes en la resposta a la iniciativa que vostè va formular, el Govern de la Generalitat ha contestat fil per randa, un a un, partida a partida, tots els estudis que van ser encarregats l'any 2007 i els criteris amb què varen ser encarregats. Mai abans no s'havia donat una mostra de transparència tan evident com la que ha donat ara el Govern de la Generalitat de Catalunya, aportant informació des d'estudis que han costat 150 euros —una traducció de dues pàgines, suposem— fins a estudis que han costat 1,5 milions d'euros, perquè són l'encàrrec d'un projecte constructiu determinat d'una obra concreta, sigui de l'Institut Català de la Salut o d'un departament com el de Justícia o el de Política Territorial i Obres Públiques.

I vostè ve aquí, construeix una realitat, la realitat que vol construir per desacreditar el Govern i per generar una sospita àmplia sobre tot l'univers dels estudis encarregats pel Govern de la Generalitat de Catalunya, que és per a l'any 2007 un univers de tres mil estudis; no mil cinc-cents: tres mil estudis. I vostè diu —després parlarem dels aspectes qualitius, anem als aspectes

quantitatius—: «un volum extraordinari, una manca de contenció absoluta».

Doncs bé, amb les dades a la mà i la seva homogeneïtzació adequada, resulta que en el Projecte de pressupostos de l'any 2003 hi havia una previsió per a estudis i informes de 90,1 milions d'euros. I en el Projecte de pressupostos de 2008 hi havia una previsió per a estudis i informes de 127,6 milions d'euros. Hi insisteixo, un cop depurat i homogeneïtzat, el conjunt de les xifres per fer comparable allò que hi havia en les partides del pressupost de 2003 i allò que hi havia en les partides del pressupost de 2008, un cop feta l'homogeneïtzació de les xifres, resulta que, amb dades homogènies, les despeses en estudis i dictàmens han passat de 90 milions d'euros l'any 2003, hi insisteixo, a 127 l'any 2008; i que, en termes relatius, això representa una reducció de la despesa del 0,48 per cent al 0,37 per cent. I si la comparació la fem amb el total del capítol 2 la reducció és encara més important: passa del 2,28 per cent a l'1,62 per cent. L'homogeneïtzació dels imports s'ha efectuat deduït de l'any 2008 els que no estaven inclosos en aquest concepte l'any 2003.

Què vol dir tot això? Vol dir que vostès decideixen empastifar de forma general, desacreditar el conjunt dels estudis encarregats, i on vostè veu irregularitats, clientelisme, despesa excessiva —vostè o el Partit Popular, i així ha estat dit d'una manera o altra—, nosaltres hi veiem la diversitat i la riquesa de l'acció del Govern. I, vist en el seu conjunt, aquest univers d'aquests tres mil estudis, analitzats globalment, nosaltres hi veiem, amb voluntat d'objectivitat, la llista del conjunt de les línies de l'agenda política del Govern i totes les seves prioritats.

I en aquest sentit vull insistir en una cosa que em sembla molt important: no té res a veure —res a veure— el conjunt dels encàrrecs que faci el Govern amb el volum i la capacitat de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que té molta feina i que la fa ben feta. Vull dir amb això que, en primer lloc, tot el Govern de Catalunya afirma i reitera la seva confiança en les intervencions delegades i la seva tasca, que fa de filtre i d'auditoria de la pulcritud dels processos de contractació de tots i cadascun d'aquests estudis.

Segon, afirmem també l'enorme vàlua de tot el personal al servei de l'Administració de la Generalitat, tant en l'àmbit dels serveis jurídics com en el de totes les altres branques sectorials de l'activitat del Govern, garantint que un equilibri just entre les tasques que es fan internament a l'Administració de la Generalitat i una adequada i proporcionada externalització donen justament el punt dolç de l'eficiència que pretenem en l'Administració pública.

I, finalment, en el repàs punt a punt, estudi a estudi, nosaltres hi trobem una fidel fotografia global de les tasques que el Govern vol dur a terme: informes ambientals de referència, programes i edificis en matèria de salut, inventaris d'arxius, campanyes arqueològiques, prestacions socials, disseny de productes, documents de referència i assistències tècniques per als projectes, polítiques per als joves, polítiques d'igualtat i de gènere, elaboració de projectes normatius, estudis de cas,

estudis de mercat..., tot avançant en la definició concreta de respostes concretes, a partir d'uns criteris de transparència, de rigor, de restricció i limitació en el nombre d'encàrrecs externs, i d'eficiència.

No hi ha cap, cap, cap element que doni peu a les acusacions que s'han formulat, ni pel que fa a determinades pràctiques espúries amb relació al volum contractat i a les quantitats; no hi ha centenars –que no les trobarà– de xifres que puguin aixecar una ombra de dubte, com no hi ha tampoc –i a mi em costaria de trobar l'excepció que confirma la regla– cap referència de caràcter clientelar i vinculacions amb parentiu ideològic o de consanguinitat. Crec que sobre això poden estar tots vostès molt i molt tranquils, perquè em sembla que –i podem fer-ho, si volen– l'estudi, un a un, de cadascun dels estudis continguts en els llistats que se'ls han lliurat dona una referència claríssima –claríssima– del que representa aquesta política d'encàrrec d'estudis.

Vostè ha fet referència a algun cas concret –i sobre això es pot frivoltzar i ironitzar–, però sigui la petxina que sigui, o sigui la seguretat a la Xina i a l'Àsia, que quedi clar que hi ha coses que poden fer una certa gràcia fins que esdevenen dramàtiques. A tots ens pot fer riure –no és el cas– estudiar l'escarabat morrut, fins que, un cop estudiat, resulta que ha devastat les plantacions de palmeres al nostre país. O la *Corythuca ciliata*, que ha liquidat les plantacions de plàtans al nostre país. O la mosca negra, o el mosquit tigre, o el musclo zebra, o les algues que s'estan estenent d'una forma allògena per totes les conques hidràuliques del nostre país, o el cranc americà, o la processonària, o la mosca de la fruita, o el cuc del raïm, que figuren entre alguns dels estudis que ha encarregat el Departament d'Agricultura.

Miri, faré una referència concreta a algun dels estudis als quals vostè ha fet referència. Per exemple, el que fa referència al disseny d'un conjunt de jocs que no és exactament un estudi per tal de desenvolupar polítiques sobre determinats jocs, sinó que és la definició i el disseny del producte que ha de ser presentat a la mainada perquè puguin entrar en aquestes dinàmiques. O els que fan referència a la seguretat, que naturalment tindrien a veure molt directament amb el que representa la política del Departament d'Interior i de Relacions Institucionals, no tant pel que fa a la política de seguretat, com sobretot a les polítiques de recerca que desenvolupa l'Institut per la Pau.

I sobre això i en el torn de rèplica, si vostè vol, podem analitzar cas per cas algun dels que vostè ha plantejat i entrar en alguna conclusió que em sembla interessant sobre quins són els criteris generals i concrets del Govern de la Generalitat sobre aquesta matèria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller Nadal, que el facin sortir a vostè és la prova evident que callen i s'amaguen.

És a dir que surti vostè..., ja m'explicarà. (*Remor de veus.*) Tenim..., en tenim un que es fa dir vicepresident del Govern, que encara no ho és, que és conseller de la Vicepresidència, que coordina el consell tècnic, i està aquí, i no surt, i calla. I, és clar, quan tens una responsabilitat, és tant per al tall com per als ossos, com per anar a les carreres de fórmula 1 o venir aquí a donar explicacions d'una cosa que ha sortit en els mitjans i que la gent pregunta molt. Ser conseller també vol dir això. D'acord?

I tenim un conseller de Relacions Institucionals, que és el que ens signa les preguntes i els llistats que nosaltres tenim, i tampoc surt aquí. Quina casualitat, que, dels informes que es posen en qüestió, que estigui avui tot el Govern aquí, però no en surti cap dels més afectats, i, en canvi, conseller, el facin sortir a vostè. És patètic que no tinguin el coratge de sortir aquí.

Anem a posar exemples. Vostè diu: «Això són estudis tècnics i tot això.» Miri, el full que ens dona el conseller, li'n poso alguns exemples: Redacció i projecte executiu de l'estudi de seguretat i salut del projecte tècnic de llicència ambiental de l'ampliació del CAP Maragall; un estudi tècnic, vint mil euros. Però, clar, llavors ens trobem: Estudis sobre validació dels portafolis de medicina familiar i comunitària, vint-i-nou mil euros. Home, no sé si el cost és el que toca. O Projecte de desenvolupament de les línies prioritàries del Departament i del seu equip directiu. Conseller, a vostè li ha de fer una empresa de fora.

O després d'altres que entendran –que ho entendran, que ho entendran– que en demanem explicació: Estudis tècnics per perfilar el perfil dels candidats a convocatòria de sotsinspector i inspector. Ens agradaria saber... Anem als..., dels dotze estudis que ja ens han fet arribar anem a això: a l'ambientació olorosa. Això, en el meu poble, no arriba ni a la condició de pressupost. Són dos fulls que acaben dient que el que s'hauria de posar en aquest espai és un ambientador d'aquests que normalment hi ha al lavabo. (*Remor de veus.*) És el que s'explica aquí. Adjunten unes instruccions tipus ou Kinder, eh?, d'aquestes que se separa l'ambientador, i vostès per això paguen més de les antigues tres-centes mil pessetes.

Després tenim una campanya de joguines no sexistes. Més que campanya de joguines no sexistes sembla la campanya del *cortar y pegar* –del *cortar y pegar*. Tot és un plagi, tot –tot, tot. Inclús posa, diu, amb una precisió tècnica brutal, a la pàgina nou posa, diu: «Una criatura en el nostre país veu una mitjana de ics, ics, ics, ics, ics, ics, anuncis al dia.» Vull dir, és d'una precisió total. Vostès, d'això, n'han pagat dotze mil euros –dotze mil euros.

O després tenim coses que sorprenen: Dictamen sobre la seguretat estructural de dos albergs. Està bé. D'acord que el facin, setze mil euros. Però després, dues línies més amunt del mateix organisme trobem: Estratègies i aportacions de la gent jove amb sexualitats i identitats de gènere no normatives, vint mil euros. Bé, ens agradaria conèixer aquest estudi, doncs, tan aprofundit, no?

I, és clar, tot això no té aturador. Vostès saben que tenen ara convocat un concurs extern per gastar-se en

una època delicada econòmicament a la Generalitat, un concurs per gastar-se 430.000 euros de juliol a juny per potenciar la marca de les loteries de la Generalitat? Vostès creuen que això és una prioritat? Vostès creuen que això és una política de dir: «No, però, escolti, per això no tenim diners; però, en canvi, per a tot això sí que tenim diners.»

I escolti, conseller, diu: la transparència. És que encara li haurem de donar gràcies que compleixin la llei? Això no és transparència. Vostè ens envia la informació perquè algun diputat la hi sollicita. Es que vostès són així. Vostès encara el que demanarien és allò que li haguéssim d'agrair tot això. Escolti, nosaltres li agrairíem que –i per això no ho descartem i per això ho sollicitarem i esperem que les paraules que va dir el president de la Generalitat en seu parlamentària no quedin en això, en una fugida endavant o en un engany–..., nosaltres demanarem la compareixença de tots i cadascun dels consellers perquè donin les explicacions oportunes.

Però entendran que amb aquest petit mostreig, amb aquesta limitació de temps, per això vam demanar la compareixença del conseller en una sessió informativa amb més temps, tots ens poguéssim explicar, tots poguéssim preguntar més, tot poguéssim rebre molt més. I, de moment, el que hi ha hagut: el fan sortir a vostè perquè els altres callen i s'amaguen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la seva estranya insistència a dir que el Govern calla i s'amaga quan pràcticament la totalitat del Govern és avui aquí present faria un desmentit simplement visual d'alguna de les seves afirmacions.

Però deixi-m'hi insistir: la meua compareixença, que vostè conceptua de patètica, és probablement una bona demostració del caràcter transversal i solidari de l'acció del Govern. Surto jo com podria sortir qualsevol altre membre del Govern a contestar el que fos de qualsevol dels departaments del Govern, perquè per això ens tenim per un organisme col·legiat que respon d'unes polítiques que compartim i que tirem endavant a partir del pacte de l'Entesa. Vostès necessiten trobar factors d'esclatxa entre les forces que donen suport al Govern. Nosaltres fem tot el que calgui per desmentir diàriament amb l'acció del Govern allò que vostès voldrien i que està en el seu imaginari, però que no està en la realitat.

Segona qüestió. Anem a algun dels exemples que vostè ha esmentat. Per exemple, el cas que ens situava de la creació d'olor en l'exposició d'Escolapi en el Museu d'Arqueologia de Catalunya. És molt fàcil frivolitzar sobre això. Ara, tota l'operació Escolapi ha representat

un salt –un salt– a Empúries de vint a tres-cents mil visitants, i el que vostè intenta..., el que vostè intenta ridiculitzar ensenyant els tres fulls de l'estudi, queda simplement desmentit pel fet que, en un intent d'ambientar la cambra fosca en la qual s'exposava l'escultura d'Escolapi en el Museu de Barcelona, es volia ambientar amb les olors de les ofrenes que es feien a la Grècia antiga als déus i que el que es contracta –el que es contracta– és l'assistència tècnica, l'estudi de la instal·lació física dels aparells, que són de la propietat de la persona que es contracta, que en té la patent i que ell mateix té cura de la instal·lació. Una cosa són els tres fulls, l'altra el fet que el cost de l'assistència tècnica del senyor Sirerol inclou l'estudi tècnic de la instal·lació física dels aparells de la seva propietat i patent, així com l'ajustament del seu funcionament i el manteniment del sistema fins al final de l'exposició.

No faci tampoc jocs de paraules sobre, per exemple, determinades campanyes sobre joguines no sexistes que responen a polítiques de l'Institut Català de les Dones, que estan perfectament homologades, o no frivolitzi gens sobre una despesa, ara en curs, de 400.000 euros per adaptar i actualitzar les loteries de Catalunya, perquè li vull recordar que justament les loteries i la política del joc han estat en els governs de Convergència i Unió històricament un paradigma de despesa publicitària incontinent que no té res a veure i que no aguanta la comparació amb la política que ha tirat endavant el Govern de la Generalitat de Catalunya ara amb l'adaptació de la imatge, la difusió i la promoció de les loteries de Catalunya, que s'havien d'adaptar a la realitat d'un país, d'un món i d'una societat que ha canviat de forma molt notable.

Però, per acabar, voldria dir el següent: primer de tot, afirmo que el Govern ha estat, és i serà restrictiu sempre en la contractació d'estudis; que hi ha hagut, que hi ha i que hi haurà, no podria ser d'una altra manera, un compliment estricte de la normativa i un ús racional i adequat dels recursos materials i humans a disposició del Govern; tercer, que es continuaran encarregant i externalitzant tots aquells estudis que responguin a necessitats objectives de la política del Govern i que responguin al pla de govern i en facilitin l'aplicació; quart, que el Govern segueix minuciosament el destí dels cabals públics i que mai –mai– no encarrega estudis que no responguin a una necessitat.

I finalment, el Departament d'Economia i Finances ha encarregat a la seva Intervenció General un seguiment permanent i l'auditoria dels tràmits i dels continguts de tots els estudis per acabar de dissipar qualsevol ombra de dubte sobre aquesta situació...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I acabo. Tots, tots, tots, tots els tres mil estudis eren estrictament necessaris? Tots tres mil? No li ho puc pas assegurar. Però, amb la llista que els hem proporcionat de tots tres mil, a mi em costaria de trobar, i a tots vostès també, l'excepció que confirma la regla, que és que són

estudis que calien, que estan ben encarregats i que en termes absoluts i globals estan tots ben fets.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Turull, em demana la paraula...?

El Sr. Turull i Negre

Sí, per contradiccions.

El vicepresident primer

Trenta segons, senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí. En el seu estil tan propi, conseller Nadal, ha tret el tema de les loteries. Vostès aquest any es gastaran 430.000 euros per potenciar no les loteries, la marca de l'EAJA, l'autobombo del departament. A les èpoques de Convergència i Unió, sàpiga –i vostè ho sap perfectament– que tota la publicitat de loteries anava a càrrec de l'adjudicatari com va actualment la propaganda de loteries. Aquests 430.000 euros, si vostès els consideren una prioritat, allà vostès, però són una despesa del seu Govern directa i no de l'adjudicatari de les loteries. I, conseller, dades del Departament d'Economia, que també podia haver sortit ell: any 2003, 13,4 milions...

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

...d'euros; any 2008, 67.126.603 euros, 67 milions. Per tant, escolti, aquí hi ha un increment...

El president

Senyor Turull, trenta segons.

El Sr. Turull i Negre

...multiplicat per tres, a vegades; per tant, no falsegin la realitat.

Gràcies, conseller.

(El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.)

El president

Senyor Nadal, els mateixos trenta segons.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Senyor diputat, continuant amb el meu estil tan propi, vostè sap tan bé com jo que amb el joc no s'hi juga.

(Rialles.)

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Proposta

de resolució sobre la modificació de diverses mesures del Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al 2007-2013 amb relació al conreu de l'avellana (tram. 250-01039/08)

...d'acord amb la decisió presa abans, de modificació, és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre la modificació de diverses mesures del Programa de desenvolupament rural de Catalunya per al 2007-2013, per al període 2007-2013, amb relació al conreu de l'avellaner.

Atès que la proposta de resolució ha estat presentada per tots els grups parlamentaris, passarem directament al debat per ordre de major a menor.

Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Bé, primer que res, permeteu-me donar la benvinguda al senyor Josep Fortuny, al senyor David Bové, al senyor Pep Suñé, Jaume Cabré i Roger Palau, en definitiva, gent del sector, gent que viu i que realment patix la problemàtica que té el sector de l'avellana que avui anem aquí a discutir.

Portem a debat esta proposta de resolució encaminada a donar una solució a una problemàtica que, des del meu punt de vista, dura massa. Ja en el passat Ple al Parlament, des del Grup de Convergència i Unió, vam demanar que en este Ple es pogués portar a terme la discussió d'esta proposta de resolució signada per tots els grups de la cambra i que fes justícia a un sector amenaçat de desaparèixer si entre tots no hi posem remei.

Esta crisi del sector està lligada amb la continuïtat d'increment de producció de l'avellana turca. Acords bilaterals entre Turquia i la Unió Europea, acords que provenen dels anys setanta fan que ens trobem en la situació que avui estem debatent. Si els poders públics no permeten, fruit de les seves normes, que milers de pagesos catalans no puguin viure dignament del seu treball, són aquests mateixos poders públics els que han de donar resposta per haver limitat el dret a la seva professió.

Des de Convergència i Unió som conscients de la importància d'este sector, un sector petit, un sector petit quant a nombre d'hectàrees, un sector que necessita l'ajuda perquè és un sector estratègic per fixar la gent al territori. Des de Convergència i Unió hem viscut en primera persona esta problemàtica del sector de l'avellana, ho hem viscut, i hi feia referència en el passat Ple, des del Govern de la Generalitat afrontant la crisi, la crisi que va patir el sector, aportant-hi diners i recursos del Govern de la Generalitat, aportant-hi diners i recursos, en aquell cas, de la mateixa Diputació de Tarragona, governada per Convergència i Unió.

Per tant, sabem del que estem parlant. Han passat cinc anys, cinc anys de la proposta que també va ser consensuada el novembre de l'any 2003 per totes les forces polítiques, sense cap efecte, per dir-ho d'una manera que ningú se puga sentir ofès.

Per tant, des de Convergència i Unió ens sentim responsables i participem d'aquesta nova proposta. El diputat senyor Carles Pellicer hi ha participat de manera molt activa, juntament amb el sector. Jo recordo l'última fira de l'avellana a Riudoms, d'este passat mes d'agost, en la qual se va parlar, en una assemblea celebrada precisament a la Cooperativa de Riudoms, de posar fil a l'agulla i que la proposta que avui debatem que anés regulada per una llei. Per tant, a partir de llavors és quan se va començar a engegar este tema, jo diria, d'una forma seriosa i amb ganes de poder arribar a una solució. Coses de la vida: uns ajuts que sí que gaudeixen altres pagesos de la Unió Europea, uns ajuts que sí que cobren pagesos d'Itàlia, país europeu que produeix més avellana que Espanya o la mateixa Catalunya, per tant que tothom estigui tranquil, no fem res que no s'hagi fet a un altre estat membre, no fem res que no estigui posat en escena per part d'un altre país de la Unió Europea.

Què es pretén i què podem aconseguir? La resposta és fàcil, es pretén pagar a uns pagesos per una feina ambiental que fan a casa seva. Per tant, no paguem una subvenció, paguem a uns pagesos per fer una feina a casa seva. Per un objectiu clar: la conservació del paisatge tradicional. Per tant, fem una feina de manteniment de la gent al territori, de manteniment mediambiental important.

Atès que el Programa rural de Catalunya ha de ser l'eina que vetlli per una bona reestructuració i modernització del sector agrari i que fomenti un ús agrari competitiu, és presente esta proposta de resolució, a la qual el Grup de Convergència i Unió hi donem ple suport. Que com he dit abans ens hauria agradat més que fos regulada per llei, però atenent el sentit positiu de tots els grups parlamentaris no hem dubtat de signar-la, ja que entenem que més val avançar un centímetre que retrocedir un metre.

Per tant, sabem de què estem parlant, sabem de la gent que l'ha de rebre, sabem les modificacions que incorporen aquesta llei: la lluita contra l'erosió, declarar clars quins seran els seus beneficiaris, la diferència entre pagesos a títol principal, i la resta de pagesos que compraran al voltant del 80 per cent, i, per tant, entenem lo que volem i el que perseguim.

I acabo, acabo amb una cita: «No m'agradaria que amb tants entrebancs ens facin tirar la tovallola. És precisament ara quan els que som i creiem en el món rural hem de donar la cara i defensar i apostar fins a on calgui per la nostra història, pels nostres orígens, pel nostre entorn, per la nostra manera d'entendre i de viure la vida. Només a través de la nostra fermesa, de la nostra unitat, de la nostra convicció i autoestima podem exigir als qui governen que facin tot allò que sigui necessari per mantenir el món rural endreçat, pel seu elevat valor mediambiental, però també que s'ocupen de preservar-lo, potenciant els seus productes de qualitat, reconeixent el gran esforç que suposa la conservació de les nostres

tradicions, de la nostra gastronomia, de la nostra llengua, que és precisament en el món rural on encara és àmpliament majoritària. Pep Sunyer, coordinador nacional d'Unió de Pagesos.»

Amic Pep, fermesa, unitat i convicció, des del Grup de Convergència i Unió ni ens en falta ni ens en faltarà per defensar el món de la pagesia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Josep Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amics, companys del sector, no solament de la Unió de Pagesos, sinó també de la Federació de Cooperatives. A mi, senyors diputats, per començar els voldria dir que m'encanta que tot surti bé. Voldria recordar que al passat Ple en esta tribuna vam prendre el compromís, los tres grups que donem suport al Govern –los tres grups que donem suport al Govern– de portar una proposta de resolució que donés satisfacció i que donés un acord i una probable solució a lo que està patint el sector de l'avellana. Feia massa temps que durava i calia fer-ho. Això és lo que buscava quan ens va vindre a buscar i quan van vindre a parlar els tres grups que donem suport al Govern, lo sector, i este era el camí i este era el treball que vam iniciar al seu dia.

Explicava aquell dia que hi havia un acord polític, entre el sector, tot el sector, i el Departament d'Agricultura, que els grups que donem suport al Govern l'havíem impulsat i que oferíem consens a tots els grups. Que quedi clar: havíem impulsat i donàvem la possibilitat de consens a tots els grups, demanant una mica més de temps, perquè aquest acord polític tingués una conseqüent elaboració tècnica. Recordem-ho, no calia, vaig dir aquell dia, teatre, no calia tampoc fer tanta demagògia, calia una mica de temps per fer una elaboració tècnica acurada per tal que això pogués tirar endavant, ja que es tractava d'una modificació del PDR i que s'havia de fer bé, ja que en definitiva el que volem tots és que la Comissió Europea l'acabi acceptant. Calia una mica més de temps, solament calia una mica més de temps. El text de la PDR d'avui, avala aquelles nostres paraules, les paraules de tots los tres grups que donem suport al Govern.

Avui, encara que alguns grups de l'oposició ho dubtaven, tenim damunt la taula l'acord que buscàvem, totalment parlat i consensuat amb el Govern i tot el sector, i signat per tots els grups polítics. És tota una satisfacció pels grups que donem suport al Govern, i deixeu-me dir, especialment per a mi.

Avui jo podria sol·licitar la rectificació a les paraules que donaven per fet que no hi hauria acord l'altre dia a la comissió, o les que demagògicament ens acusàvem d'incomplir abans d'hora. No ho faré, encara que senyors de l'oposició han de convenir amb mi que l'únic que buscaven en aquest acord i reiterades crides a la

paciència i al consens era el millor per al sector; és a dir, l'objectiu era i és mantenir un ofici tan important per a Catalunya, i també especialment per a mi, com és el de pagès, també per conrear, treballar i estimar els avellaners.

Senyor Fortuny, sap igual que jo què significa ser pagès i que també és un sentiment, i que davant les dificultats un pagès ha de ficar més esforç i ha de treballar més. Això hem fet, hem ficat més esforç i hem treballat més. Així hem assolit aquest acord i així hem sigut útils al sector i a la gent.

Cal indicar que el text de l'acord és eminentment tècnic, i busca harmonitzar la nova proposta dins del conjunt de les mesures agroambientals, no totes lògicament per al sector de l'avellana, ni tan sols per als fruits secs, però si algun aspecte es mereix avui recalcar és la coresponsabilitat entre el sector i l'Administració, perfectament reflectit en el punt cinquè. Això penso, i al meu entendre és lo més important de l'acord. L'important és que la proposta pugui tirar endavant, no aquí, sinó a la Unió Europea, i per això tant l'Administració com el sector aniran junts i plegats. L'èxit no serà tant d'uns com dels altres.

He d'agrair la feina i el treball dels serveis tècnics, tant del Departament d'Agricultura com de la Unió de Pagesos, i també el vot favorable de tots els grups parlamentaris. Estem buscant solucions, és la nostra obligació. Ara hem d'esperar que el Departament d'Agricultura i el sector conjuntament portin la modificació del PDR a Brussel·les, amb el suport del Parlament, per unanimitat, com ha de ser, i que puguem fer bo un acord que tots entenem que és necessari per al sector.

He començat dient que m'encanta que les coses surtin bé. Deixeu-me acabar recordant el que vaig dir al Ple anterior: «Nosaltres complim.»

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, donar la benvinguda, la presència en aquesta cambra als amics d'Unió de Pagesos i de la Federació de Cooperatives, i, a part de donar-los la benvinguda, donar-los la més efusiva felicitació perquè avui, amb la proposta de resolució que tot seguit aprovarem, iniciem la recta final d'una qüestió que ens ha portat uns quants anys de treballs. Però més que ningú a ells, al mateix sector que des del primer dia, des de bastant abans de l'any 2003 va estar lluitant perquè el sector de la fruita seca del nostre país tingués un reconeixement; un reconeixement que avui aquesta cambra de manera solemne els farà, amb els compromisos que s'han acordat –el sector i el Departament d'Agricultura– i que veuran en les pròximes setmanes –en els pròxims mesos quedaran fets una realitat.

Però les coses són lo que són i s'expliquen com s'expliquen, i la meua obligació és explicar les coses com han anat des de la perspectiva d'un diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya. Mireu, el 2003 el sector estava mobilitzat i és amb el canvi de govern, i només amb el canvi de govern, que s'acorda en aquesta cambra un canvi de política en aquesta qüestió.

He de reconèixer, i assumeixo com a representant del meu grup també la part de responsabilitat que em toca, que les coses no han anat tan ràpides com haguéssim desitjat. A mi m'hauria agradat que aquell compromís del 2003 el 2004, que és quan vam tindre les primeres converses entre el sector i la conselleria, s'hagués materialitzat. Però han passat tres consellers d'Agricultura entremig i, finalment, amb l'actual conseller aquest acord es materialitzarà, es materialitzarà avui amb aquesta votació solemne aquí per unanimitat, i amb la política que a partir d'aquí en el dia d'avui el Departament d'Agricultura portarà sobre la qüestió. I espero que si en el futur hem de tornar a parlar del sector sigui per parlar no perquè està en una situació de crisi, sinó perquè precisament amb la inflexió de determinades mesures, la inflexió provocada per determinades mesures, el sector entri en situació de guanys. És bo per al territori i per a la gent que viu d'aquesta activitat productiva; per a totes dues coses, per al país en definitiva.

Però deia que les coses s'han d'explicar tal com són: el 2004 vam començar a treballar, hi va haver un primer principi d'acord, aquest acord no es va desenvolupar i els diputats de la majoria, impulsats pel mateix sector, han fet de notaris de les successives trobades que hi ha hagut entre el sector i la conselleria. Amb això què estic fent? Estic reclamant, en certa manera, per als diputats de la majoria un treball responsable perquè finalment la conselleria d'Agricultura entengués que aquí havia de jugar des d'unes premisses excepcionals, perquè la situació del sector de la fruita seca era excepcional i perquè els acords que s'havien agafat al seu dia, tot i que hi ha hagut canvis en la política del mateix departament, per exemple, amb els beneficiaris de molts altres sectors, havia de fer que al sector de la fruita seca se li respectessin aquells primers acords que l'any 2004 havíem arribat a fer, perquè si no era així lògicament s'estaria vulnerant la filosofia d'aquells acords.

Això és el que han fet els grups de la majoria. I reclamo des d'aquí el treball. I també vull que el sector que és present en aquesta cambra entengui aquest treball. Aquest treball moltes vegades és molt difícil, no és tan agraït com aconseguir uns titulars. Els companys diputats dels altres grups de la cambra, de l'oposició, saben que impulsar lleis per a cadascun dels sectors productius de Catalunya no té massa sentit, de la mateixa manera que tampoc aquesta cambra pot impulsar lleis per a cadascuna de les malalties que afecten els ciutadans del nostre país que tenen la dissort de patir-ne alguna. Hi ha una política de salut i hi ha una política d'agricultura.

El que hem de mirar entre tots és que la política d'agricultura sigui la correcta. I en aquest sentit aquest Govern, igual que els anteriors, té un repte, que és posar l'agricultura com ja ho està posant la societat, l'agri-

cultura i l'alimentació, a la primera línia de l'actualitat. És un sector estratègic del nostre país, comença a ser valorat així per la societat. El Govern de la Generalitat també li ha de donar aquesta prioritat.

Aquesta és la voluntat del nostre grup també, que fem expressa avui aquí amb el vot favorable a la proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, amics representants d'Unió de Pagesos i de la Federació de Cooperatives, aquesta proposta de resolució que presentem avui neix en principi podríem dir amb bon peu, amb bon peu perquè com tots sabem s'ha arribat a consensuar aquesta proposta i és la voluntat de tots los representants de la cambra que arribi a bon terme.

Però realment a ningú se li escapa que la veritat és que neix, esta proposta, de les proposicions de llei que tant lo Grup de Convergència i Unió com lo Partit Popular vam presentar en el passat Ple i que vam retirar per arribar a este acord, demanant també al grup del tripartit que retirés aquella proposta de resolució que va demanar, que realment no tenia res a veure, la del passat Ple, amb la que actualment i avui consensem. En cas contrari, si no hagués sigut per aquesta pressió, doncs, tots som conscients que no hauria arribat aquesta proposta.

Dir al representant del Grup Socialistes que per la seua part han arribat a fer aquesta proposta i que han treballat, però no nos hem d'enganyar, s'ha arribat aquí per la pressió del sector, per la pressió del grup de l'oposició, i perquè si nosaltres pensem la proposta de resolució que vostès presentaven fa quinze dies, doncs, no té res a veure amb la proposta de resolució que es presenta avui. Avui sí que hi ha una proposta en què es donen solucions al sector i que realment és la proposta que al seu dia ens van presentar i que portarem a bon terme. No obstant, jo des d'aquí vull agrair i felicitar el Govern perquè ha pogut permetre la possibilitat que hàgim fet este consens i que realment lo que avui arribem a fer aquí sigui defensar los interessos del sector i no arribar a discussions polítiques –com sempre hem fet aquí– innecessàries des de los grups polítics.

Després de les converses que hem mantingut amb el sector, i vista la proposta de resolució consensuada, que gairebé inclou –podem dir– la totalitat dels articles que constaven a la proposició de llei que vam presentar tant el Partit de Convergència i Unió com lo Partit Popular, hem arribat avui a aquests objectius, que, d'alguna forma, eren los que inicialment havíem previst.

Les actuals propostes que comporta el Programa de desenvolupament rural de Catalunya del període 2007-2013,

tal com va avançar el senyor conseller, sabem que actualment no donen les mesures agroambientals necessàries als titulars de les explotacions agràries. És per aquest motiu que hem consensuat aquesta nova proposta de resolució, per poder fixar i concretar mesures i determinar l'import de les ajudes, proposta que, ho repeteixo, està acompanyada del vistiplau del mateix sector.

Una vegada més donarem la confiança al Govern tenint en compte el que s'ha esmentat abans, que des de l'any 2003 s'han pres en este hemicicle acords i propostes que al final no s'han portat a terme i que, d'alguna manera, los compromisos que s'han agafat amb lo sector no s'han portat a la realitat. Per tant, esperem que aquesta proposta d'avui, que realment dóna estes mesures necessàries perquè el sector de l'avellana continuï en vigor i sigui una alternativa de futur..., siguin complides d'alguna manera per a la defensa, la presentació i l'execució en un futur de totes aquestes propostes de resolució que presentem avui, i que el Govern en aquest cas les porti a terme i no nos passi com en anteriors ocasions.

Per tant, des del Grup Parlamentari Popular, simplement dir que, juntament amb Convergència i Unió, voldríem dir que a proposta del sector i amb l'esforç que han fet en los últims anys i en la seua constància, potser siguem los pares de la criatura que hagi arribat a aquesta proposta de resolució amb estes modificacions de punts totals que s'han portat a terme.

I repeteixo una vegada més a tots los grups la confiança i la voluntat que han tingut tots i cada un d'ells perquè arribéssim a aquest consens. Per tant, felicitats al sector, principalment, i enhorabona per part de tots los grups.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, suposo que li serà fàcil d'entendre per què avui en un tema agrari el portaveu habitual del nostre grup, en Francesc Pané, em cedeix el lloc en aquesta tribuna. Ja s'ha dit: l'avellana és un conreu que conforma paisatge, economia i, fins i tot, caràcter de bona part del Camp de Tarragona, amb pinzellades cap a altres zones del país, i com a diputat d'aquesta àrea estic molt content de ser avui a qui toca de defensar aquesta proposta de resolució.

L'avellana ha sigut un conreu que ha hagut d'afrontar dificultats de diferents menes: territorial –i moltes vegades es parla d'abandonament, però es recorda poc la competència en l'ús del sòl en les zones més urbanes–; econòmica –la dificultat d'adaptar les estructures productives–, i, a més a més, fent tot això –i els representants del sector ho saben prou i prou bé– en l'entorn d'una producció reduïda a nivell d'Europa, en què els estats sempre s'han mullat poc, i amb un gran productor extracomunitari, amb una posició dominant de mercat, amb uns costos realment molt per sota dels nostres, però

que com que està trucant a la porta això també comporta que se li facin determinades concessions.

I aquest entorn difícil ja va estar present al començament, quan érem tan joves, quan els plans de millora i les OPA, que ara sembla ja que faci tant de temps, però també després quan es van començar a aplicar les normatives de les ajudes agroambientals. I val a dir que davant d'aquestes dificultats el sector transformador, Unió de Pagesos, bàsicament..., perdó, productiu –Unió de Pagesos– i transformador –la Federació de Cooperatives– han sabut sempre mantenir la seva presència i la seva capacitat de reivindicació, i és just avui de reconèixer-ho.

En aquest context, i d'això ja fa uns quants mesos, segurament massa, es van configurar uns acords que determinaven un marc que permetia el desenvolupament raonable del sector, i no ha estat fàcil de portar això fins a la concreció de la proposta de resolució que avui plantejem. I nosaltres coincidim amb els que han dit que hauria estat bo si haguéssim arribat a aquest compromís més aviat.

En tot cas, assenyalar que quan des del sector transformador, quan des de la Unió de Pagesos ens van demanar la intervenció, els grups que donem suport al Govern vam iniciar un treball no simplement de presentar una proposta, sinó de buscar aquella fórmula consensuada que donés sortida al problema que teníem plantejat. I així arribem a la resolució que avui està proposada per a la seva aprovació, millor que una llei, que una llei amb caràcter tan sectorial hauria grinyolat, però una resolució que és el resultat, és el fruit d'un treball conjunt amb el sector i que té una gran virtut: serà de molt fàcil interpretació per l'exhaustivitat, pel nivell de concreció, perquè gairebé –o gairebé sense el «gairebé»– hem escrit la modificació del PDR que caldrà presentar, i millor que així sigui, perquè avaluar el compliment serà una cosa certament ben fàcil.

Jo penso que avui és un dia per estar satisfets els grups, tots els grups d'aquesta cambra, cadascú en la faceta, en el seu treball, cadascú amb el que ha impulsat. Podem estar satisfets perquè el sector de l'avellana avui «despeja» –i ja buscan la paraula equivalent, que en aquest moment sóc incapaç de trobar; Pané: si em pots ajudar, m'ho «xives»–, treu de davant un problema i li dona una seguretat per al seu futur, però també per a la resta –també per a la resta– de la ciutadania.

Fa uns anys hi va haver una campanya que deia allò tan cert de «l'avellana és cosa sana». Doncs, avui que estem donant futur al sector de l'avellana, avui que estem donant futur a aquest sector, podem dir que des del Baix Camp, des de tot el Camp de Tarragona i des de la resta de les zones productores, comarques del voltant, podem continuar escampant salut per tot el país.

El nostre grup està sincerament satisfet d'haver-hi contribuït i, per tant, evidentment, està satisfet de poder donar el seu suport a la proposta de resolució que avui se'ns planteja.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas... Unió de Pagesos, Federación de Cooperativas, bienvenidos a esta cámara. Hoy se demuestra claramente cómo el día pasado, en el pleno pasado, perdimos un poco el tiempo, lo podíamos haber dedicado a otras cosas, porque el día pasado ya tendríamos que haber llegado a esta resolución conjunta, pero bueno, para eso estamos los políticos de vez en cuando, para perder el tiempo.

En este sentido yo debo de felicitar a todos los grupos de esta cámara porque finalmente y a pesar de lo que acabo de decir hemos llegado a esta resolución conjunta que para el sector agroavellanero es importantísima. Ahora la cuestión no es haber llegado nosotros a un acuerdo, sino que triunfe en la Unión Europea. Se trata ahora de que los parámetros técnicos..., que el grupo parlamentario que apoya al Gobierno, oposición, Unió de Pagesos, etcétera, convenzan a la Unión Europea para que el PDR de los próximos años contemple ayudas agroambientales y promociones comerciales para el sector de la avellana, tenga éxito, y esto no está garantizado. Si fracasamos, por tanto, en ese sentido, lo que hemos hecho es o será papel mojado.

No voy a dedicarme a decir las maravillas de lo firmado porque es un documento técnico que ya está firmado y por lo tanto todos los grupos parlamentarios están de acuerdo, sería ocioso y redundante que lo hiciera yo aquí. Por tanto –y por primera vez desde que he participado en esta cámara–, prefiero ya acabar la intervención felicitando a todos los grupos y diciéndoles gracias y bienvenidos a los que son más beneficiados en este caso, que son los campos de Tarragona y todos aquellos que viven del sector de la avellana.

Gracias, señor presidente.

El president

Els cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Suspenem la sessió uns moments.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les sis i catorze minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpell·lació al Govern sobre la situació de la justícia (tram. 302-00106/08)

Ho fem al setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre la situació de la justícia. Té la paraula l'illustre senyor Jordi Montanya.

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, si us plau, per iniciar aquest punt de l'ordre del dia, té la paraula, doncs, el diputat illustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Illustres diputats i diputades, dèiem en la passada interpell·lació, que ha motivat la presentació d'aquesta moció, que hi ha uns pressupòsits bàsics sobre els quals podem parlar de justícia. Per tant, ens hi referirem de manera global, per entrar, després, punt per punt, a les parts diferents de la nostra moció, que creiem, en definitiva, que aporta una visió global de la problemàtica que afecta aquest àmbit, l'àmbit de l'Administració de justícia, i que va motivar que presentéssim aquesta moció, amb la voluntat, doncs, que s'arribés a un acord i a un consens, i que pogués ser votada per la resta de formacions polítiques, perquè creiem que, en definitiva, el que fa és reflectir de manera objectiva una sèrie de qüestions molt objectivades, objectivades no tan sols per l'informe del Consejo General del Poder Judicial, sinó per l'informe que dies posteriors va emetre o va presentar la presidenta del Tribunal Superior de Justícia, la magistrada senyora Alegret. I, per tant, estem parlant de qüestions, ho repeteixo, que estan objectivades i són situacions que a dia d'avui, doncs, patim amb major o amb menor grau tots els ciutadans d'aquest país.

Tenim clar que l'Administració de justícia és un poder de l'Estat, que emana de la Constitució, *versus*..., article 1.1 del text legal, i de l'article 24.1, pel que fa a la tutela judicial efectiva, amb un especial o especialíssim emparament –per tant, és susceptible de recurs al Tribunal Constitucional, d'empara–; que és un servei públic, també, que garanteix l'Administració de justícia, i que, com dèiem a la passada interpell·lació, funciona millor que pitjor. Per tant, en cap cas nosaltres varem fer un posicionament o vam voler presentar una situació de l'Administració de justícia catastròfica i extremadament crítica o exageradament crítica amb la gestió que des de la Generalitat de Catalunya es pot fer *versus* l'Administració de justícia.

Però sí que és cert –sí que és cert–, doncs, que hi ha uns *inputs* negatius i preocupants que ens han de fer especialment amatents i que són los que es reflecteix als diferents punts concrets de la moció que avui presentem. A més a més, els presentem alfabèticament numerats, per treure jerarquia –lo que faria una presentació numèrica–, perquè creiem que tots ells són prou importants i tots ells són prou preocupants perquè puguin ser debatuts i puguin ser, jo crec, sincerament, aprovats de manera unànime per aquesta cambra, tot i que, per les

notícies que tenim en aquests moments, doncs, sembla que això no serà possible.

Els *inputs* negatius, la lentitud. Això produeix i provoca que es crebanti un dels principis bàsics de l'Administració de justícia, perquè fa que aleshores no tothom sigui igual davant de l'Administració de justícia; no tothom té la capacitat de suportar econòmicament i emocionalment un plet de tres, quatre, cinc, sis, vuit o inclús deu anys..., que una persona o una empresa econòmicament potent, que és un problema puntual que té o un més dels que es tenen dins del tràfic mercantil. I, per tant, ho repeteixo, crebanta, això, el principi d'igualtat de l'Administració de justícia, el principi d'igualtat de parts de l'Administració de justícia. També la insuficiència de mitjans humans i materials.

I l'*input* més preocupant, que és la possibilitat a curt i mitjà termini d'un veritable col·lapse als nostres jutjats, als jutjats de Catalunya, un 73 per cent dels quals pateix de sobrecàrrega, segons la memòria del Tribunal Superior de Justícia, motiu, aquest, que fa que nosaltres hàgim presentat aquesta moció, ho repetim, sobre recursos materials, en el seu punt primer, sobre l'adopció d'importants mesures, perquè s'ha de fer un important esforç pel que fa als mitjans materials, molt especialment pel que fa als actes de comunicació entre òrgans judicials, digui's exhortos, digui's altres actes de comunicació judicial, que són un dels problemes que més endarrereixen i més estan col·lapsant l'Administració de justícia, i també sobre els recursos humans al servei de l'Administració de justícia per a exigir al Govern de l'Estat que de manera immediata i urgent procedeixi a adoptar les mesures necessàries per tal de cobrir amb personal titular els diferents jutjats que es troben actualment vacants a Catalunya. Juntament amb el problema de la mobilitat, que també lamentablement patim en aquest país.

En la segona intervenció ja farem el posicionament pel que fa a les diferents esmenes que s'han presentat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, les esmenes que hem presentat a aquesta moció, i que les tenen a les mans, fan referència a cada un dels punts de la moció. En línies generals, podem dir des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que estem d'acord amb la moció, però que voldríem millorar-la en alguns aspectes.

La primera i segona esmena es refereixen, una, al títol del primer punt, de l'apartat *a*, per afegir «recursos judicials», i, una segona, a suprimir el termini de sis mesos, perquè, si no hi ha aquest termini, doncs, serien tres o quatre mesos, com està previst en el Reglament del Parlament.

L'esmena número 3, que parla del retrocés que hi ha hagut en els tribunals respecte a l'ús de la llengua catalana..., hi afegim que es recuperi el Pla de normalització lingüística que es va implantar l'any 2002 i que va donar lloc a un increment molt important de l'ús de la llengua catalana per part dels professionals i per part dels funcionaris de les oficines judicials. Creiem que és important i, a més a més, el mateix Tribunal Superior de Justícia en la seva memòria anual ho està repetint des de l'any 2006.

Una altra esmena és la que proposa la creació de jutjats penals arreu del territori i de convertir en plantilla efectiva el reforç que es va assignar en el seu dia als quatre jutjats d'executòries penals de Barcelona. Això sobretot per què? Perquè si s'està parlant d'un col·lapse de la justícia, si veiem no només les notícies en els mitjans de comunicació, sinó en les memòries del Tribunal Superior o del Jutjat Degà, que els tribunals de Catalunya estan saturats en més del 73 per cent, doncs, alguna cosa s'ha de fer, i es pot començar per la creació de nous jutjats. I, en el cas dels jutjats penals, és un dels que ha sortit més en els mitjans respecte a la pendència que té d'assumpptes.

Un altre punt, també en l'apart a, és que es presenti un pla de creació dels òrgans judicials tenint en compte tot el que diu la memòria del Tribunal Superior, i que aquest pla sigui per als propers tres anys. Això lligaria amb allò que la consellera en la interpellació va dir, que si es creessin entre vint-i-un i vint-i-cinc jutjats cada any ho arreglaríem aviat. Doncs, ens hi apuntem; arreglem-ho i fem-ho.

I aprofito també per rectificar la consellera, que va fer una comparativa entre els òrgans judicials creats en uns anys concrets de Convergència i Unió i en els anys del tripartit. I si miren realment les memòries, no és el que ella va dir. Del 2000 al 2003, en quatre anys, Convergència i Unió va proposar i es van crear cinquanta-sis òrgans judicials; del 2004 al 2007, primer tripartit i primer any del segon tripartit, cinquanta-un. Per tant, cinc de diferència.

Una altra esmena, respecte al Pla informàtic, és revisar i millorar. Perquè el pla està fet, s'ha revisat dues vegades, i el 2003 requeria un estudi aprofundit que no s'ha fet. Portem cinc anys i l'únic que s'ha fet és enviar pantalles planes als jutjats, però no hi ha cap procés en marxa per revisar.

Una altra esmena és que es reiniciïn les negociacions per a l'assumpció de competències plenes respecte al que estableix el títol III de l'Estatut. I aquí també un suggeriment a la consellera. No cal necessitar els vots del Partit Popular; benvinguts serien si els donen, però només amb els vots de Convergència i Unió es podria modificar la Llei orgànica del poder judicial, no estaria tres anys esperant el somni dels justos, com va passar la legislatura passada. I jo ja li dic des d'aquesta tribuna que, si s'accepten aquelles esmenes que en el seu dia el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar, nosaltres la votarem i, per tant, en un any podríem tenir totes les competències de l'Estatut a Catalunya.

I, finalment, trenta segons per a l'última esmena, que fa referència al fet que puguin venir més crèdits per a l'Administració de justícia, i és fet exactament el que diu l'article 104 de l'Estatut d'autonomia respecte a la participació en la gestió dels comptes de dipòsits i consignacions judicials. Si negociem aquesta transferència, pensin que l'any 96 estava valorat en 12 milions d'euros, 2.000 milions de pessetes; l'any 2008 no seria agosarat dir que serien 30 milions d'euros. Serviria, segur, per millorar en molt l'Administració de justícia a Catalunya.

I res més.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora diputada. També ha presentat una esmena el Grup Mixt. En el seu nom, per presentar-la i defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, se plantea la moción por el Partido Popular que, con las enmiendas que se han presentado a la moción, realmente se le ha puesto en un brete, a la vista de que tiene que decidir realmente qué modelo de justicia quiere, qué modelo judicial quiere. A la vista de sus posiciones, hoy sabremos si el giro catalanista del Partido Popular se confirma, no se confirma o tiene una posición realmente, pues, de defensa de determinadas libertades, a nuestro juicio.

En este sentido, fundamentalmente nuestro grupo, a la hora de abordar el planteamiento que tiene la moción, señala que lo fundamental realmente se reduce a un problema que hace poco puso de manifiesto el juez decano de Barcelona, que es inversión en la justicia –y en esto la *consellera* seguro que me dará la razón–, cuanto más dinero, mejor se podrán hacer las cosas. Tenemos el 1 por ciento del PIB a nivel de todo el Estado en inversión en justicia y sería necesario el 3 por ciento para situarnos al nivel europeo.

Refleja ciertas posiciones adecuadas, la moción. Es decir, no se están convocando suficientes oposiciones; son necesarios más titulares –de ahí que el número de interinos en Cataluña sea realmente escandaloso–; los sistemas informáticos no acaban de funcionar, es más, como denunciaba el propio juez decano, los sistemas informáticos que se están aplicando en cada comunidad no se interconectan, son incompatibles entre unos y otros.

De ahí que..., existen muchos temas pendientes de las reformas legales, que, a su vez, suponen unas cargas enormes en el proceso; es decir, sabemos que una palabra del legislador puede suponer en un determinado momento cargas enormes para determinados órganos jurisdiccionales, y a veces no se prevén. Y sería conveniente que cuando se produce la reforma de las leyes se tenga en cuenta las consecuencias que van a tener. Estoy hablando, por ejemplo, en materia de seguridad vial, en materia de extranjería, de lo que ha supuesto para el tema de incremento de los asuntos en los juz-

gados de lo penal o en los juzgados de lo contencioso-administrativo, por poner un ejemplo.

De aquí que, en general y en los términos genéricos que mantiene la moción del Partido Popular, podamos estar ciertamente de acuerdo en su contenido, aun cuando pudiera merecer algunos matices.

No es así en lo que hace referencia al punto *a.2* de la moción, que es relativo al tratamiento que da a la lengua en los procesos judiciales, en la Administración de justicia. Aquí se están planteando clarísimamente, y las enmiendas lo reflejan, tres distintos modelos. Un modelo común, que es el que plantea el Partido Popular y el Gobierno, que es el del continuismo, en el sentido de impulso del catalán como lengua propia; un modelo que plantea el Grupo de Convergència i Unió, que es un modelo a nuestro juicio antiguo, que es el que, en función de la utilización de la lengua, se paga, es decir, pagar por utilizar la lengua, que era el Plan de normalización que en su día se impuso, y el modelo que nosotros planteamos, que es un modelo completamente diferente, que es el de la libertad de elección lingüística por parte del justiciable y del operador jurídico.

En resumen, se está ante un supuesto de considerar el catalán como lengua propia de la Administración de justicia o bien considerar que la lengua de la Administración de justicia depende del justiciable y del operador jurídico, a su criterio, a su elección. Ese es el modelo que nosotros defendemos y que extrañamente..., y nos ha sorprendido por su tesis –no sé si ya han anticipado su congreso–..., nos ha sorprendido en la proposición que ha hecho el Partido Popular.

No se trata de impulsar y normalizar el catalán en la Administración de justicia, como no se trata de impulsar y normalizar el castellano en la Administración de justicia o el castellano en la Administración de la Generalitat, sino que lo que defendemos, y es lo nuclear, lo básico, es que cada persona pueda elegir con libertad su lengua en la Administración de justicia.

Para ello, hay que dotar de medios, evidentemente, hay que formar a personal de la Administración de justicia, hay que formar a los distintos operadores jurídicos –jueces, fiscales...–, en definitiva, se ha de crear el mecanismo adecuado para que se pueda atender tanto en catalán como en castellano, pero sin necesidad –y nos sorprende la propuesta del Partido Popular, y esperemos que acepte nuestra enmienda, que está basada realmente en el concepto de libertad–..., que sin forzar, sin forzar en modo alguno la situación..., y hacer del catalán la lengua de la Administración de justicia. Porque entre otras cosas eso sería contrario a lo que dispone la Ley del Consejo General del Poder Judicial, la Ley orgánica del poder judicial.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. També s'ha presentat un conjunt d'esmenes en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i també del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per

defensar aquestes esmenes, i en nom del Grup Socialistes, i per marcar posició del Grup Socialistes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President... Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, estic segura de no equivocar-me si afirmo que tots els grups parlamentaris presents en aquest Parlament coincidirem a dir que l'Administració de justícia requereix un nou impuls, un impuls per assolir noves cotes, sobretot de qualitat en la prestació del servei públic.

Jo crec, i el nostre grup considera, que el Govern de la Generalitat contribueix, en el marc, és evident, de les seves competències, a fer efectiva aquesta qualitat. No renuncia ni renunciarà a fer-ho. En aquest sentit, i en l'exercici de la responsabilitat que li pertoca, ja està fent grans esforços tant en l'àmbit dels recursos materials com en l'àmbit dels recursos humans, temàtica aquesta al voltant de la qual gira la moció del Partit Popular.

Nosaltres no podem acceptar aquesta moció perquè anem més enllà. Anem més enllà en les esmenes que hem presentat, i considerem que totes les esmenes formen part d'un conjunt i, per tant, han de ser acceptades en la seva totalitat.

Passo tot seguit a explicar aquestes esmenes i el contingut de les mateixes esmenes. Pel que fa a l'apartat *a* del primer punt, nosaltres considerem que cal simplement continuar el que ja s'està realitzant. Des de l'any 2004 el Departament de Justícia ha endegat un pla de modernització de les infraestructures judicials que un cop completat haurà modernitzat les infraestructures judicials de trenta-sis dels quaranta-vuit partits judicials de Catalunya. Des de l'any 2004, també, fins al 2008, s'han creat vuitanta-tres nous òrgans judicials, la qual cosa ha comportat actuacions en obra a 35.750 metres quadrats, amb una inversió estimada de més de 18 milions d'euros. Per tant, aquí el que cal és continuar fent allò que ja està fent, en aquest moment, el departament i el Govern de la Generalitat.

Pel que fa a l'apartat *a.2*, el que fem és proposar una esmena, proposar una esmena per tal de procedir en totes aquelles mesures impulsades per la conselleria a implantar amb absoluta normalitat l'ús del català. Aquí hem de parlar en termes de «normalitat». El departament, per aconseguir aquesta normalitat en l'ús del català, ja està fent actuacions en tres nivells. En el primer..., és pla de formació en llengua catalana, que atengui totes les necessitats formatives, especialment dels jutges, dels secretaris, dels fiscals. Segon eix, eines per treballar en català, com és el tema de la traducció assistida, diccionaris, manuals, repertoris normatius, etcètera. I el tercer eix, mesures de foment del català entre el personal judicial i els ciutadans, sessions de sensibilització, difusió de drets lingüístics, difusió de les eines jurídiques disponibles en llengua catalana, entre altres.

Respecte a pal·liar la situació de saturació de la justícia, bé, nosaltres el que ens proposem és continuar les inversions a nivell informàtic. La consellera ho deia en la seva intervenció en la interpellació passada. «Mai»

—deia—, «mai s'ha fet tanta inversió informàtica com s'està fent en aquest moment.» I estava també comentant-nos l'èxit del pla pilot —que jo en sóc ben bé coneixedora, i també ho és el diputat Montanya—, del pla pilot que s'està duent a terme a l'Audiència de Lleida.

Per tant, el que cal, en aquest sentit, també és continuar aquestes mesures empreses i continuar també la creació d'un servei informàtic propi, que ja s'han fet alguns avenços en aquest sentit. S'ha fet un sistema d'obtenció, per exemple, del llibre, llistes de gestió per al control dels assumptes, i el sistema Temis 2, que ja permet consultar en tot moment l'històric dels assumptes.

Què ens queda, doncs, pel que fa a recursos humans? Als recursos humans està molt clar que el que necessitem és tenir competències. Tenir competències i fer realitat —fer realitat— allò ja previst en l'Estatut d'autonomia. El que necessitem, en realitat, és desplegar el capítol III del títol III de l'Estatut d'autonomia. Necessitem tenir les transferències en matèria de personal, perquè amb aquestes transferències podrem fer que totes aquelles places que avui estan vacants, pel que fa al personal no judicial, puguin ser cobertes en un breu termini de temps.

I, en aquest sentit, el que nosaltres fem és una proposta d'esmena d'addició, que és la de treballar en la línia de fomentar una altra forma d'accés per facilitar la formació en les carreres fiscals i judicials per tal de disposar també, pel que fa al personal judicial, de més professionals aquí a Catalunya.

Ens agradaria comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra per tal de fer efectiva aquesta realitat en els traspàsos de competències, de poder ja desplegar en tot el seu potencial l'Estatut d'autonomia. I el que ens agradaria és que justament ens donessin suport no en aquest fòrum, en el Parlament, sinó en aquells altres en què necessitem el suport de tots els grups parlamentaris.

Jo li agraeixo al Partit Popular haver presentat aquesta moció, perquè ens ha donat peu a poder insistir en aquesta necessitat de desplegament de l'Estatut d'autonomia. Li agraeixo també el to de la seva intervenció. I li agraeixo al Grup de Convergència i Unió el seu oferiment, i espero comptar amb ells en el moment que es posi damunt de la taula qualsevol votació en el marc del Congrés dels Diputats per poder fer realitat aquest traspàs de competències.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar la intervenció del nostre grup, doncs, manifestant al senyor Montanya, amb la mateixa cordialitat que ell va substanciar la interpel·

lació i avui ha plantejat la seua moció, que si s'hagués aprovat finalment l'Estatut del 30 de setembre avui aquesta moció seria innecessària i la interpellació que vostè va substanciar l'altre dia en tot cas s'hauria formulat en un sentit completament diferent.

Perquè molts dels problemes de què estem parlant avui, que fan referència a dotació d'òrgans judicials —i això també va per al Grup de Convergència i Unió, quan parla de crear, doncs, un pla de creació d'òrgans judicials, per pal·liar el col·lapse existent, o quan parla de la necessitat d'incorporar més persones per cobrir les places d'interinatge—, molts d'aquests problemes avui o estarien resolts o tindríem els mitjans per resoldre'ls sense haver d'esperar una decisió del Govern central.

I això s'ha de dir ben clar i ben alt i amb absoluta rotunditat, perquè a vegades, quan parlem d'aquell Estatut, doncs, del 30 de setembre, algú vol fer-nos creure que era un estatut que el que pretenia era aprofundir en una mena de maximalisme ideològic i polític sense traducció real en el benestar i en les competències que afecten qüestions quotidianes i molt importants de la ciutadania. I ho repeteixo: avui aquesta moció l'estaríem plantejant en uns altres termes i ens adreçaríem a la consellera de Justícia de la Generalitat plantejant-li qüestions molt concretes, perquè tindria els recursos, tindria els instruments, tindria les eines, tindria la capacitat de resolució.

Però, bé, hi va haver qui va tenir interès a desfigurar aquell Estatut i a prescindir de tots aquests instruments. I vostès tampoc, senyor Montanya —el seu grup, eh?, no parlo de vostè—, no són aliens a tot això, perquè damunt han presentat un recurs contra el que va quedar d'aquell Estatut. És a dir, ja ens vam carregar bona part d'aquell Estatut i del capítol que feia referència al poder judicial, i ara a més a més el seu grup ha presentat un recurs per a veure si l'acaba de desfigurar del tot i seguim, doncs, en una situació d'absoluta precarietat i d'absoluta indigència, en el sentit de manca de recursos, manca de capacitat per prendre decisions.

Sobre la qüestió del català. Miri, jo..., em consta que vostè, com a advocat, doncs, és dels pocs advocats de Lleida, per cert, que utilitza el català amb una certa habitualitat. Però és l'excepció, és l'excepció, en el sentit que hi ha molt pocs advocats, i del seu partit jo diria que encara menys —o vinculats al seu partit encara menys—, que l'utilitzin. Per tant, dintre del món judicial, en part perquè els advocats l'utilitzen molt poc i perquè hi ha una part del personal que no el sap, és molt difícil que el català es pugui implantar. I miri, no..., escoltin una intervenció que fa poc s'ha produït aquí, doncs, on parlava que aquí estem per un model lingüístic en què volem imposar el català al món de la justícia. Perquè aquí hi ha 132 diputats que estem d'acord amb una cosa fonamental, i és que no té la presència que li correspondria, en tant que llengua pròpia i en tant que llengua parlada d'una forma habitual com a mínim per la meitat de la població. Però mirin, n'hi ha tres que deuen representar la Catalunya real i 132 que devem representar la Catalunya nacionalista i la Catalunya amb obsessions identitàries.

Jo, per últim, li voldria manifestar que algunes de les esmenes –per no dir totes, de les que hem presentat– eren esmenes molt raonables. Eren esmenes que vostè podia haver assumit perfectament i que ens haurien permès avui adoptar una resolució consensuada. Perquè miri, la conselleria, dintre de les limitacions que té, està fent polítiques ambicioses, i s'han inaugurat moltes seus judicials noves, molts palaus de justícia. I si no, vostè ho pot seguir perfectament per la informació que ens envien als diputats per correu electrònic: l'activitat de la consellera inaugurant seus. I s'està fent esforços per modernitzar, i s'està fent esforços per informatitzar, però com que no disposem de la capacitat per crear tots els òrgans judicials que voldríem i hem d'esperar que des de l'Estat es decideixi quants en podem crear, com que no podem convocar oposicions pròpies, com que no podem cobrir vacants, estem sempre supeditats a decisions que altres prenen, d'acord, moltes vegades, amb altres prioritats que no coincideixen amb les nostres.

Per tant, al seu dia vam renunciar a eines i a instruments molt importants i avui ens n'hem de lamentar.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, lamentem que no hagi estat possible acabar bé el que creiem que va començar molt bé, que és una interpellació que posava damunt de la taula d'aquest plenari, i que crec que no serà l'última vegada que tindrem ocasió de fer-ho, l'impuls d'una actuació que per força ha de concitar la unitat de les forces polítiques de Catalunya, com és la millora de l'Administració de justícia en un marc estatutari.

L'Administració de justícia és evident que ha de donar resposta..., és un servei públic que ha de donar resposta àgil, eficaç i moderna als problemes dels ciutadans. Una democràcia sense una bona administració de justícia no és una democràcia completa. Li falta un element essencial, característic de l'estat democràtic i social de dret.

Nosaltres creiem, sincerament, que aquest Govern –i el Govern que l'ha precedit– està molt implicat en aquesta línia, que les propostes que fèiem amb les esmenes anaven precisament en la línia de posar en evidència, de reforçar, d'impulsar aquestes actuacions, per tal de garantir a Catalunya que sigui efectiu –que aquesta és la nostra missió com a administració de suport– o que es permeti realitzar la independència del poder judicial, la qual cosa vol dir garantir-ne la imparcialitat, l'objectivitat, i garantir que es practiquin els principis de proximitat –per tant, que el ciutadà trobi properes les institucions, fins i tot des d'un punt de vista físic–, que es pugui produir el principi d'immediatesa, és a dir que sigui entenedora la justícia, que sigui àgil i que el ciu-

tadà contempli, pugui observar com es realitza aquesta administració de justícia.

I perquè aquesta administració, aquest servei, es produeixi amb qualitat i amb l'eficàcia necessària calen tres coses, que aquí han anat sortint: bons equipaments físics –és cert–, un bon personal ben format –no només jutges i secretaris, també oficials i auxiliars– i també gestió de proximitat, que creiem que és una mica la clau en què ha girat el programa de govern i el debat estatutari.

El Govern actual, creiem, i l'anterior Govern, que el va precedir, s'han implicat en aquesta actuació. La Generalitat com a part de l'Estat de les autonomies ha de tenir i està practicant, fins i tot més enllà del que se li ha donat, una major responsabilitat en l'ordenació de l'Administració de justícia. I és evident que necessitem el desplegament del títol tercer de l'Estatut d'autonomia per donar cobertura, no només jurídica, sinó sobretot econòmica i des del punt de vista del procediment judicial, al reforç de les instàncies més properes al ciutadà; que Catalunya es pugui dotar d'un nou model d'oficina judicial; que puguem aplicar amb plena llibertat i amb plena competència i sense necessitat de tants informes tot el que seria l'esquema de la distribució dels nostres partits judicials; crear la justícia de proximitat; descentralitzar els recursos, i reforçar, en definitiva, també la presència del català, que és un tema molt important, perquè està absolutament desproporcionat respecte a altres àmbits de l'Administració, la presència del català, dèiem, a l'Administració de justícia, per protegir els drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes.

L'Estatut ho fa possible. Ara cal reformar la Llei del poder judicial; per això dèiem que la moció d'avui havia de ser només una avantsala d'un debat i d'un treball més important. Cal portar a terme aquesta política de descentralització, poder dimensionar correctament la nostra plantilla judicial i fer que, en definitiva, la nostra escola judicial, l'escola judicial de tot el país, ja que està present a Catalunya, es doti també dels cursets, dels recursos pedagògics que facin possible que el personal, jutges i, en el seu cas, en altres àmbits, els secretaris, puguin realment conèixer no només la llengua, sinó les institucions jurídiques del nostre país.

Nosaltres creiem que, en la mesura en què les esmenes que havíem formulat per part dels nostres grups es corresponien amb el planteig inicial que vostès havien fet en la seva interpellació, seria possible arribar avui a aquest ampli consens. No renunciem a tenir-lo; creiem que s'hauran de produir en els propers mesos, tant al Congrés del Diputats com aquí, doncs, debats i resolucions i proposicions prou transcendents per consolidar aquest model de justícia a Catalunya i que mentrestant, aprovem o no aprovem, quin dubte hi ha, aprovem o no aprovem les mocions plantejades, el Govern de la Generalitat i els grups que li donen suport continuarem insistint, continuarem treballant a dotar aquests serveis dels recursos suficients per fer possible aquesta Administració de justícia propera als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. El senyor Jordi Montanya té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes que s'han presentat i defensat.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. Per part del nostre grup parlamentari acceptaríem les esmenes números 1, 2, 5 i 6, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la número 3, que han presentat conjuntament els grups que donen suport al Govern.

Molt breument, i si se'm permet, dir, pel que fa al tema del català, dos comentaris molt breus. Nosaltres demanem en la nostra moció que s'adoptin les mesures escaients per tal d'impulsar-ne i normalitzar-ne l'ús, res més que això –res més que això. Per què ho diem? Doncs, perquè hi ha hagut un descens important des del 2004 –20,6– de resolucions judicials en català al 2007 –un 16,8–, per aquest motiu. I per aquest motiu no podem acceptar la seva esmena quan parla de «proseguir amb les mesures impulsades per la conselleria», perquè aquestes mesures s'han demostrat insuficients o negatives, si més no pel seu resultat.

Pel que fa a l'esmena presentada en aquesta mateixa qüestió pel Grup Mixt, no la podem acceptar de cap de les maneres. I això no són ni girs cap aquí ni cap allà; això és la realitat amb la que vivim, simplement i «llanament» –simplement i «llanament». Vostès demanen, en la seua esmena, que s'ha de garantir el dret dels justiciables a utilitzar tant el català com el castellà en l'àmbit de l'Administració de justícia, i per nosaltres està absolutament garantit, en tant que són llengües cooficials a Catalunya, el català i el castellà.

I també, si em permet, dins del vessant exclusivament de la meua pràctica jurídica, de més de vint anys d'advocat en exercici, no he tingut mai el més mínim problema; ni als jutjats de Tremp, ni als de Vielha, ni als de la Seu d'Urgell, on allí, al món rural, a vegades el justiciable té veritables problemes per a enraonar en castellà, i els jutges o els operadors jurídics, advocats, procuradors, fan l'esforç que convé perquè no hi hagi cap tipus de problemes, i per nosaltres no n'hi ha.

I, com que no n'hi ha, el que diem és, simplement i «llanament», que s'adoptin les mesures necessàries per impulsar-ne i normalitzar-ne l'ús. No fem un problema allí on no n'hi ha- El problema és anècdota, i quan és anècdota se'n parla, però no se'n parla quan hi ha un milió dues-centes mil resolucions judicials i escaig en aquest país i no hi ha aquest tipus de problema.

També, pel que fa a les esmenes que hem incorporat o que hem donat..., que hem manifestat que acceptàvem per part de Convergència i Unió, creiem formalment que enriqueixen el text de la moció.

I també, pel que fa a la resta de grups parlamentaris, agrair també el to de les seues intervencions, tot i que, lògicament, no podíem admetre les esmenes referents al desenvolupament de l'Estatut... Per cert, senyor Estradé, no miri cap aquí, ha de mirar cap allà; és que ha de mirar cap allà! Perquè l'Estatut del 30 de setembre, que

nosaltres, el meu grup parlamentari, vam votar que no, per les raons sobradament conegudes, no se'l carrega aquest grup parlamentari al Congrés dels Diputats, no se'l carrega aquest grup parlamentari. Per tant, deixi de mirar cap allà i comenci a mirar cap aquí, cap als grups que donen suport al Govern, amb quals vostè en forma part. (*Remor de veus.*)

També dir i posar de manifest –i amb això acabem– que creiem que és imprudent aferrissar-se en el desplegament estatutari en matèria de justícia sense saber com es pronunciarà el Tribunal Constitucional. I ho diem sense entrar en valoracions polítiques: no solament el nostre grup parlamentari, el nostre partit, ha presentat recurs, sinó que l'han presentat també el Defensor del Pueblo i altres comunitats autònomes. I ho diem a efectes pràctics, simplement i «llanament» per qüestions de pràctica i conveniència dels operadors...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...jurídics. Simplement per aquest motiu, no hem acceptat aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus. El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*)

El president

Senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president, una petita intervenció per contradiccions.

El president

Trenta segons.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor Montanya, jo només li voldria dir que vostès, amb perfecta coherència, l'Estatut del 30 de setembre se l'han carregat tres vegades successives, aquí, a Madrid, i ara esperen carregar-se el que queda davant del Tribunal Constitucional. Per tant, això sí, els felicito per la coherència.

(*El Sr. Montanya i Mías demana per parlar.*)

El president

Senyor Montanya, sí.

El Sr. Montanya i Mías

Per al·lusions directes. Miri, senyor Estradé –i li ho diré en castellà perquè abans parlàvem de català i castellà a l'Administració de justícia–, *no hay peor ciego que el que no quiere ver.*

Gràcies.

(Remor de veus i rialles. El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, por contradicciones en lo que se ha interpretado de la enmienda nuestra por parte del señor Montanya. Y después para fijar posición sobre las enmiendas.

El president

No, de posició, no en pot fixar, senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

No, no...

El president

En tot cas...

El Sr. Domingo Domingo

...pedir votación separada de...

El president

Això sí que ho pot fer. Anem per la votació separada.

El Sr. Domingo Domingo

Primero, pedimos votación separada del punto a.2 de la enmienda. Y decirle al señor Montanya: no me ha entendido; si usted está diciendo que no hay ningún problema, y yo digo que no han ningún problema, ¿para qué pide entonces impulso? Pida sencillamente respeto a la libertad lingüística. Sin duda, le aconsejo que vote esta enmienda, que sería aconsejable.

El president

Quina...? Senyora Pardell... Sí, senyora Pardell, ha demanat la paraula també per votació separada? *(Pausa.)* No? I..., que hem de fer votació separada? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, han quedat clars els termes de les esmenes acceptades.

Votarem primer l'apartat a.2 a petició del Grup Mixt.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquest apartat ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 71 en contra.

Podem votar la resta de la moció de manera conjunta?

Doncs, comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural (tram. 302-00107/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el foment i la conservació del patrimoni cultural. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Ja em permetran, senyores i senyors diputats, que lamenti que en un tema de rabiosa actualitat –presentem avui la Moció subsegüent a la interpellació sobre patrimoni, que centrem en la unitat de la col·lecció del Museu de Lleida–, que lamenti que en un tema com aquest, ja que ahir a Lleida el conseller, com a president del consorci, el va reunir pels darrers esdeveniments d'aquests dies, que lamenti i digui que el conseller Tresserras avui no ens acompanyi en el debat d'aquesta moció, essent aquest un tema no només de Lleida, sobretot i també, sinó un tema de país.

De fet, aquesta moció manté l'esperit de la que aquesta cambra aprovava per unanimitat l'any 2006 a proposta de Convergència i Unió, i en manté l'esperit, perquè la realitat avui és canviant. En quin sentit? El litigi entre el bisbat de Lleida i el de Barbastro-Montsó, iniciat ara fa deu anys, per resoldre'n la propietat ha arribat a un carreró sense sortida des del punt de vista canònic quan el Tribunal de la Rota es nega a admetre a tràmit el recurs del bisbat per dirimir la propietat. Però aquesta sentència no és ferma, i el bisbat de Lleida hauria de poder recórrer aquesta sentència.

De fet, hi ha tot un escepticisme sobre el fet que l'administrador apostòlic, el senyor Salinas, recorri aquesta sentència quan arribi. Tot just per això, des de la societat civil, els Amics del Museu, amb el suport de les catorze entitats que conformen la plataforma, han endegat accions per tal que sigui la justícia civil, que siguin els tribunals qui realment, doncs, decideixi la propietat d'aquestes obres.

Dèiem que dubtem de l'escepticisme de l'administrador apostòlic tot just perquè la setmana passada, en castellà i signat des de Saragossa, va enviar un burofax dient als Amics del Museu que els prohibia que es tiressin enrere d'anar pels tribunals civils.

Tenia raó ahir el conseller Tresserras a Lleida, quan deia que la col·lecció diocesana és adscrita al catàleg del patrimoni cultural i quan deia que a ell les solucions del Vaticà no l'obliguen. Certament, perquè en un estat no confessional les decisions d'un organisme com la Rota no tenen força com a sentència i són del tot irrelevantes.

LLavors, doncs, serà una vegada dirimida la propietat, i garantida per la unitat de la col·lecció i la unitat de gestió, que arribarem a acords amb els territoris tan magnànims com vulguem. Però ara allò que ens cal és que les cent tretze peces es mantinguin conservades o exposades al museu, sense cap mena de trasllat temporal fins que no hi hagi sentència ferma respecte a la titularitat.

També ahir el conseller Tresserras, arran de la reunió del patronat, deia que troba indispensable un acord polític per compartir les obres. Per això també aquesta moció manté rabiosa actualitat, perquè els acords amb els diferents territoris és evident que els volem, i així ho manifesta el punt tercer d'aquesta moció, arran de les transaccions a què hem arribat amb els partits que donen suport al Govern. Acords, doncs, amb el territori, però no pas abans de la sentència ferma sobre la propietat.

Perquè, és clar, quan el conseller parla de «mantenir unitat de col·lecció», vol dir que les sentències no ens obliguen i, per tant, que hem d'aplicar la Llei de patrimoni. Però, és clar, ja deia el dia de la interpellació que també en el primer Govern tripartit el president Maragall i la consellera Mieras en parlaven, de la unitat de la col·lecció; però ja els vaig dir també el dia de la interpellació que, tot i això, tot i aquesta unitat de col·lecció, hi va haver aquella carta del president Maragall al Marcelino Iglesias, dient-li que es signava un conveni per lliurar les peces a Barbastro.

Per això també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– la transacció a què hem arribat garanteix a través de l'Icom la unitat de la col·lecció. Per tant, mantenim la unitat de la col·lecció, i gràcies a la valentia del diputat Francesc Pané..., i per tant hem estat capaços de poder-hi posar, en aquestes transaccions, que primer s'ha de dirimir la justícia civil, unitat de col·lecció, i conservació i difusió de les obres.

Són sobretot els punts 2 i 3 els qui mantenen l'esperit de la moció del 2006.

Les transaccions, respecte del primer punt –ja em permetran que els ho digui–, han estat un acte de generositat, si se'm permet, per part del nostre grup, de voler arribar a acords, perquè així ens ho diuen des de Lleida, d'una moció davant la poca valentia dels partits que donen suport al Govern, que miren cap a una altra banda quan es parla de la via civil que sortosament ara ja és endegada. Amb una contradicció –també permetin que ho digui– decebedora per part d'Esquerra Republicana entre les seves actituds...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Vidal i Huguet

...quan són en el Govern i quan estaven en partits d'oposició.

Per tant, facin-li arribar, al conseller, que en el tema del litigi del museu, des de Convergència i Unió...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Vidal i Huguet

...davant les circumstàncies recents, no tirem llenya al foc, com deia ahir des de Lleida, per interessos partidistes; altrament, si hagués estat així, que tiréssim llenya

al foc, no hauríem convingut a la seva poca valentia i desconfiança respecte qui dirà el jutge qui és el propietari d'aquestes obres. Sense cap mena de dubte, senyores...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Vidal i Huguet

...i senyors diputats –sí, acabo president–, és Lleida.

Moltes gràcies, president.

El president

Han presentat esmenes, en nom dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, que té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Vidal, no pateixi tant. Les coses, l'any 2006, van començar per un camí correcte, entre altres coses per la valentia, que vostè no ha tingut la deferència de reconèixer, del Grup d'Esquerra Republicana que va fer possible el 2006 que hi hagués una moció aprovada en aquesta cambra per unanimitat. Esperit d'aquella moció, conseqüències d'aquella moció que el Grup d'Esquerra Republicana en cap moment ha defugit.

Nosaltres... Home, estarem molt contents dintre d'uns anys –perquè suposo que durarà uns anys, però potser no– de poder-li dir: «Miri, el jutjat de lo civil ha fallat a favor de la propietat de les obres.» Que nosaltres també pensem com vostè que són del bisbat de Lleida. Esperem que sigui així, perquè si és lo contrari, també li direm encara que hagin passat els anys: «Senyora Vidal, vostè va fer confiança en una línia i es va abocar en una línia que, malauradament, vostè no en té el control.» I, en canvi, de lo que faci el Govern de la Generalitat sí que en tenim el control des d'aquesta cambra. (*Remor de veus.*) I és per això que la moció..., és per això, perdó, que la moció ha estat... Celebrem que la il·lustre diputada es trobi bé... No passa res, no? (*Veus de «No.»*)

Com deia, és per això que en la moció que vostès han presentat, hem arribat a una transacció que altera substancialment la moció que vostès presentaven, perquè feia, posava, des del nostre punt de vista, massa èmfasi en una via civil –en una via civil–, posant la sobirania del poble de Catalunya, que regeix aquesta cambra, lligada absolutament a la sentència d'un jutge que ja veurem com s'escatirà, que ja veurem com es definirà. Aquesta és la qüestió.

Senyora Vidal, el 2006 vam aconseguir la unitat. Durant un temps, durant unes hores –afortunadament no han estat gaires–, hem pensat que la podríem perdre, aquesta unitat, perquè el seu grup polític, a les diverses institucions, ha començat a córrer com un llebrer, intentant fer valer determinades prerrogatives polítiques, trencant en

certa manera la unitat d'acció institucional que el 2006 vam ser capaços entre tots d'aconseguir, trencant-la en benefici d'una interpretació i d'uns dubtes sobre l'actuació del conseller, que ha estat en tot moment honorable, responsable, contundent, com li reconeixen avui tots els mitjans de comunicació de la demarcació de Lleida, en benefici de la unitat de la col·lecció, que aquesta sigui exposada al Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, que es pugui explicar la història comuna de tot un territori que nosaltres –a diferència de vostès que sembla que ho posen en qüestió–, com aquell gran escriptor que era Josep Pla, diem el mateix que deia ell: «La nostra terra, la nostra gent arriba fins allí on dient “bon dia”, ens contestin dient “bon dia”.» I, per nosaltres, la Franja de Ponent també és un territori important.

I, per tant, tot el que es pugui fer d'acord i tenint en compte els interessos de la gent de la Franja de Ponent, Esquerra Republicana hi estarà disposada, perquè entenem el país en tota la seua magnitud.

Sap el que passa amb això del Diocesà? Perquè, si no, no m'ho explico, perquè la cosa l'estan portant el conseller de Cultura i el consorci d'una forma magnífica fins al dia d'avui; és veritat que l'actuació de l'actual bisbe de Lleida... –no m'atreveixo a qualificar-la perquè el qualificatiu que li donaria seria molt negatiu– no ho està fent bé en benefici de la diòcesi i dels feligresos de la diòcesi i en benefici de la història comuna compartida amb la Franja. Però el conseller i el consorci del diocesà sí que ho estan fent bé, ho estaven fent legítimament i ho estan fent amb tot el poder del dret de llei a la seua mà, i ho estan fent amb tot el suport d'aquesta cambra, que ja es va aconseguir el 2006 i espero que es torni a aconseguir avui en dia en base a la transacció que finalment hem acordat.

Però, sap quina és la qüestió? Per què crec que el seu grup actua de la forma que actua? Jo crec que el seu grup, a les èpoques de Govern –no em remuntaré a la història dels vint-i-tres anys, no és aquesta la qüestió–, va cometre un pecat original, que és callar quan es va produir la segregació de la diòcesi de Lleida: el Govern de la Generalitat va callar, la Conferència Episcopal Catalana no va arribar.

Hi va haver una doble oportunitat de resposta: quan se van segregar les vuitanta-quatre primeres parròquies i, després, quan, en aquesta segregació, s'hi van incorporar municipis com, per exemple, el de Fraga, important per la seua significació de capital del Baix Cinca. Tot això es va produir en una època de la història. Jo crec que són..., vostès encara tenen un cert complex per aquell primer pecat original.

Aquí (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), el que hem de mantindre és la unitat d'acció de totes les forces polítiques, recolzament al consorci i al conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya perquè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...les coses acabin com han d'acabar, que és mantenint la unitat de la col·lecció i que la puguem gaudir tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar posició, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me expressar, d'entrada, la meua satisfacció per la generositat expressada per la portaveu de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Carme Vidal, acceptant l'esmena transaccionada que ha explicat, en nom dels grups que donen suport al Govern, el portaveu d'Esquerra, Carmel Mòdol.

Tinc interès per saber..., i expresso la meua confiança de veure i constatar també l'acord de la resta de grups de l'oposició.

Vull recordar que en el fons de la qüestió objecte d'aquesta moció d'avui..., ja va tenir un primer pronunciament favorable per unanimitat en el Ple del 19 de maig del 2006. Una moció, aquella, similar a la d'avui que, en síntesi, instava el Govern a: primer, mantenir com a col·lecció les obres del museu i reconèixer explícitament la unitat de la col·lecció; dos, promoure acords per la gestió conjunta d'aquesta; tres, limitar l'autorització de trasllat d'obres al compliment dels requisits aprovats en la moció, i, quatre, acordar que les obres es conservin i s'exposin al Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Era una moció que, com la d'avui, reconeixia explícitament la unitat de la col·lecció i no en permetia la disgregació. Això, ho mantenim avui més enllà de les iniciatives judicials que estan en curs o d'altres que poden venir. No volem anar a remolc, senyora Vidal, d'aquestes iniciatives. Entre altres coses, perquè no voldríem que entorpiessin l'esforç d'entesa i de negociació que hi ha entre les parts interessades en el litigi; és a dir, el bisbat de Lleida, el bisbat de Barbastro-Montsó, el Govern d'Aragó i el Govern de la Generalitat. Això, per nosaltres, és fonamental.

I el que pertoca ara, a nosaltres i al Govern, amb el suport, si pot ser unànime, del Parlament, és afermar radicalment la legitimitat de la col·lecció.

I és en aquest sentit positiu que entenem que podem arribar a un acord amb el Govern i amb el bisbat de Barbastre.

El meu grup considera que no és positiu alimentar ara els contenciosos civils. Dic «ara» i dic «contenciosos civils», perquè vull recordar que les iniciatives eclesiàstiques han dit o podran dir el que vulguin, però només poden dictaminar sobre quin dels dos bisbats és propietari de cada una de les obres en litigi, però no

poden alterar la protecció civil sobre la integritat de la col·lecció.

El conseller Tresserras ho expressava explícitament ahir en dir: «A mi, les resolucions del Vaticà no m'obliguen, ni les del Vaticà ni les de la Rota.» I afegia: «El Museu de Lleida Diocesà i Comarcal és un dels pocs que poden acreditar bons procediments i bones pràctiques museístiques en el procés de constitució de les seves col·leccions.»

D'acord amb la legislació sobre patrimoni cultural i les recomanacions del Consell Internacional de Museus, així com la comunitat museística internacional, vetllarem per la gestió i exposició conjunta de les obres que integren aquesta col·lecció única, unes obres que als altres valors eminents, artísticament eminents, hi afegeixen el fet que el seu conjunt expressa un únic context històric, social i religiós d'aquell territori que, durant anys i panys, no sabia de límits arbitraris o administratius.

Votarem, doncs, a favor de la transacció, l'esmena assumida també pel grup que ha presentat la moció, i considerem que, si tots els grups la recolzen, qui haurà guanyat haurà estat aquest tresor cultural de la terra ferma, aquest patrimoni cultural del país, indivisible, que amb tanta cura i professionalitat es guarda i s'exposa al Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, bé, des de l'inici de la controvèrsia, des del meu grup parlamentari i des del Partit Popular de Lleida, hem tingut un posicionament molt clar i definit i sense escletxes.

Nosaltres, en primer lloc, hem manifestat sempre que lo primordial és la unitat de la col·lecció creada des de fa més de cent anys pel bisbe Messeguer; segon, per obrir les vies de negociació i diàleg que siguin suficients, a fi i efecte d'arribar a un acord transaccional, satisfactori pel que fa a la diòcesi de Lleida i a la diòcesi de Barbastro i Montsó; tres, per evitar al màxim –al màxim– obrir ferides amb els nostres veïns, històricament agermanats amb les comarques de Lleida, de la Franja, i, en aquest cas en concret, especialment, pel que fa a Barbastro i Montsó.

Ara bé, no podem obviar que aquest és un litigi que s'inicia durant los anys noranta, que estem a l'any 2008 i que la ineptitud, ineficàcia i la manca de transparència de les administracions implicades no ha fet possible que a dates d'avui hi hagi hagut un acord transaccional. I, únicament i exclusivament, el seny dels ciutadans de Lleida i el seny dels ciutadans de la Franja, de Barbastro i de Montsó, han fet possible que les coses no vagin més enllà i que la ineptitud quedi reduïda a les administracions que intervenen en aquest litigi.

Dit això, nosaltres creiem, i ho hem defensat des de l'inici del litigi, que la via judicial, que la via judicial ordinària era una bona solució, donat i derivat dels antecedents que hem posat a la taula.

Escoltin, portem des del 90 amb aquest litigi, estem al 2008. No hi ha solució, no s'entreu solució i, quan hi ha hagut alguna solució, aquesta ha estat altament preocupant per als interessos de la unitat de les peces del museu, i no cal referir-nos a les cartes i als acords entre l'expresident de la Generalitat i el president del Govern aragonès.

Per tant, atesa la situació actual, des del meu grup parlamentari, donem total suport a la via judicial ordinària endegada pels Amics del Museu i vagi..., des d'aquí aprofitem per felicitar-los per la seva valentia i per haver pres aquesta iniciativa, i també a la Plataforma Cívica per la Unitat del Museu que agrupa catorze entitats i associacions de Lleida i de Fraga que han anunciat que també es sumaran a aquesta iniciativa.

I tampoc entenem per quin motiu –per quin motiu– ha de fer aquesta mena de pànic anar a la via jurisdiccional ordinària. Si quan hi ha un problema que no es resol amistosament o hi ha incapacitat de solucionar-lo amistosament..., escoltin, per això estan los jutjats, per resoldre. I hi haurà una sentència que serà d'obligat i d'imperatiu compliment per ambdues parts i que a uns, forçosament, satisfarà més i a uns altres, menys.

Ara bé, les administracions implicades, curiosament totes elles del mateix color polític, estan sent incapaces d'arribar a una solució de consens, a una solució transaccionada. A més a més, sembla que sigui, últimament..., que hi hagi una sèrie de paraules tabú en seu parlamentària: no es pot parlar de crisis, no es pot parlar de transvasaments, i ara sembla que no es pot parlar de la via judicial per a resoldre un litigi que enfronta dos diòcesis i que, per tant, considerem escaient buscar aquesta solució.

A més a més, si algú s'ha llegit o ha tingut cura de llegir el *suplico* de la demanda que han presentat els Amics del Museu, escolti, l'únic que demanen és que es declari la titularitat d'aquests béns en base a la usucapció, o sigui, la possessió pacífica i continuada durant més de cent anys. No demana absolutament res més.

I, per tant, no entenem per què ha de fer tant respecte o tant pànic, o que sigui tabú o hagi de ser tabú poder utilitzar la via jurisdiccional ordinària.

I no ens val que el conseller ens digui que els acords de l'Església no el vinculen. És que, escolti'm, los acords de l'Església vinculen a nivell intern l'Església, però a partir del concordat, dels acords concordatoris de l'any 79, l'Església està sotmesa a les normes jurídiques i, per tant, a les resolucions judicials, tant estatals com autonòmiques, i tenen una excepció pel que fa al règim tributari i al règim fiscal. Però, lògicament, no concedeixen, ho repeteixo, a partir dels acords concordatoris del 79...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...a l'Església cap tractament diferent.

Per tant, i pel que hem exposat, nosaltres donarem suport a la moció i donarem suport a aquest acord transaccional que s'ha assolit per quasi tota la resta de formacions parlamentàries.

Gràcies.

El president

El senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, il·lustres diputades, il·lustres diputats, no voldria que al llarg del debat, i pensant en les meves pròpies paraules, oblidés de donar les gràcies a la diputada Carme Vidal per la referència que ha fet a la meva persona, i donar les gràcies també al Grup de Convergència i Unió per la seva generositat a acceptar —i efectivament ha estat una gran generositat, jo ho entenc així— aquesta esmena que hem transaccionat.

Jo sé que les lleis, sé que les sentències són molt importants en totes les coses que són litigioses, i molt probablement la Llei del patrimoni de Catalunya, del patrimoni cultural, molt probablement la sentència que emeti el jutge al seu dia són elements crucials per al debat sobre la unitat de la col·lecció i la permanència d'aquesta col·lecció al Museu de Lleida. Però si fins avui hem guanyat aquesta batalla des de l'ètica, des de la cultura, des de les posicions morals, no ha estat perquè hi hagués una llei del patrimoni cultural a Catalunya només ni singularment, ni tampoc per les sentències del Vaticà, que hi han estat contràries. Ho hem guanyat per la unitat —per la unitat— de les veus polítiques que s'han expressat al territori de Lleida, en bona part també a la Franja germana, i que s'han expressat en el Parlament de Catalunya. Aquest és el gran valor que hem de preservar.

I dic això perquè temia que després del que hem vist i viscut a les institucions lleidatanes, la diputació i l'ajuntament, amb els dissortadíssims resultats dels debats sobre aquesta qüestió, temia que poguéssim arribar avui a una moció, que entenc que en el temps és oportuna, dividint-nos. Podrem tenir estratègies distintes, serrells de criteris distintes, però afortunadament mantenim aquesta unitat.

No sé que farà el Grup Mixt; ho sabrem d'aquí a un moment. Segurament no serà favorable a aquesta unitat, però ells solen persistir en els seus propis errors. No ens preocuparà més enllà del que ens ha de preocupar, però tant de bo que acabessin sumant-se a aquesta unitat.

Aquí representem el poble de Catalunya, no només el poble de Lleida i el poble que parla català, perquè n'és, a la Franja de l'Aragó. L'art sacre del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal no és un patrimoni només de les Terres de Lleida, de les terres històriques del bisbat de Lleida; és un patrimoni de Catalunya, és un patrimoni de la humanitat. És per això que és bo que aquest Par-

lament ratifiqui aquella unitat que es va produir en la legislatura passada a través d'aquella moció.

Què aconseguim avui? Objectius molt importants, renovem objectius que ja teníem acordats: que la col·lecció sigui a casa, al Museu de Lleida; que se'n preservi la unitat, d'aquesta col·lecció i del seu discurs, que és tan important com la mateixa unitat de les peces; que se'n garanteixi la completa preservació a través del catàleg, perquè això és important per a la Llei del patrimoni cultural de Catalunya; que se'n garanteixi el no-trasllat si no s'acompleixen aquells acords en les condicions que diu aquesta moció i que ja dia la moció en la setena legislatura.

Reconeixem, a més a més, que efectivament era possible la via civil per a escatir de qui és la propietat i que hi ha hagut persones i entitats que, efectivament, n'han fet ús legítimament.

Els acords amb els territoris són necessaris. Jo ho vaig dir una vegada i ho ratifico avui: no hi ha batalla guanyada si no hi ha unitat entre nosaltres, i no hi ha batalla guanyada tampoc en les peces de l'art del Museu de Lleida si, efectivament, no donem acompliment i satisfacció a acords de compartir això que no és només nostre —ho és en la història i en la propietat, però no ho és en el seu valor— amb la gent de l'Aragó, que va crear aquestes mateixes peces.

Des d'aquest punt de vista no puc fer altra cosa que saludar l'esforç del conseller per a aconseguir aquests acords, aquesta política fina que és extraordinàriament necessària fer perquè la Franja de Ponent comparteixi el gaudi que nosaltres podem tenir, tenim i espero que moltes altres persones, més enllà de les que l'han visitat, el Museu de Lleida, puguin tenir també.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, ¿de qué hablamos cuando ponemos en discusión el traslado de algunas piezas sacras del Museo Diocesano de Lérida a la diócesis de Monzón-Barbastro? Veamos, desde hace ya bastantes décadas, y para realzar la sede de sus diócesis, se les ocurrió a los obispos y a sus curias crear los museos diocesanos. Una parte importante de sus fondos la componen las piezas que hicieron trasladar desde las iglesias parroquiales, en muchas ocasiones con oposición de sus legítimos propietarios.

Pero en la Iglesia, como en el ejército, no se discuten las decisiones. Cuando se formó el de Lérida, a él llegaron, sin más fundamento que el mandato episcopal, ciento trece obras de arte religioso que desde tiempo inmemorial pertenecían a las parroquias de su Franja de Poniente.

Posteriormente, y en el ejercicio de una jurisdicción estrictamente canónica, la Iglesia recompuso los límites geográficos de sus diócesis, y aquellas parroquias que

habían pertenecido a la diócesis de Lérida pasaron a formar parte de la de Barbastro. La lógica más elemental concluyó que, si esas parroquias ya no forman unidad canónica con Lérida, sus obras de arte tampoco. Y piden, por tanto, que se les devuelva lo que desde tiempo inmemorial es suyo.

Dentro de esa lógica interna que afecta a la organización de la Iglesia y sus diócesis, el obispo de Barbastro reclama al de Lérida y le pide la devolución de las ciento trece piezas que tienen en Lérida. El asunto llega hasta el Vaticano, donde se da la razón a la diócesis aragonesa. El obispo de Lérida presenta recurso ante el Tribunal de la Rota, pero este lo desestima, recordando la vigencia canónicamente inapelable de la disposición vaticana: las obras han de ser devueltas a las parroquias de Barbastro. El obispo de Lérida, desestimando recurrir a la vía civil, afirma sin embargo que no puede devolverlas, porque esas ciento treinta obras han sido catalogadas y están protegidas por la Ley del patrimonio de Cataluña. Y ya tenemos el lío armado.

Es curioso, el nacionalismo lo deforma todo. (*Remor de veus.*) Lo deforma tanto, que los mismos argumentos que ha utilizado el Ayuntamiento de Salamanca para retener unido el Archivo de la Guerra Civil y que fueron calificados por el nacionalismo como «expolio», ahora la señora Carmen Huguet, de CiU (*persisteix la remor de veus*), los utiliza para impedir que las piezas religiosas catalogadas del Museo Diocesano de Lérida sean verdaderamente devueltas a sus propietarios. Ahora la unidad del archivo es importante para «fer país», «és la nostra documentació d'un passat històric que no pot estar compartida», dice sin inmutarse la señora diputada, y es preciso –nos asegura en el punto 2 de la moción– «reconèixer explícitament la unitat de la col·lecció, atès que constitueix un patrimoni capaç d'explicar els contextos identitaris, històrics, socials i religiosos». Fantàstic! Es decir, la unidad del Archivo de Salamanca es expolio e imperialismo; la unidad del Museo Diocesano de Lérida, por el contrario, es instrumento imprescindible de identidad que debe ser presentada porque es «la nostra».

No sé si se dan cuenta, pero en este pulso que se traen los nacionalistas de Convergencia con los independentistas de Esquerra Republicana para mostrar quién la tiene más... nacionalista, están abriendo la caja de Pandora de la discordia nacional española. (*Remor de veus.*) Nunca tendríamos este problema si no se hubiera iniciado la campaña de los archivos de Salamanca. Ahora ya se ha extendido a los contenciosos por el agua: Aragón ha recurrido ante los tribunales por el minitrasvase; Valencia y Murcia presentaron sus agravios comparativos; el Ayuntamiento de Salamanca ha entablado recurso contencioso contra la dispersión y fragmentación del Archivo de la Guerra Civil; el Archivo de la Corona de Aragón con sede en Barcelona y el blindaje del mismo desde la disposición adicional tercera del Estatuto enfrentan en el Tribunal Constitucional a los gobiernos de Aragón, País Valenciano e Islas Baleares por el Gobierno catalán; el Museo Diocesano de Lérida ha sido requerido por las diócesis de Barbastro-Monzón para que devuelva con aval de jurisdicción vaticana las ciento trece piezas allí depositadas pero que provienen

de parroquias aragonesas en su franja oriental. ¿Cuánto tardarán, la Junta de Castilla y León o los obispos, cabildos, párrocos o cualquier entidad cultural privada española, en requerir a la Generalitat para que devuelva las obras de arte expoliadas de sus parroquias y que hoy forman parte notabilísima de los fondos del Museo Federico Marés de Barcelona?

La señora Huguet le dice al *conseller* Tresserras... (*Remor de veus.*)

El president

Senyora Carme Vidal Huguet, senyor diputat... (*Pausa. Remor de veus.*) Senyor diputat, se li està acabant el temps.

El Sr. Robles Almeida

¿Puedo seguir?

El president

Sí, sí, pot acabar i tot.

El Sr. Robles Almeida

Digo que la señora Huguet... (*Remor de veus. Pausa.*) Bien, dejaré la argumentación, porque se me va el tiempo y es posible que no tenga para más. Pero Vidal Huguet le dice al *conseller* Tresserras que se implique en el proceso civil contra el obispo de Barbastro, porque el *conseller*, astuto, a sabiendas de que no tiene la propiedad de las piezas ni la tendrá por vía civil, se apoya en la posición de fuerza de que la posesión actual de ella la detenta el Museo Diocesano de Lérida.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

No quiere ruido, pretende alargar el proceso, retener el producto y negociar. Vamos, que ahora hace de alcalde de Salamanca sin el más mínimo rubor: «A mí las resoluciones del Vaticano...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...no me obligan a nada.» Es decir, «lo mío es mío». Moraleja nacionalista: «Lo mío es mío y lo tuyo de los dos; aunque, si está en mi posesión, lo tienes crudo, maño.»

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Si un día el Museo Diocesano de Lérida ha de decidir –acabo, señor presidente– su colección...

El president

És que fa un minut que se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

...la culpa la habrá tenido el egoísmo nacionalista, por haber puesto fronteras donde solo había...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...una iglesia universal. (*Remor de veus.*)

Gracias, señor presidente. Votaremos en contra.

El president

La senyora Carme Vidal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula... per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Senyor Robles, és que no val la pena ni que l'anomeni, jo, en tot cas ja, eh?, francament. De veritat, el convidem que vingui a Lleida, que vegi el museu, i no té res a veure un espoli de guerra a Salamanca amb un patrimoni que sí que realment és identitari.

En tot cas, senyor Robles, deixi'm que li digui que la sentència de Roma no és ferma. La unitat d'aquesta cambra sí que servirà per donar força, perquè quan el dia 7, el dia 8 o el dia 9 arribi a Lleida, al bisbat, la sentència de la Rota Romana, el bisbe, si més no, vegi que el poble de Catalunya, representat aquí per aquests diputats, diu que hauria de recórrer la sentència perquè, com a mínim, Lleida tingui la possibilitat de ser escoltada.

Senyor Mòdol, el nostre grup a Lleida corre com un llebrer per responsabilitat de país. Deixi'm que li digui que vostès formaven part d'un govern, en la legislatura passada, el qual part d'aquest patrimoni el lliurava. Per tant, corre el nostre grup com un llebrer per responsabilitat de país. Miri, també, senyor Mòdol, les hemeroteques, miri si va callar el president Pujol –miri si va callar el president Pujol– quan hi va haver la segregació, que va agafar els dos millors juristes per portar aquest tema, i vostè ho sap: el doctor Bajet i el doctor Casanova. No han abandonat el tema. Ahir, el doctor Bajet es va personar en el Consorci del Museu, perquè veu que van mal dades –perquè veu que mal dades–, avui, l'un i l'altre, molt relegats.

I deixi'm que li digui una cosa, també, senyor Mòdol, respecte a les negociacions dels conseller i les seves voluntats i acords polítics, amb tot aquest seu bon fer. Compte perquè ja les coneixem aquestes negociacions. Per això nosaltres hem fet un acte de generositat. Sap per què les coneixem aquestes negociacions del conseller? Perquè, mentre ell aquí en seu parlamentària ens diu que respecte al País Valencià ell negocie amb el seu homònim, el conseller Rambla va tancant emissions

de TV3 i va obrint expedients. Per això nosaltres vem voler interpellar, perquè vostès saben que les mocions prescriuen cada legislatura, i miri, el temps ens ha donat la raó; és a dir, aquesta moció s'ha fet de rabiosa actualitat.

Per tant, compte, perquè aquí sí que la defensem, la unitat de la col·lecció, tots plegats, i jo els ho agraeixo. I els grups que donen suport al Govern i també el Partit Popular hem fet un acte d'una extrema generositat tots plegats per la unitat de la col·lecció, perquè doni força, certament, a què el bisbe recorri. Però, compte!, perquè ens les sabem les negociacions.

Moltes gràcies, president.

El president

Senyor Mòdol...

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Per fer-li un aclariment, per les al·lusions directes de la senyora Vidal. Jo quan he parlat de la segregació no em referia a la segregació de les obres, sinó a la segregació de les parròquies. En el moment que s'ha produït la segregació de les parròquies, i que la Generalitat de Catalunya l'any 96 va callar i de quina manera.

Però de totes maneres –de totes maneres–, l'acord que va permetre el primer acord d'unitat en aquesta cambra va estar fet estant Esquerra Republicana al Govern i actuant amb responsabilitat. De la mateixa manera que ara hem actuat amb responsabilitat i fora de l'oportunisme polític. I això és el que els he criticat, al seu grup, que tota la seua estratègia és per posar-se una medalla en una batalla estèril que l'única manera de guanyar-la és des de la unitat.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció amb les esmenes acceptades en forma de transacció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta moció ha estat aprovada per 126 vots a favor i 3 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'innovació i recerca (tram. 302-00108/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'innovació i recerca. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el meu grup parlamentari sotmet a votació aquesta moció i pretén dos àmbits, primer, constatar la falta de capteniment del Govern en matèria de recerca i innovació. La falta de capteniment constatada després de divuit mesos de paràlisi, de dimissions, de discrepàncies, de malestar dels rectors, de malestar dels directors de centres de recerca. I l'única resposta que hem tingut per part del Govern i del conseller és que tot està pendent d'un pacte. Un pacte que, a dia d'avui –a dia d'avui–, no el tenim sobre la taula; un pacte –o un suposat pacte– del qual no tenim, a dia d'avui, proposta del Govern. Però més enllà de la voluntat de denúncia per part d'aquest diputat, també tenim la voluntat d'impuls. Voluntat d'impuls, entre altres coses, perquè en un sector que és estratègic per al país, i més en la situació econòmica en la qual estem en aquests moments, és important llançar un missatge de tranquil·litat, i, per tant, d'un mínim de propostes, d'algun full de ruta.

Per tant, avui el que els demano, senyors diputats, senyores diputades, és que donem recolzament a aquesta moció, ni que sigui per donar el missatge a la comunitat universitària, als centres de recerca, a l'àmbit de recerca del nostre país, que almenys el Parlament sí que se'n preocupa, o que almenys el Parlament sí que llança un missatge determinat.

I el paquet de propostes, que no tinc perquè referir-m'hi, les tenen vostès en la moció, són diferents: des de potenciar programes que actualment, doncs, es tenen mig paralitzats, fins a crear òrgans de coordinació, sobretot en l'àmbit dels centres de recerca, que són importants, i que és estratègic que hi hagi algun missatge determinat.

Perquè en aquest àmbit jo vull recordar als senyors i senyores diputades que fa quinze dies interpellava el conseller Huguet. El conseller Huguet, en aquell moment, va agafar el compromís en aquesta cambra que en quinze dies ens faria arribar el text, la proposta del Govern del pacte. Perquè jo en aquell moment, l'únic que li plantejava a l'honorable conseller és que el que s'havia fet arribar al meu grup parlamentari era un document fet per un grup d'experts, el qual hem analitzat i ens sembla interessant, i està ben treballat per part del grup d'experts. A partir d'aquí, els experts han fet els seus deures. El que reclamàvem a l'honorable conseller és dir: «Bé, tenim experts al país que quan se'ls encarrega un treball el fan.» Gran novetat. A partir d'aquí, quina és la proposta del Govern? I el conseller, en seu parlamentària, i tots els diputats en són testimonis, va dir: «D'aquí a quinze dies, senyor diputat, vostè tindrà la proposta del Govern.» I, ai las!, el que rebo ahir és això.

Bé, això, perquè ho coneguim els senyors i senyores diputats, és aquest document que veuen així, enquadernat d'una manera més d'anar per casa, doncs, bé, és el document enquadernat. Bé, ja hem fet un avenç, hem enquadernat el document. Ja està bé. L'hem ordenat, també està bé. I, a més, és un respecte a l'equip d'experts, doncs, que almenys una publicació d'aquest tipus, doncs, estigui, tingui la dignitat que li correspon.

Ara, dit això, on està la proposta del Govern? Seguim constatant que no hi ha proposta del Govern. I, per tant, això és el que reclamem, i això és el que reclama aquesta moció.

I a partir d'aquí el que reclamem és una sèrie de mesures, fins que no arribi el text del pacte, perquè no generem paràlisi. I em dirigeixo als diputats, i ho faig sincerament al marge de grups reglamentaris. Vostès saben, llegint aquestes propostes, senyors i senyores diputats que coneixen l'àmbit, que estaran d'acord amb el que estic proposant. I no és un tema ni d'esquerres ni de dretes ni de grup parlamentari, són temes de calaix. I segur que hi estan d'acord. I si això ho fem, com a mínim llançarem el missatge a la comunitat universitària i el món de la recerca que el Parlament com a mínim sí que se n'ocupa, i que el Parlament insta el Govern que se n'ocupi. Perquè si no ho fem, senyors i senyores diputats, correm el risc de donar validesa a aquell proverbi xinès que diu que el savi es pot asseure una vegada sobre d'un formiguer, però només el ximple és aquell que s'hi queda.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes. Per tant, poden fixar posicionament els grups. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President... Il·lustres diputades i diputats, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi considere que el Govern de Catalunya té una clara consciència de la recerca i de la innovació com a parts integrants del que han de ser les bases que han de fer progressar el nostre país.

Hem de fer, i no n'hi ha cap dubte, un esforç important. Important en el sentit de respondre adequadament als reptes socials, als reptes econòmics, mediambientals existents, i que sens dubte incidiran en el benestar dels ciutadans. Des de l'any 2007 ja s'està treballant en aquest sentit, i el conseller ens ho deia la setmana passada, o el Ple passat, en la seva intervenció. Ens deia: «Ens hi juguem el futur.» I el nostre grup parlamentari coincideix amb aquesta afirmació i amb aquesta anàlisi. I, per tant, coincideix i comparteix aquesta necessitat de fer un pacte nacional per la recerca i la innovació.

I el que ens sorprèn és que en la moció que ens ha presentat, ens diu que «es constata» –diu– «la manca de capteniment del Govern en matèria de recerca i d'innovació». Com es pot dir això, senyor Castellà, quan estem treballant des de fa un any en el Pacte nacional per a la recerca i la innovació? Com es pot dir? En la seva moció diu: «Es constata la manca de capteniment del Govern en matèria de recerca i d'innovació.» Doncs jo li diré: no és certa aquesta afirmació. No és certa i no hi ha aquesta manca de capteniment del Govern. No hi és i ens ho demostren les propostes fetes, el treball realitzat pel grup d'experts i el treball que s'està fent en aquests moments per presentar, efectivament, en el mes de juny, una proposta concreta de pacte nacional.

El nostre grup vol insistir en la importància política d'aquest pacte nacional per a la recerca, i vol aprofitar també aquesta intervenció en el Parlament per agrair al grup d'experts el treball realitzat. I per agrair a totes aquelles persones que han estat entrevistades, perquè vostè ha ensenyat un exemplar del pacte. Jo no he portat aquí tota la documentació que he rebut, però jo he rebut quatre exemplars de documents que fan referència al pacte, quatre. Un amb les entrevistes, l'altre amb les taules de debat. Això és una documentació valuosíssima, i, per tant, agrai'm a tots aquells que han participat en les taules de debat i en les entrevistes les seves aportacions.

No hi ha dubte que en aquest moment estem pendents d'aquesta proposta del conseller, però jo estic convençuda que aquesta proposta serà suficientment concreta per tirar endavant un pacte i alhora àmplia per tal d'aplegar el consens, perquè aquesta és la voluntat, i em consta, del Govern i del conseller, d'aplegar el consens de totes les forces polítiques.

Ara bé, vull dir que, fent tot això que s'ha estat fent en un any, no s'ha oblidat el treball en altres àmbits de la recerca, en altres àmbits de les titulacions universitàries, que vostè està fent referència en els vuit punts que presenta en la seva moció. No podem, és evident, donar resposta, amb els cinc minuts que tenim, a totes aquelles qüestions que ens està preguntant. Jo només..., i n'he escollit alguna, faré algunes consideracions, perquè crec que és de justícia fer-les.

Quan vostè parla del programa ICREA Acadèmia, és evident i li hem de respondre que ja s'està treballant en la primera convocatòria, a publicar en la tardor del 2008, i que el programa serà efectiu al gener del 2009.

Quan parlem de programa Jaume Serra Hünter, hem de dir que el nostre grup parlamentari el valora molt positivament, ja que ha permès que els becaris Ramón y Cajal poguessin tenir una contractació permanent en la universitat. Per tant, s'està treballant en aquest programa.

Quan parlo de l'AQU Catalunya, jo li estic dient: és quede curt quan vostè demana que l'AQU Catalunya acrediti titulacions pròpies. No, perdoni, AQU Catalunya està acreditant en aquest moment no només titulacions pròpies: titulacions oficials i titulacions pròpies. Per tant, AQU Catalunya va ja més enllà del que vostè ens està demanant en la seva funció.

Continuo. I ens parla de l'AGAUR. Bé, l'AGAUR està fent la seva activitat –està fent la seva activitat–, no ha parat en la seva activitat, i per tant... (*Veus de fons.*) No, no, no, aquí discrepem totalment; per això no podem acceptar la seva moció. Per tant, i atès el temps que tinc...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...jo crec que podríem respondre-li a tots els punts que presenta amb un balanç molt positiu de les activitats que s'estan realitzant.

I, des d'aquest punt de vista, el nostre grup parlamentari en cap cas pot donar el vot a la moció que ens presenta, i per tant el nostre posicionament és de rebuig a aquesta.

Res més; gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Castellà, avui ens presenteu una moció que es contradiu en si mateixa: no pot instar el Govern a fer allò que ja està fent.

Miri, acusa el Govern de no tenir una idea clara de cap a on ha d'anar la recerca en la innovació a Catalunya i, per una altra banda, vostè vol que es faci pública ja la proposta per a iniciar el procés negociador del Pacte nacional per a la recerca i la innovació. Miri, vostè està afirmant, efectivament, que estem treballant en el Pacte nacional per a la recerca. Fixi's, fa poc més de sis mesos que es va iniciar, doncs, aquest pacte, recollint la opinió dels màxims experts en la matèria a Catalunya, alhora que un grup d'experts internacionals han avaluat la situació actual i han fet propostes de línies d'actuació, en un document de bases que vostè molt bé ha dit, ha ensenyat, que ja s'ha presentat al president de la Generalitat, i s'està complint el calendari que inicialment es va preveure en aquest procés.

Miri, és un pacte que neix de la voluntat d'aquest Govern i està encapçalat pel conseller Huguet. I, efectivament, té dos compromisos molt grans. El primer compromís és un horitzó a llarg termini per a la recerca i la innovació a Catalunya, que no estigui basat en el taticisme del moment. I un altre compromís, de recollir la voluntat de tots els partits polítics, del Govern, de tots els agents socioeconòmics, de tots els agents que fan la recerca i la innovació com a elements centrals i de tota la societat en general.

Senyor Castellà, el Govern és molt conscient de la importància d'aquest pacte. En aquests moments, Catalunya ha de fer un esforç molt gran per tal que el talent, la innovació i la recerca siguin efectivament el motor del nostre benestar i del nostre progrés, tant de les catalanes com dels catalans.

Miri, senyor diputat, li puc dir que la proposta del pacte amb compromisos ja és un fet. En breu –en breu–, el coneixerem. I és més: com no podria ser d'una altra forma, nosaltres comptem amb les seves opinions i amb les opinions del seu grup per tal d'aconseguir el millor pacte possible per a Catalunya.

Vostè fica damunt de la taula molts, molts temes diferents, i amb el poc temps de què disposem, doncs, és impossible –ja li ho han dit– de poder contestar totes les seves demandes. Miri, al departament s'està fent molta feina, molt bona feina, i permeti'm que li'n faci, doncs, quatre pinzellades, d'algunes de les coses que

vostè diu que s'ha d'instar a fer i que, efectivament, s'estan fent.

Miri, del programa ICREA Acadèmia –ja li ho han dit– s'està ja implementant la primera de les convocatòries. Miri el que li dic: la primera de les convocatòries. Això vol dir que és un programa propi d'aquest Govern.

Vostè també vol instar amb aquesta moció a potenciar els programes Serra Húnter per a una finalitat per a la qual no fou creada. Miri, el programa Serra Húnter té com a finalitat impulsar àrees d'interès per a la universitat i assegurar una millora qualitativa tant en la recerca com en la docència i, en especial, en àrees emergents.

Si nosaltres analitzem l'evolució de com ha anat el professorat contractat a la universitat, veurà que les universitats han convocat, en les quatre convocatòries, 250 places i n'han assignat 221, i ha servit per estabilitzar personal de les universitats catalanes.

Miri, amb la LOU sense reformar, la via d'accés a la via funcional tenia una complexitat, i ha servit, doncs, aquest pla, per tal d'estabilitzar el professorat. Ara, després de la reforma de la LOU, que vostè coneix perfectament, s'ha obert un nou camí per tal d'accedir a la via funcional, i, per tant, s'està treballant perquè aquest pla sigui un veritable instrument que promogui una política de professorat de qualitat, flexible i adaptable a les necessitats actuals.

De totes maneres, també li vull remarcar, senyor Castellà, que parlar de qualitat docent investigadora només parlant de Serra Húnter, d'ICREA, de la recerca que fan els centres de recerca, jo crec que és quedar-se curt. Li vull recordar que a Catalunya hi ha 932 grups d'investigació, que treballen dins de les universitats, que comparteixen docència, recerca i gestió, i, miri, estan fent una recerca i una docència de projecció internacional d'alt nivell.

Amb aquesta moció, doncs, vostè vol que s'impulsi un programa d'acreditació de titulacions pròpies de les universitats catalanes mitjançant l'AQU. Escolti'm, que ha estat fent fins ara, l'AQU? Des del curs acadèmic 2005-2006 acredita tots els títols de màster i doctorat que estan fent les universitats adaptades a l'espai europeu. No em dirà que no són títols propis! S'estan generant des de l'autonomia universitària de les universitats. I, per tant, n'hi ha més de tres-centes –més de tres-centes. Des de l'any 2005, l'AQU acredita els títols propis de les universitats que han dissenyat en el marc del Pla pilot de titulacions de grau adaptades a l'espai europeu; això ho ha estat fent. Fixi's, són dos iniciatives *pioneres* respecte a la resta de l'Estat espanyol.

I ara vostè, que el coneix, el Decret 1393, sap que les universitats tenen un topall, que és el curs acadèmic 2010-2011, per tal d'adaptar tots els seus ensenyaments a la nova estructura de grau, màster i doctorat. Què han de fer, doncs, les universitats? Doncs, dissenyar plans d'estudis, i aquests plans d'estudis sap que han de ser verificats pel *consejo*, sap que han de ser acreditats per l'ANECA, o bé –o bé– per òrgans d'avaluació que estableixi la Llei de les comunitats autònomes; això ho diu el decret, eh? A Catalunya, la LUC estableix l'AQU i el Govern està treballant perquè sigui l'AQU la que

acrediti aquestes titulacions. I no només ara, sinó que d'aquí a sis anys s'hauran de tornar a acreditar totes aquestes titulacions, que són titulacions pròpies, perquè desapareix el catàleg de titulacions.

I, per últim...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

Acabo. Vostè diu de potenciar l'AGAUR. Escolti'm, que no ha llegit el nou contracte programa de l'AGAUR? Fixi's, si se'l llegeix, veurà que creix...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

...en objectius, i a més a més en aquest contracte de programa no només s'utilitza l'AGAUR com a referència del Departament d'Innovació, sinó que hi ha altres departaments del Govern que també l'utilitzen com a agència de referència.

Bé, no tinc més temps...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

...per explicar i per dir-li res més...

El president

Ja fa una estona...

La Sra. Cabasés Piqué

Doncs, per tots aquests arguments i molts més, rebutgem aquesta moció.

El president

Senyor Castellà... Senyor Castellà, em feia...? No? (*Pausa.*) Doncs, és el torn del senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, jo el primer que volia comentar és que crec que en aquests moments la situació econòmica és la que ens fa pensar sovint en la necessitat de reforçar aquesta transformació de la societat, de la nostra societat, cap a la societat del coneixement, no?

I, tot i que ja fa temps que insistim, i sobretot en aquest faristol, els diferents grups de l'oposició, respecte de l'impuls necessari a la recerca, al desenvolupament i a la innovació, jo crec que la situació no és pas positiva. I en aquest sentit també he de reconèixer una certa generositat, jo diria, per part dels grups de l'oposició, que no

hem insistit amb massa periodicitat respecte d'aquesta qüestió. Ha passat un any i escaig des que es va encetar la legislatura, i per tant, home, que se li demani al Govern, un any i escaig després, un any i mig després d'haver-se encetat la legislatura, que digui, escolti'm, quina és la seva política de recerca i innovació, em sembla que com a mínim hauria de ser obvi, evident, just i normal.

Per tant, només en posaré un exemple. I parlava de la generositat del senyor Castellà perquè ell feia referència al darrer any i mig, i jo voldria fer referència als darrers quatre anys i mig, perquè hi ha un canvi de govern, hi ha un govern que té una certa continuïtat, encara que hi hagin hagut eleccions, que passa per diverses circumstàncies, però que, en definitiva, jo crec que no és un govern en excés massa diferent del govern que hi havia a la legislatura anterior, i per tant hi pot haver, hi ha d'haver una continuïtat entre l'acció d'un govern i d'un altre govern.

He agafat el document que hem rebut avui. Jo no he tingut la sort de rebre altres documents. Sí els enllaços d'internet; suposo que és una forma més sostenible de consultar la informació. Jo he rebut avui aquest document..., no aquest, tot el patracol, tots els quatre documents, força interessants, no?, i, allò, donant-hi un cop d'ull, home, els experts ens diuen allò que és evident i allò que en altres ocasions ja hem dit des d'aquest mateix faristol: no anem bé.

I concretament els experts ens diuen: «La inversió en R+D a Catalunya» –i estem parlant de dades del 2006, que són les darreres conegudes– «és de l'1,42 per cent del PIB. Si continua creixent, aquesta ràtio, com els anys anteriors» –aquí hi ha una petita errada, perquè és l'any 2005-2006 que es produeix un creixement més important, del 0,05 per cent–, «l'objectiu que s'ha fixat el Govern de Catalunya, expressat pel president de la Generalitat en aquest faristol en el debat d'investidura, que era assolir el 2 per cent l'any 2010, no s'assoliria fins a l'any 2018. Si es compara amb l'objectiu estatal –2,2 per cent, l'any 2011–, Catalunya l'assoliria l'any 2022, mentre que l'objectiu de Lisboa, del 3 per cent, s'assoliria l'any 2038.»

Bé, anem així. I això era abans que el conseller responsable –o no– fes una aturada tècnica, digués: «Preguntem als experts a veure què en pensen ells, de la situació i cap a on hem d'anar»; o s'excusa amb la reducció d'ingressos de la Generalitat per dir: «Aquest any no pot ser, aquest any no podem fer un esforç en recerca i desenvolupament.» I això és una mostra que les polítiques de recerca, desenvolupament i innovació no són polítiques prioritàries d'aquest Govern. Poden ser moltes altres, però no les de recerca i innovació. Per tant, nosaltres creiem que és important donar-hi un impuls.

I en aquest sentit nosaltres donarem suport a la moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, però amb la voluntat de mostrar en primer lloc, sobretot, que no coneixem quina és la proposta del Govern. Coneixem les propostes del grup d'experts, però no coneixem les propostes del Govern. I ens agradaria conèixer les propostes del Govern, per poder parlar d'aquest pac-

te, per poder aprofundir en aquest pacte, evidentment –evidentment.

El document dels experts és un document de bases interessant i important. Però el que no podem fer és passar-nos la vida replantejant-nos el model, repensant el model, canviant el model. La recerca i la innovació necessiten una estabilitat a mitjà, llarg termini, i, si no som capaços d'oferir aquesta estabilitat a mitjà i a llarg termini, no dona resultats. Hi han contractes programa de centres de recerca encara pendents de signar, i això és fonamental per garantir l'estabilitat dels programes de recerca, és fonamental per garantir que s'obtenen resultats, que s'obtenen resultats positius.

Per tant, el moment jo crec que és extraordinàriament important per pensar en aquestes qüestions, per no descuidar-nos i per poder donar un impuls a aquesta transformació de la societat cap a la societat del coneixement; en definitiva, per fer la nostra societat, la catalana, més competitiva de cara al futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats. (*Veus de fons. Pausa.*) La il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Bé, no és la primera vegada que parlem sobre recerca i innovació en aquest faristol, de fet jo crec que és de les temàtiques més recurrents que hem tingut durant aquesta legislatura, però jo crec que ja comença a ser reiteratiu.

Sobre el tema del capteniment i els objectius, mirin, el Govern de la Generalitat es va comprometre en el seu pla de govern que la política d'innovació i recerca seria una de les prioritats d'aquesta legislatura. Per això, des del nostre grup parlamentari també compartim el seu objectiu, senyor diputat: la transformació cap a una societat del coneixement resulta quelcom estratègic per garantir la competitivitat de l'economia catalana, i més ara, que no passem, diguéssim, pel nostre millor moment.

Des del nostre grup, creiem que és urgent avançar cap a un model de país més sostenible i amb més benestar, i per això és imprescindible una modernització de l'economia i del teixit productiu que tenim. I entenem que aquesta transició només la podem aconseguir si disposem de la tecnologia i la formació adequada per fer aquesta transició. I és aquí on la recerca té el paper central, i ens ho hem dit moltes vegades i ens ho hem repetit, per no ser cada vegada més dependents del coneixement estranger i fer el pas cap a una economia del valor afegit. Per nosaltres és important fonamentalment perquè això també repercuteix en la qualitat dels contractes laborals i en definitiva en la qualitat de vida de la gent.

Però, dit això, que compartim el seu interès, entenem que l'interès i la preocupació pel foment de la recerca i la innovació no es manifesta amb el més alt nombre de mocions, interpellacions o preguntes. S'han dedicat a repetir i repetir el mateix, quan la voluntat del Govern està clara, el full de ruta està marcat i el calendari s'està complint. Per tant, no entenem aquesta reiteració.

Miri, el Pacte nacional per la recerca i la innovació, que es va fixar des de principis de legislatura, s'està fent amb l'acord de tots..., on vostès també accedien. Primer, es parlava amb els experts, s'hi està parlant, amb la participació de les organitzacions, les entitats i les persones del sector. I en aquests documents es manifesta aquesta voluntat de fer-ho de forma participada. El calendari que es va preveure des del principi és el que s'està complint, no hi ha cap retard. Per tant, no entenem aquesta impaciència per part del seu grup.

Però entrant als punts de la moció, pel que fa al primer punt, sobre l'impuls del programa ICREA Acadèmia, dir-li també que ja està endegat, com ja s'ha dit en les anteriors intervencions; és a dir, serà efectiu el gener del 2009. I aquest ha de servir precisament per crear nous incentius a la recerca i reforçar els llaços del personal investigador amb les nostres universitats.

I quan parla també del programa Jaume Serra Húnter, que es va iniciar el 2003-2004, precisament, per tal de contractar personal investigador, estem d'acord amb la seva importància, però és que s'està fent. Entenem que havia de donar resposta a multitud d'investigadors que subsisteixen en els centres de recerca en condicions força lamentables, fruit de diverses fórmules precàries de contractació, com són els contractes a temps parcial o les de professors associats.

Des d'aquell any, precisament, el Govern d'esquerres ha anat potenciant el programa amb contractacions de professorat d'alt nivell, a un ritme de cent contractes anuals. I hi havia i entenem que encara hi ha molta feina per fer pel que fa a la millora de la situació del personal universitari, que no només és feina del Govern de la Generalitat, entenem que aquí l'Estat hi té molta feina a fer. La precarietat ha estat durant molt temps la tònica habitual a les nostres universitats i ha propiciat també la fuga de cervells cap a altres. Però s'ha potenciat el programa precisament per millorar aquesta situació, apostant per una política que restablís els dèficits estructurals i que introdueixi estabilitat i qualitat a les contractacions.

De tota manera, entenem des del nostre grup..., que creiem que el Govern ha fet un important esforç, però que el que sí que cal és que, com s'ha delegat completament aquesta contractació a les universitats, caldria, potser, fer un esforç per garantir la transparència i els mètodes de concessió d'aquests contractes. Entenem que aquí sí que és una via de reforçar el programa. Agraïm, de tota manera, que es reconegui el bon funcionament del programa, que ja s'està fent, any rere any, i s'està reforçant.

Per la resta de punts..., parlava de l'AQU, ja s'està acreditant i ja s'ha dit també en anteriors intervencions.

Pel que fa referència a l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, dir-li que aquesta també està plenament reconeguda com a principal instrument de gestió competitiva de beques, d'ajuts a recerca i formació i els altres incentius.

Per tant, i com no tinc temps per entrar en la resta de punts, vull reiterar que estem d'acord que cal impulsar la recerca i la innovació, però no pot venir aquí fent una moció amb el llistat de les coses que ja està duent a terme el Govern.

Per tant, des del nostre grup parlamentari entenem que la recerca és una decisió estratègica de país i entenem que cal introduir..., que el que hem de fer és introduir idees noves i no passar llista a tot el que s'està fent.

Per tant, el nostre grup votarà en contra de la seva moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. El diputat Castellà demana la paraula?

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, per una contradicció.

El vicepresident segon

Té trenta segons.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí. Senyora Ortiz, quan es diu aquí, en aquesta seu parlamentària, que s'estan complint els calendaris... Miri, jo crec que ens prenem tots seriosament el Parlament. El senyor conseller Huguet fa quinze dies va dir: «D'aquí a quinze dies presentaré...» I ho va dir formalment en aquesta tribuna i en seu parlamentària. I avui fa quinze dies i no hi ha proposta. Això és no complir calendari. I a partir d'aquí, sempre hem dit i hem valorat que és que la feina feta és la dels experts. I tant que sí! Si el que demanem és que la feina la faci la conselleria. Els experts fan la feina; ara falta que la conselleria faci alguna cosa.

El vicepresident segon

Senyor diputat, gràcies. (*La Sra. Cabasés Piqué demana per parlar.*) Sí, però és que, senyora Cabasés, hi ha un problema, i és que no hi ha hagut intervenció entre vostès, aquí, eh? Respecte a la intervenció de la senyora Ortiz? (*Pausa.*) Em demana la paraula per què, primer de tot? (*Veus de fons.*) No, però és que no correspon perquè no hi ha hagut debat entre vostès aquí, tot i que acaba d'haver-hi la intervenció de la diputada senyora Ortiz.

Ara correspondria intervenir, en nom del Grup parlamentari Mixt, al senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, el señor Huguet, como bien han dicho, sigue sin concre-

tar un plan de investigación, desarrollo e innovación, y ya llevamos cerca de media legislatura. Como el plan que finalmente surja sea tan eficaz y rápido como el que está intentando parirse en este momento, vamos apañados.

En el documento de bases del Comité Permanente de Expertos del futuro Pacto Nacional para la Investigación e Innovación se ha dejado sentada la cultura de la investigación e innovación como necesidad vital para el desarrollo. Bien, esa necesidad de investigación ya se ha instalado en nuestro lenguaje. El resto del documento son ciento sesenta recomendaciones de un equipo de expertos, de puras referencias y orientaciones, nada más –y nada menos. Las líneas maestras de un plan, a día de hoy, no existen. La incompetencia es manifiesta. Lo único claro del pacto es que ha de ser nacional, aunque la investigación siga siendo una quimera.

Los puntos de la moción que se plantea el Grupo de CiU hoy son la consecuencia de la incapacidad del señor *conseller* para ofrecer a esta cámara un plan de innovación e investigación que pueda ser apoyado por sus méritos o mejorado por sus carencias.

Al señor *conseller* le diría, si estuviese: el Gobierno de España ya tiene activo el Plan nacional de investigación científica, desarrollo e innovación tecnológica 2008-2011. En este plan hay un programa de I+D+I para las comunidades autónomas, con la inclusión de financiación, cooperación, coordinación, cohesión e integración, que podría marcar las pautas rectoras del modelo que su *conselleria* es incapaz de acabar de diseñar. Parece que el señor *conseller* esté más empeñado en no hacer las cosas por ser ajenas que por hacerlas bien.

Mientras esperamos ese plan de I+D+I, querría dejar constancia, a propósito del programa Serra Húnter, del punto 2 de la moción, de uno de los problemas que se habría de empezar a solucionar ya. Nuestra Administración catalana parece ignorar que la investigación no es un gasto –no es un gasto–, sino una inversión rentable, con influencias económicas en nuestra economía. Y lo ignora, le da escasa importancia, a juzgar por la lentitud en la puesta en marcha de un modelo de I+D+I.

El presupuesto público y privado que se destina a I+D, investigación y desarrollo, en Cataluña ha subido hasta el 1,4 por ciento del PIB, lejos todavía del 1,84 europeo. Esta inversión, a nuestro modo de ver, de Ciudadanos, es excesivamente baja. Esto repercute negativamente en distintos aspectos, empezando por el de recursos humanos. Los limitados recursos y las variaciones en los presupuestos para ciencia y tecnología dificultan notablemente el trabajo de los investigadores, de modo que muchos proyectos han de salir adelante con falta de personal, medios o incluso medidas de seguridad. La escasa inversión provoca que se opte por mano de obra barata, a través de becarios de investigación contratados a tiempo parcial, que trabajan a jornada completa, contratos becas de pocos meses que se van encadenando sucesivamente con vacíos en el medio. Muchos de ellos siguen careciendo de derechos básicos, como la protección frente a posibles accidentes laborales propios de la profesión, y no tienen acceso a beneficios de carácter social: cotizaciones de desempleo o jubilación

durante largos períodos continuados, bajas, vacaciones, etcétera.

En el ámbito de los recursos humanos destinados a la investigación, Cataluña dista de una situación equiparable a la de los países del entorno europeo que se encuentran en situación de desarrollo similar. Reiteradamente, se ignoran todas las recomendaciones para la investigación que se elaboran desde la UE –Carta europea del investigador y Código de conducta para la contratación de investigaciones.

Por otra parte, no existe ninguna previsión del número de investigadores que el sistema I+D+I requiere, lo que imposibilita una planificación profesional y personal. Como consecuencia de ello se producen muchos abandonos y se pierde el dinero invertido en la formación y desarrollo profesional de ese investigador.

Las torpezas en recursos humanos son infinitas en Cataluña. Acabaré con una de las más contrarias a la mentalidad científica: se dificulta la movilidad de los investigadores españoles por cuestiones burocráticas y lingüísticas, y se espanta la llegada de científicos extranjeros por la misma causa. Nuestra última patente –nuestra última patente; no es el motor del agua, ¿eh?– lo dice todo de nuestra capacidad innovadora: las tesis doctorales tendrán una ayuda de quinientos euros si y solo si están escritas en catalán, y tendrán derecho a esa subvención quienes hayan obtenido el título de licenciado en una universidad catalana o de fuera del Estado español, por lo que se descarta subvencionar a alumnos de universidades del resto de España, en este caso estén escritas o no en catalán.

Es decir, nuestro *conseller* de Universidades, señor Huguet, carece de capacidad, presupuesto y tiempo para presentar un plan de investigación, pero le sobra para programar limpiezas lingüísticas en las universidades y excluir los derechos de determinados ciudadanos castellanohablantes.

Aquí, Ciudadanos ya pidió la dimisión del señor *conseller*; la volvemos a repetir, aunque no sirva para nada. Y no solo por su incompetencia, sino también porque cada vez sus disposiciones me recuerdan más a aquella modesta costurera negra Rosa Parks, que en Montgomery, Alabama, Estados Unidos, en 1955, se subió en un autobús, se sentó en los asientos reservados a los blancos y acabó en la comisaría.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Su gesto sirvió para que Martin Luther King, y 381 días de huelga, un año después, consiguiera acabar con aquella segregación racista.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Buenas...

Y gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre la política d'innovació i recerca.

Comença la votació... (El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

S'atura la votació.

Senyor Robles, votació separada?

El Sr. Robles Almeida

Perdón, señor presidente, querría, si es posible, la votación separada: 1, 3 y 4, y el resto.

El president

Doncs, comencem pels punts 1, 3 i 4.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

La resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat també per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00109/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desenvolupament de l'Estatut d'autonomia, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, abans comentàvem amb el conseller, aquí present, que hem tingut diferents ocasions, al llarg d'aquests últims temps, de debatre, de discutir, d'intercanviar impressions, valoracions, judicis, tot el que es pugui dir, respecte a l'evolució del desplegament de l'Estatut, no?, i per bé o per mal, vés a saber, no crec que confluïm encara del tot en la valoració de com van les coses al cent per cent, però a poc a poc anem confluint en com van les coses, no? Comencem a tenir prop de dos anys del desplegament de l'Estatut a l'esquena, col·lectivament, com a institució, com a Govern de la Generalitat i es va fen cada cop més, diguem-ne, inevitablement evident la resistència del desplegament de l'Estatut per part de l'Administració General de l'Estat, no?

I jo crec que en part això ens porta aquí, avui haver arribat a un acord –perquè havíem tingut moltes ocasions de debatre i en aquest terreny no ens havíem acabat de posar mai d'acord, almenys fins avui, no?–, a un acord respecte a dues coses que ens sembla que són importants, no? Algú podria pensar que són obvietats o que ja es deien no sé quin dia, vés a saber, eh?, però jo crec que és important que els partits que donen suport al Govern i el principal partit d'aquesta cambra, doncs, es posin d'acord amb allò que se'n diu, se'n podria dir un full de ruta del desplegament de l'Estatut encara que sigui molt a nivell, diguem-ne, d'índex d'aquells elements més essencials –no és un plantejament profundit, tampoc aquí tocaria, segurament, no?–, i ens posem d'acord a fer front a aquesta diguem-ne dinàmica constant de laminació, ja no només de no-aplicació, sinó de laminació per la via del desplegament legislatiu i d'altra índole per part de l'Estat central amb relació a l'autogovern de Catalunya, no?

I de fet, en aquest sentit, doncs, vaja, jo, si m'ho permet, senyor president, crec que s'ha dipositat a la Mesa, hi ha hagut un acord, una transacció fruit d'una transacció entre la moció original de Convergència i Unió, una esmena del tripartit i finalment, doncs, aquesta transacció a la qual hem arribat, no? I em centraré, en els temps que em queda, a subratllar en què consisteix, què diu, aquest acord, aquesta transacció, aquesta moció que ens proposem aprovar, no?

Bàsicament, primer, la idea aquesta del full de ruta –d'agenda concertada, en paraules del conseller–, i de fet tal com està escrit en el text de la moció, d'impulsar una agenda concertada pel desplegament de l'Estatut amb el Govern de l'Estat, eh?, en aquells àmbits... –en aquells àmbits, això també ha de quedar clar, perquè sempre tenim aquella discussió que desplegar l'Estatut és molt més que això, jo ja sempre li ho accepto–, en aquells àmbits que afecten, doncs, l'Estat i l'acció conjunta de l'Estat i la Generalitat. I sobre la base de quatre punts, no? El primer respecte a la modificació de la legislació estatal en aquells àmbits necessaris per adaptar-se a les previsions de l'Estatut nou. El segon, per posar en marxa tots aquells instruments de col·laboració entre l'Estat i la Generalitat previstos a l'Estatut, amb el benentès que els més essencials, doncs, ja es van posar en marxa fa aproximadament un any o una mica més, no?, com és la Comissió Bilateral, la Comissió Mixta d'Afers Econòmics, però hi ha d'altres instruments de col·laboració Estat - Generalitat previstos a l'Estatut que cal impulsar i posar en marxa. En tercer lloc, aquest full de ruta inclouria, doncs, la llista dels traspassos pendants que es desprenen de l'Estatut, aquells que en alguna ocasió, doncs, ja s'han comentat amb cert automatisme i aquells que l'Estatut permet sense aquest automatisme. Ens ha semblat col·lectivament, conjuntament, que aquí no havíem d'anar a detallar tota la llista, perquè és prou coneguda, però sí que la referència clara i explícita.

I després una cosa –que vostès comprendran que la subratlli d'una manera especial– a desenvolupar en aquest full de ruta: ens comprometem a desenvolupar la potencialitat que ens dona l'article 5 en matèria de drets històrics. Això és molt important, perquè, vaja, a criteri

nostre, des de Convergència i Unió, realment això és un instrument jurídic al servei de trencar el famós cafè per a tothom, realment molt útil, que ens l'ofereix l'Estatut i ens l'ofereix, doncs, inclús la mateixa Constitució espanyola, si del que es tracta és d'avançar en aquests moments almenys per aquest camí.

I finalment, hi ha un compromís –en aquest cas, doncs, assumit per part del Govern de la Generalitat a instàncies d'aquesta moció que ens proposem tirar endavant– de fer front, per entendre'ns, a aquella iniciativa de la senyora De la Vega de denominar, de fer l'impacte autonòmic de totes les lleis que faci l'Estat. Nosaltres hem de saber respondre davant d'això, i hem d'analitzar totes aquelles lleis i tots aquelles iniciatives o normes que faci l'Estat des del punt de vista de l'afectació a les nostres competències. I en aquest sentit, doncs, hi ha l'acord que el Govern faciliti en aquest sentit informació al conjunt dels grups parlamentaris respecte als dictàmens que elabori quant a lleis que contravinguin, doncs, l'actual autogovern previst a l'Estatut.

I aquest és el plantejament de la moció transaccionada, amb el benentès, com que ja he fet, diguem-ne, d'alguna manera tota l'exposició completa...

El vicepresident primer

I no hi ha esmenes, per tant...

El Sr. Homs i Molist

Ho deixarem aquí.

El vicepresident primer

D'acord, gràcies, senyor Homs. Tenen la paraula els diferents grups. Estava previst, en tant que havia presentat esmenes en primer lloc el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que mantindrem aquest mateix ordre. Senyor Bosch té vostè la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Jo voldria començar reiterant una cosa prou coneguda, que és la voluntat dels tres grups que donen suport al Govern i del meu grup en concret d'apostar per la màxima unitat en tot el que sigui desplegament de l'Estatut, finançament. I en aquest sentit ja va anar l'oferiment del conseller Saura en la interpellació passada a l'hora d'expressar la seva voluntat que poguéssim arribar a un acord en aquesta moció.

Per tant, vull expressar la satisfacció per l'acord que hem arribat: a partir de la moció de Convergència, l'esmena dels grups que donem suport al Govern ha convertit després en transacció. La moció inicial de Convergència i Unió tenia dues parts, que hem intentat donar-hi resposta en la transacció. Una primera era les accions per aconseguir el desplegament de l'Estatut; una segona part, la creació d'una comissió de juristes per tal de dictaminar les afectacions a l'Estatut de normes del Govern central. Pel que fa a la primera part, les línies d'actuació política, vull dir que nosaltres ho fem des d'una actitud de fermesa, que expressa el Govern de la Generalitat, i des de l'activitat continuada amb

relació al Govern central per tal de precisament desplegar l'Estatut. En aquest sentit, cal destacar els acords assolits entre el conseller Saura i la ministra d'Administracions Públiques per tal que el dia 10 de juliol hi hagi una nova reunió de la Comissió de Transferències, i el 14 de juliol una nova reunió de la Comissió Bilateral. Més enllà d'aquestes reunions ens sembla obligat recordar que cal un impuls als traspessos pendents, en especial tots aquells que tenen una importància cabdal per la qualitat de vida de la ciutadania, tot el que fa referència a rodalies i regionals de Renfe, tot el que es relaciona amb els aeroports, la Inspecció de Treball i la immigració.

Pel que fa a aquesta primera part de la moció, la transacció apunta, com assenyalava el senyor Homs, a les prioritats i els eixos que han de conduir o orientar la negociació, la modificació de lleis estatals, els instruments de col·laboració entre l'Estat i la Generalitat, l'impuls als traspessos pendents i el desenvolupament de les potencialitats de l'article cinquè amb la línia del que ja s'està fent en matèria de dret civil, llengua, cultura, educació i institucions. Potser Convergència i Unió ja arriba en aquesta moció des d'una certa desconfiança, expressada en diverses ocasions, cap al Govern de la Generalitat. Nosaltres, la majoria de Govern hi arribem des de la plena confiança en la capacitat del Govern català de portar a terme la negociació amb rigor i fermesa en els termes que va exposar a més a més el conseller Saura en la passada interpellació.

Pel que fa a la segona part de la moció, de fet expressava una preocupació, la preocupació amb relació a l'actuació del Govern central a l'hora d'aprovar normatives estatals que tenen incidència o que poden tenir incidència a l'hora d'afectar competències de l'Estatut o no tenir present l'Estatut. Volem reiterar que l'Estatut és una llei en vigor que cal aplicar i respectar. No compartim en absolut les posicions expressades repetidament pel Partit Popular, que ha demanat no aplicar l'Estatut fins que no hi hagi sentència del Tribunal constitucional. L'Estatut és una llei en vigor que ens obliga a tots, el Govern central, aquesta cambra i el Govern de Catalunya. Per tant, el Govern central ho ha de tenir present a l'aplicar la seva normativa. I el conseller Saura expressava en la interpellació, en la seva intervenció, la preocupació per determinades interpretacions, que fan determinats ministeris o bastants ministeris a l'hora de produir normativa, que sembla, a vegades, oblidar que l'Estatut és una llei en vigor.

La fórmula de la comissió de juristes ens sembla que no era una bona idea. Tenim prou mecanismes: els Serveis Jurídics del Parlament, el Gabinet Jurídic, l'Institut d'Estudis Autonòmics i, si calgués, la Comissió Jurídica Assessora, o fins i tot el Consell Consultiu. Per tant, ens semblava que no calia un altre organisme. I ens sembla també que des de la perspectiva jurídica podem estar plenament convençuts del rigor jurídic que expressen tots els serveis que estan disposats a defensar l'Estatut al servei de les institucions de Catalunya. Per això hem plantejat una transacció que expressi els mecanismes de defensa jurídica i jo diria que la novetat més important de la moció és que fem un esment als perills que afecten l'Estatut des d'aquesta perspectiva pel que fa a l'acti-

vitat de foment, a l'ús de les competències bàsiques de l'Estat, a l'ús dels títols horitzontals competencials, a la utilització de l'abast supraautonòmic per justificar l'abast territorial de la competència de l'Estat i la transposició de directives europees. Jo crec que és important que el Parlament de Catalunya assenyali aquests perills i en tot cas aportí la idea que en el marc del Consell de seguiment de l'Estatut es doni tota la informació que demanin els grups parlamentaris.

És veritat que feia un cert temps que no compartíem un acord amb relació al desplegament de l'Estatut, sé que evidentment pot haver-hi encontres i desencontres en el futur, però per al meu grup i per als grups que donen suport al Govern és una bona notícia. Per a nosaltres, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, és un orgull defensar l'Estatut, ens creiem l'Estatut i, per tant, tot allò que pugui contribuir en el màxim d'unitat en aquesta cambra a aplicar-lo hi estarem sempre oberts.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Bé, jo he d'expressar també la satisfacció per l'acord a què hem arribat i, si em permeten, també expressar una certa satisfacció perquè m'ha semblat que l'intervinent del Grup de Convergència i Unió estava avui en aquesta tribuna força més relaxat i satisfet que el que estava en el dia de la interpellació, perquè la defensa de l'acord que ja han fet uns i altres, la defensa de l'acord que han fet tant Convergència i Unió com el representant d'Iniciativa per Catalunya Verds, doncs m'estalvia entrar en el seu contingut.

Però sí que voldria fer unes consideracions tenint en compte totes i cadascuna de les vegades que en aquest hemicicle, des de l'aprovació de l'Estatut i d'una forma molt particular..., l'Estatut ha entrat en vigor el 9 d'agost del 2006, per tant, la seva vida és relativament curta, és un Estatut jove. Doncs, malgrat això, hem tingut diversos debats, fins i tot algun de monogràfic, sobre el desplegament de l'Estatut, que només s'explica per una, diríem –com també ens ha dit abans el representant d'Iniciativa per Catalunya–..., una certa desconfiança cap a aquest Govern.

Bé, jo havia fet una relació, que segurament és sobrerera, de tots aquells punts en què l'Estatut ha estat ja desplegat. De totes les transferències que s'han fet, algunes fins i tot molt antigues, que vénen de lluny: les vuitanta-vuit..., per no recordar, no?, les vuitanta-vuit competències que quedaven pendents de transferir quan vam començar la reforma de l'Estatut del 2006, per exemple, i algunes d'aquestes, l'Hospital Clínic, etcètera, s'han anat fent en aquest moment. També lleis de l'Estat que han estat reformades, la Llei de l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal, la Llei orgànica del Tribunal Cons-

titucional, la reforma del mateix Reglament del Senat per donar acollida a previsions que estan a l'Estatut. I se'n podrien anar afegint moltes més –en podríem anar afegint moltes més. I em permetran que, a partir d'aquí, faci algunes reflexions i algunes consideracions.

La llista seria molt llarga, però tot i això no importaria, no importaria en absolut, perquè la qüestió de fons no és el desplegament, vostè ho sap, la qüestió de fons, allò que els preocupa és què fan vostès per no quedar despenjats, per estar en el centre de la cosa, per entendre'ns, com diria vostè. Però diria que escullen la pitjor de les vies, s'equivoquen fins i tot amb relació als seus propis interessos o, com a mínim, s'han equivocat –si em permeten dir-ho amb tota cordialitat– fins ara.

No vull parlar de les beques, no vull parlar que la transferència de les beques era del 1998, comissió de 26 de setembre del 98. Vostès eren decisius en un moment, després eren socis en un altre, Tribunal Constitucional, cinc anys... I ara, exactament, i ara? Què vull dir amb això? Vull dir dues coses. Una primera, que hi han resultats; que aquest Govern està fent la feina que li correspon amb relació a les transferències. En beques, no –n'hi hauran–, en beques, no, però n'hi hauran. En beques hi ha un conflicte plantejat –en beques hi ha un conflicte plantejat.

Però sí que els volia dir una segona cosa: que això el que demostra és que és difícil, és que hi han dificultats, òbviament vostè ho sap i per tant, com que vostè ho sap perquè ha tingut responsabilitats de govern, ara sobta que tinguin un comportament com el que tenen, perquè el desplegament, hi insisteixo, l'utilitzen com un instrument d'oposició. Si el desplegament l'estiguessin plantejant, com es diu, amb un interès, amb una idea d'interès general, si el seu oferiment d'anar junts fos veritable, el seu capteniment seria tot un altre.

Per això celebri, entre altres coses... Deixin-me que ho digui: el fet que vostès proposessin en el seu document una comissió externa de juristes per vetllar pel compliment de l'Estatut realment resulta bastant insòlit, perquè el que estan proposant és que la Generalitat deixi de fer amb el seu tramit institucional –l'Institut d'Estudis Autonòmics, el Gabinet Jurídic, el Consell Consultiu– la feina que li toca en defensa de l'estatutarietat i constitucionalitat i no sé si privatitzar-ho. Torno a dir que celebri que hi hagi aquest acord, espero que no sigui conjuntural i efímer, que elevem aquest acord bàsic a un canvi d'actitud...

El vicepresident primer

Senyora, ho sento...

La Sra. Santos i Arnau

...i que això és el que els ciutadans ens agrairan.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, bé, és cert que hem debatut força entorn a l'Estatut d'autonomia, no ja durant tot el procés d'elaboració, negociació, sinó ara, un cop ja ha esdevingut una norma vigent, doncs, que cal desenvolupar i desplegar ambiciosament davant aquesta ofensiva conservadora del Govern de l'Estat, juntament amb altres institucions de l'Estat. Doncs, per tant, n'hem parlat, en parlem, i, segurament, encara en parlarem molt més.

Amb relació al desplegament estatutari, això que hem aconseguit avui ho valorem molt positivament: mantenir el consens i la unitat necessària aquí, en el Parlament de Catalunya, per poder fer front, doncs, amb major solvència al desplegament, al procés de desenvolupament, i desitjo que així continuï, perquè el «divideix i venceràs» que aplica, que és la vella tàctica d'Espanya, del Govern espanyol, és una tàctica que ja sabem que sempre ha donat molt bons resultats a Espanya i sempre, doncs, en perjudici dels interessos de Catalunya. De debò que crec que d'una vegada per totes hem d'haver après la lliçó i anem units, anem units en aquest tema, el país no es mereix cap patacada més, el país no es pot permetre cap patacada més.

En aquest tema, crec que hem de diferenciar tres supòsits o tres qüestions diferents. Un és el desplegament que correspon a les institucions de la Generalitat de Catalunya. El segon és el desplegament, doncs, que cal fer en cooperació amb les institucions del Govern de l'Estat. I, en tercer lloc, permetin-me un apunt sobre la temuda sentència del Tribunal Constitucional.

El primer, allò que es refereix al desplegament que han de portar a terme les institucions de la Generalitat, aquest s'està duent, s'està portant a terme, tot i que evidentment portem dos anys i encara no, des que va entrar en vigor la llei. Per tant, tot requereix el seu temps, però sí que és de justícia assenyalar totes aquelles accions que ja caminen en aquest sentit, i, per exemple, hem donat compliment a molts preceptes del títol primer en matèria de drets i deures i hem desenvolupat, doncs, moltes lleis, com la Llei de serveis socials, la Llei del dret a l'habitatge, la Llei del Memorial Democràtic, etcètera, i d'altres que vostè sap perfectament que ja estan molt avançades en aquesta cambra, com és la Llei d'educació o la Llei d'acollida de les persones immigrades.

També hem desenvolupat lleis o estem desenvolupant lleis, aquelles que estableix l'Estatut que han de desenvolupar, doncs, el nou marc institucional del país, com és la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, que ja és en ponència, o la Llei del Govern, o la ja aprovada Llei de l'Agència Tributària.

I permeti'm que li digui que estem especialment satisfets amb la projecció de Catalunya a l'exterior, en l'execució d'allò que estableix l'Estatut en aquest sentit, en l'establiment de les delegacions, amb la participació de les organitzacions socials, culturals, esportives en els àmbits internacionals i en la projecció exterior de la cultura catalana.

Però, bé, una gran part del desplegament ja hem dit que depèn de l'Estat espanyol i, vet aquí, benvinguts a la

crua realitat: l'Estat espanyol s'obstina a no reforçar el nostre reconeixement nacional, s'obstina a no augmentar la nostra capacitat de govern i s'obstina a no dotar-nos dels recursos necessaris per exercir aquesta capacitat. A nosaltres això no ens sorprèn, perquè ja fa uns quants anys que hem constatat que el matrimoni amb Espanya és un mal negoci. Espanya és un marit masculista i actua com a tal, i fins que no ens en divorciem civilitzadament no ho acabarem. I quan aquesta percepció sigui copsada per la majoria de la ciutadania s'haurà acabat el problema, però com que som conscients que un divorci, que una separació o una convivència marital de tants i tants anys, doncs, és a vegades traumàtica, serem pacients i esperarem el moment oportú.

Per tant, constatar que en aquest moment l'Estat ha constituït les comissions bilaterals que marca l'Estatut, però que no se'n desprèn cap traspàs significatiu, transcendent. El Govern segueix incomplint sistemàticament els seus compromisos. I, a més a més, en aquest moment tenim un tema cabdal sobre la taula, que és el finançament. Aquí ja hi ha terminis concrets, fins i tot establerts en el mateix text legal. Per tant, no veiem que la voluntat de l'Estat sigui avançar en la direcció correcta per als interessos de Catalunya. En definitiva, aquí el que li vull dir és que..., fatiga d'Espanya, molta fatiga d'Espanya.

I, en últim lloc, permetin-me un apunt sobre allò que pot esdevenir la sentència del Tribunal Constitucional, una possible sentència contrària del Tribunal Constitucional. Serà la primera vegada en la història del Tribunal Constitucional espanyol que es pronuncien sobre la constitucionalitat d'una llei orgànica que ha estat sotmesa a referèndum. Per tant, el Tribunal Constitucional crec que ha de ser...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

...molt conscient –sí, ja acabo– del conflicte de legitimitat que pot crear si creu que la voluntat de dotze jutges preval sobre la voluntat del poble sobirà de Catalunya, manifestada lliurement a les urnes, Tribunal Constitucional *versus* poble sobirà. Crec que aquí hi ha d'haver una reflexió molt profunda.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el Partit Popular no donarà recolzament a la moció ni a la proposta de transacció plantejada pels grups que donen suport al Govern. I no en donem per coherència. Nosaltres vam abordar un debat estatutari dient clarament que hi havia alguns preceptes en els quals no trobarien el Partit Popular. Nosaltres els vam dir que aquells preceptes als quals no donàvem recolzament en

aquests moments són objecte de consideració per part del Tribunal Constitucional i, per tant, nosaltres plantejem que el desenvolupament que faci aquesta cambra i, per tant, que impulsi el Govern de Catalunya siguin aquells preceptes que en aquests moments no són objecte de recurs. Però també vull recordar a la cambra que no només el Partit Popular ha presentat un recurs contra la Llei orgànica de l'Estatut de Catalunya vigent, sinó que també hi ha sis recursos més que complementen el del Partit Popular de Catalunya.

I, en aquest sentit, vull recordar el que suposa la institució del Tribunal Constitucional dintre del nostre sistema democràtic, i nosaltres hem dit des del Partit Popular de Catalunya que respectarem i que acatarem el contingut de la interpretació que doni el Tribunal Constitucional. Sembla que no tothom està disposat a jugar el joc democràtic.

En aquest sentit, el nostre grup ja va presentar una proposta de resolució que preveia que davant el plantejament d'aquests diferents recursos, doncs, que es fes un desenvolupament de tots aquells preceptes que havien estat objecte de no-recurs per part dels interposants. I, en aquest sentit, nosaltres vam plantejar que bona part de les competències que venien de l'Estatut anterior i que també bona part de les competències que s'afegien a l'Estatut actual fossin objecte d'impuls pel Govern.

A títol d'enumeració, que no pretén de cap manera ser, doncs, un llistat exhaustiu, vull dir que n'hi ha algunes tan importants, i no reconegudes, com les que afecten l'organització territorial, el finançament de nous serveis derivats de l'ampliació competencial, justícia de pau, activitat de foment, caça i pesca fluvial, que les hem presentat en alguna comissió, ordenació del sector pesquer, noves normes processals del dret català, mercat de valors i centres de contractació, expropiació forçosa, contractació administrativa, rodalies, participació de la Generalitat, decisions estatals sobre l'ordenació general de l'activitat econòmica... És a dir, si el Govern de Catalunya realment vol impulsar l'Estatut té prou feina pendent de fer en la qual trobaria el consens del Partit Popular. I nosaltres ens plantejem per què no ho ha fet.

A més d'aquests punts que ja hem exposat, hi ha un punt que no entenem i sobre el qual volem cridar l'atenció i la consideració de la cambra. En la moció, en concret en el segon punt, ens parlen de constituir una comissió que determini, doncs, l'afectació dels projectes de regulació que aprovi el Govern de l'Estat en relació amb el contingut de les competències de l'Estatut. Home, nosaltres els volem recordar que ja existeix una subdirecció general de qüestions constitucionals del Gabinet Jurídic de la Generalitat que depèn de Presidència, i que si té aquest nom..., precisament, està creada perquè observi el compliment de les lleis estatals de conformitat amb les lleis que aprova el Parlament de Catalunya. Per tant, més experts no, potser ja hem perdut massa temps. Ja es van abordar els temes i les consideracions dels diferents experts en el debat estatutari i en totes les compareixences prèvies que es van fer.

Nosaltres el que entenem és que no hi ha d'haver un full de ruta nou, sinó que hi ha una part que està recorregu-

da i una altra que no; la que no ho està comencem i hi trobarem punts de confluència tots els grups, però en la resta, màxim respecte al joc democràtic i als recursos que hem plantejat cada una de les parts.

Per tant, considerem que intentar barrejar altres consideracions ara, fer altres fulls de ruta no contribueix més que a demostrar que l'Estatut de Catalunya es va tancar malament. No deia el senyor Zapatero que les lleis orgàniques que eren objecte..., i que eren contràries a l'Estatut de Catalunya, durant la reforma de l'Estatut, quan arribéssim al Senat i quan es fes aquí la consulta popular ja estarien reformades? On queda la paraula del senyor Zapatero? El que queda molt clar és que el Partit Socialista té ara la responsabilitat d'endegar cap endavant el que no s'ha recorregut, d'abordar la reforma del sistema de finançament, i també d'impulsar, amb la presidenta o no del Tribunal Constitucional, la sentència tan esperada que el Partit Popular ja ha dit que acatarà i que respectarà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, conseller, des del nostre grup parlamentari només donarem suport al tercer punt d'aquesta moció, que fa referència a l'obligació de mantenir informats els grups parlamentaris sobre l'afectació de projectes regulats que aprovi el Govern de l'Estat. Creiem que tenir informació per part dels grups parlamentaris i d'aquest consell d'impuls de l'Estatut, com que també hi participem, doncs, és normal i lògic que hi votem a favor, però la mateixa lògica de la moció ens fa votar en contra de la resta de punts.

I anem per parts. S'està parlant clarament, doncs, d'un model d'Estatut, un model i una concepció de l'Estat que no compartim. No compartim una concepció de l'Estat on s'han de modificar les lleis de l'Estat en funció d'un estatut autonòmic. I alguns diran «això està aprovat a l'Estatut.» Efectivament, però no ho compartim, i no ho compartim perquè creiem que la modificació de la legislació estatal, marcada, impulsada des d'una cambra autonòmica cap a la resta de ciutadans d'Espanya i la resta..., en aquest cas també les mateixes Corts, doncs, creiem que no és la fórmula raonable. Ho vam dir –i fins ho tot sense estar a la cambra– de la mateixa dinàmica de l'aprovació de l'Estatut, i per tant ho seguim dient i per coherència ara mateix.

Però hi ha un punt que sí que vull comentar expressament, que és el punt que feia referència als drets històrics, eh? Crec que és un punt important ja que a més a més a la mateixa transacció, Iniciativa especialment i el Partit Socialista –d'Esquerra no hi ha res a dir, és lògic i coherent amb la seva posició ideològica–, però, home!, no deixa de ser una mica, des del nostre punt de vista, una incoherència ideològica veure defensar postures carlistes des de postures socialistes i comunistes. I no deixa de ser, des del nostre punt de vista, absoluta-

ment incoherent si..., allò que diguéssim que no sabíem que el Partit Carlista s'havia incorporat al tripartit o a la seva filosofia. Perquè defensar drets històrics a ple segle XXI, uns drets predemocràtics, uns drets que no són democràtics, no és, des del nostre punt de vista, en cap cas ni de justícia social ni de defensa d'igualtat de drets dintre d'un mateix país. I, per tant, nosaltres com a partit amb sensibilitat social i un partit amb sensibilitat progressista no podem donar suport de cap manera a la defensa dels drets històrics com a fórmula de potenciació d'una especialitat com la llengua, la cultura i la projecció internacional. I ens sobta, sincerament, que el Partit Socialista i Iniciativa, especialment, donin suport als drets històrics d'aquesta manera, no? De Convergència i Esquerra, partits nacionalistes declarats i clarament..., i coherents amb la seva ideologia, doncs, no deixa de ser raonable, però que partits suposadament d'esquerra i suposadament progressistes defensin drets històrics, sincerament, no hi ha per on agafar-ho. Per tant, hem de dir que ens ha sobtat aquesta posició de defensa clara d'aquesta posició i tornem a dir que postures ultraconservadores com la del carlisme no tenen cabuda a ple segle XXI en un món de ciutadania i, per tant, nosaltres no hi donarem suport als privilegis històrics, i a més a més privilegis històrics, doncs, que es volen constituir, a més a més, que ni tan sols es defensen, sinó que es deuen constituir en aquest Estatut.

I un altre punt important també per a nosaltres, i crec, deixi'm dir, jo crec que ara fent referència especialment a una intervenció que hi ha hagut, jo crec que a la senyora Gomà només li ha faltat dir «bon cop de falç», eh?, perquè ha vingut amb un llenguatge bèl·lic absolutament, un llenguatge bèl·lic parlant de «divideix i venceràs», «divide y vencerás», semblava que parléssim més aviat d'una guerra. Parlava d'una Espanya masclista, d'un matrimoni com un senyor masclista, d'una confrontació que és la típica, crec, d'aquestes posicions que busquen la confrontació, que busquen enfrontar-se a la resta d'Espanya per provocar, doncs, aquest enfrontament.

És lògic també, entenc, des d'aquest punt de vista, però, torno a dir que no compartim aquesta visió perquè compartim la visió de cooperació i coordinació entre els ens de l'Estat, incloses les comunitats autònomes. Per tant, jo entenc que puguin haver-hi partits i governs que vulguin donar suport a l'enfrontament i a la confrontació entre territoris, però nosaltres el que volem fer és fer tot el contrari: és entendre'ns, que Catalunya lideri dintre d'Espanya però d'una forma coordinada i cooperant amb totes les institucions de l'Estat.

Per tant, no podem compartir ni la filosofia d'aquesta transacció, ni tampoc punts concrets com el del desenvolupament, sobretot pel que fa a les lleis. Que a més a més hem de recordar que sí que hi ha un recurs. I a més vull dir una altra cosa, perquè s'ha dit des d'aquesta tribuna: l'Estatut és vigent i s'ha de complir, i el decret de què hem parlat avui també és vigent i s'ha de complir, i les sentències del Tribunal Superior de Justícia també són vigents i s'han de complir. I la Generalitat no compleix quan no li interessa, eh?, en matèries que no li interessin com la matèria lingüística, i sí que ho fa quan li interessa defensar l'Estatut. Doncs, si vostès defensen tant la vigència de l'Estatut compleixin amb les

sentències, compleixin amb els decrets, perquè aquest Govern no compleix ni amb les sentències, ni amb els decrets del ministeri. Per tant, s'ha de ser coherent en aquest cas i si defensen aquesta vigència ho poden dur a terme.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport, tret del punt 3, com ja avançava inicialment.

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i diputades...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Senyora Gomà, em demana la paraula?

La Sra. Gomà i Pons

Per al·lusions directes.

El vicepresident primer

Trenta segons, senyora Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies. Miri, em sap greu, però, en tot cas he fet servir sempre una terminologia molt familiar. He parlat de matrimoni, de marit masclista i de divorci civilitzat, en cap cas això és una terminologia bèl·lica. Ara, si vol que li digui «bon cop de falç», li ho dic i les vegades que convingui, eh?

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor Homs, té la paraula... També per al·lusions? (*Veus de fons.*) Contradiccions... Trenta segons.

El Sr. Homs i Molist

No, no, per posicionament respecte... Em toca reglamentàriament, vostè, senyor president, ho sap. No en faré abús, ni ús exhaustiu, però si vostè m'ho permet em correspon d'acord amb el Reglament, no?

El vicepresident primer

Senyor Homs, miri, jo li donaré ara els trenta segons. No li correspon, perquè, com que la transaccional és alternativa al conjunt de la moció, ja no hi ha esmenes que es presentin a la moció, per tant, ja no hi ha torn de posicionament d'esmenes. De tota manera té els trenta segons, senyor Homs.

El Sr. Homs i Molist

El que vostè determini, senyor president.

El vicepresident primer

No, el que determini el Reglament.

El Sr. Homs i Molist

El que vostè determini en la interpretació del Reglament. Jo no seré qui li discutirà, com es pot imaginar, no? En tot cas, moltes gràcies pels trenta segons.

Jo escoltant la intervenció de la portaveu socialista –si m’ho permet, certament insòlita per a qui s’acaba de posar d’acord, oi?–, li vull dir, senyora Santos: no li sàpiga greu que ens posem d’acord en aquest Parlament, no li sàpiga greu, eh? No li sàpiga de greu que en aquest Parlament siguem capaços de posar-nos d’acord per defensar l’autogovern del nostre país.

I a més a més deixi’m dir-li una cosa –i encara que no ens escolta ningú, com deia aquell, no?–: no pateixi, senyora Santos, estic convençut que aquesta vegada vostès no hauran de presentar seixanta-dues esmenes contra el que s’aprovi aquí i estic convençut també que vostès finalment crearan grup propi al Congrés dels Diputats per defensar els interessos de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Senyor Bosch, per què em demana...? Per al·lusions?

El Sr. Bosch i Mestres

Per al·lusions directes.

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Bosch i Mestres

Al senyor Rivera li voldria dir que no cal que s’estranyi que el meu grup citi, esmenti i doni suport a l’article 5 de l’Estatut, perquè li vull recordar que va ser votat pel poble de Catalunya, i per tant, vostès que porten en el seu nom «Ciutadans» haurien de ser més respectuosos amb allò que va votar el poble de Catalunya, que no té res a veure amb el carlisme sinó amb els drets nacionals.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Senyora Santos? Per també al·lusions?

La Sra. Santos i Arnau

Sí, per...

El vicepresident primer

Té trenta segons, senyora Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Per al·lusions. Jo el que li diria al senyor Homs, que benvingut al club de l’acord en defensa del desplegament de l’Estatut. La nostra posició des del primer dia, el 2004 fins ara, ha estat sempre la mateixa.

El president

Senyor Rivera...? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

El Sr. Rivera Díaz

No senyor president, per al·lusions directes en dues intervencions –al·lusions directes en dues intervencions. Només volia dir que, evidentment que respectem els ciutadans, però els ciutadans també tenen un sistema on es pot discrepar, on no es pot estar d’acord amb postures carlistes, i seguirem defensant que això no és així. I a més a més vostès també, si respecten l’ordenament jurídic, haurien de fer complir els decrets i les sentències oficials. Per tant el que li demano és que el seu grup compleixi les sentències del Tribunal Superior de Justícia i els decrets del ministeri, que, per cert, també està dintre de l’ordenament jurídic i de la Constitució, que van votar tots els ciutadans.

El president

Posem a votació, seguidament, aquesta moció, que ha estat transaccionada i per tant que vostès coneixen el text. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Rivera, punt tercer, no?

Votem, doncs, primer el punt tercer.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 12 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 15 vots en contra.

S’aixeca la sessió.

La sessió s’aixeca a tres quarts de nou del vespre i nou minuts.